

ARANYPÁRDUC II.

Biróczky István

TARTALOMJEGYZÉK

57. Csodaváráó éjszakák.....	1
58. Elveszett álmok.....	6
59. Lenni vagy nem lenni.....	14
60. Pusztító erők tánca.....	28
61. Kérdések tengerében.....	35
62. Álom vagy hallucináció.....	45
63. Találkozások.....	55
64. Késői eszmélés.....	63
65. Azok a különös idegenek.....	74
66. Különös látogató.....	84
67. Leszállás a titkok bolygóján.....	92
68. Sohasem késő.....	99
69. Keserű megvilágosodás.....	109
70. A vétőbizottság.....	118
71. Újra a civilizációban.....	132
72. Titkos társaságok.....	143
73. A vizzály.....	155
74. A nagy bummm.....	166
75. A gyarmatosítás.....	176
76. Élő halottak.....	187
77. Megnyugtató idegen.....	202
78. Evolúció.....	207
79. A titánok.....	216
80. Ismeretlen ismerős.....	222

81. Puhára főzve.....	227
82. Útkeresés.....	235
83. Kétségek tengerében.....	249
84. A megrendítő igazság.....	260
85. Az áttörés előtt két nappal.....	269
86. Megbékélés.....	277
87. Pár nappal később.....	287
88. A kapcsolat.....	305
89. Irány a szupertér.....	308
90. Vége van mér a mesének.....	320
UTÓRENGÉS.....	327
91. Kezdetek.....	327
92. Érzések és vélemények.....	351
93. Változások.....	363
94. Váratlan látogató.....	375
95. Angyal, vagy démon.....	379
96. Nagyon-nagyon régen.....	386
97. Megbocsátás.....	393
98. Jövőteremtők.....	410
99. Az én univerzumom.....	415
AFORIZMÁK – VÁLOGATÁS.....	433

A MESE FOLYTATÓDIK

57.

Csodaváró éjszakák

A lenyugvó nap mosolyát, a park kis padján összebújva köszöntötte a csodaváró éjszakák két szerelmes híve.

A megtört ragyogás még utoljára végignyaldosta kihevült arcukat, hogy aztán reggelig végképp elköszönjön tőlük, és átadja helyét a sejtelmes félhomálynak. Elnyúlt árnyak játszottak a földön, ahogy a simogató alkonyi szél bele-bele kapott, az ágaikat komor óriásokként, az ég felé nyújtó fák bóbitáiba. Az égi csillagok felragyogásával szinte egy időben, az egyre sűrűbb sötétségben váratlanul megjelent, az előző este megismert emberke. Olyan misztikusan, mintha a

semmiből tűnt volna elő. A látvány önkénytelen borzongást keltett a két fiatalban. Nem lehetett éppen megnyugtató jelenségnek nevezni, de a pillanatnyi „hideglelés” után a párocska idegeit mégis újra áthatotta a béke és a nyugalom, védelmező ölelése.

A kisember hosszas motoszkálással helyezkedett el az egyik üres padon, ami a legközelebb esett a fiatal pár által elfoglalthoz. A szemében most is, mint mikor először látták meg, valami mágikus fény csillogott, ahogy a felemelkedő hold sugarai utat találtak annak titokzatos tükrébe. Most ez a csillogás mégsem rémítette meg őket, ellenkezőleg, tovább csigázta érdeklődésüket, mert érezték, hogy rövidesen belekezd az öreg a mese folytatásába.

Jó estét bácsikám... - szólalt meg a fiatalember – látja mi eljöttünk.

Tudtam – jött a kurta válasz.

Mit? – érdeklődött félénken a kislány, félve, hogy talán valamit rosszul csináltak, és ezért ilyen rövid az öreg válasza.

Hát, hogy eljöttek.

Azt ugyan honnan tudhatta? – mosolyodott el a lány.

Hajnalban, mikor elváltak, mindketten tegezték az öregembert, mert úgy érezték, már hosszú évek óta ismerik ezt a bácsikát, úgy érezték annyira közeli hozzájuk, hogy az csak természetes, hogy tegezzék. Most ez eszükbe sem jutott. Nem féltek tőle, már nem is borzongtak, mikor nézték fura, bizarr formáját, de azt a közelséget még nem érezték, amit a hajnali elbúcsúzásnál. Még oldódniuk kellett, és a legkitűnőbb oldószer, az öreg meséje még váratott magára.

Tudtam, mert aki veszi a fáradságot, hogy az egész éjszakán át, hallgat egy

magamfajta szörnyet, hát, már csak kíváncsi arra, amit az mesél.

Hogy tud így beszélni magáról? Maga egy végtelenül kedves, és szeretetreméltó ember – próbált ellentmondani neki a lány.

Tudod gyermekem... már rég kitalálták a tükröt. Én egy végtelenül kedves, és szeretetreméltó szörnyecske vagyok. Meg különben is... ti is csak tisztas távolból tudtok elviselni.

Nem volt mit tenni a fiatal párnak, fel volt adva a lecke, hát odakuporogtak az öreg két oldalára, bizonyítandó, hogy ők nem tartják szörnynek. Sőt...

Az öreg hitetlenkedve nézett egyszer az egyik, aztán a másik oldalán ülő fiatalra.

Nagyon kedvesek vagytok! – érzékenyült az kissé el. Nem volt hozzászokva, hogy valaki ilyen közel kerüljön hozzá, és az arcán semmiféle

irtózat és semmiféle undor nem volt látható.

Így közelről felülmúlta azt a látványt, amit néhány méter távolságból nyújtott. Az arca olyan volt, mintha valamikor, valami teljesen szétmarcangolta volna azt. A millió ránccal átszőtt arc mégis biztonságot, jóságot sugárzott ki magából. Az a gonoszkás forma, ilyen közelről barátságossá vált, mindenféle csúfsága ellenére.

Akkor kezddhetem? - kérdezte az öreg, némiképp megemelve a hangját.

Mi készen állunk! – kapta a türelmetlen választ.

Elveszett álmok

Hatalmas vihar dúlt a kárpát-medencében. Magyarország fölött az eget óriási sötét felhők takarták. A természet iszonyú energiái tomboltak fékevesztett Gigászként. Napok óta esett az eső, mintha nem is dézsából, de valami égi tengerből öntötték volna. A cikázó villámok, szinte cafatokra tépték pillanatokra, az ég áthatolhatatlannak tűnő, sötét köpönyegét. Mintha a világvége készült volna eljönni, vagy legalább egy mindent elpusztító második vízözön. A földön hömpölygött a végtelen mennyiségű áradat, maga előtt sodorva majdnem minden lerögzítetlen dolgot, ami elébe került. Sőt, helyenként a hátán cipelt bokrokat, a tomboló szél segítségével

tövestől kicsavart fákat is. Víz és víz mindenütt. A házaikba kényszerült emberek, nem értve a dolgot, bámulták az elemek boszorkánytáncát. Mindenki tehetetlenül szemlélte a kegyetlen természeti csapást. A szakemberek is képtelenek voltak, bármit tenni a vihar megfékezésére, vagy annak érdekében, hogy az általa okozott károk mértékét csökkentsék.

Csupán egyetlen ember élvezte a helyzetet. Csak ő érezte elemében magát a viháncoló erők tengerében. Évek óta várta ezt a pillanatot, ezeket az órákat, napokat. Várta, és biztos volt benne, hogy lesz szerencséje, és eljön az, az idő, amikor megkapja a nagy lehetőséget. A lehetőséget, hogy igába fogja, és kormányozza a természet sátáni erőit. Most itt volt. Csupán attól félt, hogy kevés lesz az ideje. Attól rettegett, amiért mindenki imádkozott, lévén ateista, vagy

bármilyen istent hívó, hogy csitul a pokoli vihar. Meg volt győződve, hogy megéri a károkat az egész emberiségnek, vagy ha az emberiségnek nem is, hát neki mindenképpen.

Amióta a Garner hajón, aminek a kilövési feltételeit pont ő szervezte, elszökött az a lány, akibe tébolyultan szerelmes volt, azóta valóban örültként kezdett viselkedni. Végleg szakított az úrkutatási központtal, és teljesen annak a kísérletnek szentelte az idejét, amivel már rég szerette volna bizonyítani az imádott lánynak, hogy ő sem akárki. Egyébként is mindenki elismerte, hogy jó képességű kutató, de a rég dédelgetett álmaiban senki nem hitt, így kénytelen volt félbeszakítani a kutatásait. De most mindent újból kezdett, és valami dilis kényszerképzet állandóan azt sugallta neki, hogy ha sikerül minden terve, Hajnalka akár elment, akár nem, egyszer

csak, mintegy a semmiből elébe toppan. Ez az elképzelése egyre inkább rögeszméjévé vált.

A fényesen izzó kisüléseket rengeteg villámhárító segítségével igyekezett befogni. Ezt a titáni energiát, amit ezek a hatalmas elektromos szikrák magukban hordoztak, már rég lehetett volna különböző módszerek segítségével szimulálni, de a korábbi kísérletei azt látszottak bizonyítani, hogy ezek a mesterséges villámok mégsem ugyanolyanok, mint a valódiak.

Az így összegyűjtött energiákat két fő szálla vezette, és folyton változó körülmények között ütköztette egymással. Azt várta, hogy az egymással összeesapó villámok egy optimális állapot mellett, valami olyan fura eredményt okoznak, ami az emberiség számára eddig teljesen ismeretlen dimenziókat nyit meg. Ezt az állapotot szerette volna

megismerni, és az általa keletkezett lehetőségeket kihasználni. De egyelőre nem találta meg az optimális helyzetet, és az iszonyú energianyalábok hiába csaptak össze, nem keletkezett semmi az általa várt csodából. És minden újabb kísérlettel, újabb és újabb lehetőség veszett el a számára.

A család mély melankóliába zuhanva bámulta a szakadatlanul zuhogó esőt. Könnyeik zápora, amit fájdalmukban, és bűntudatukban sírtak el, már rég elapadt, de a természet könnyei ömölve gyászolták továbbra is, a nemrég oly magabiztos család veszteségét. A négy megtört ember, miután megtudta, hogy az úrhajón nem csak Ádám, de Hajnalka is elszökött, érezte, hogy a két fiatal viselkedése a kettőjük közt izzó szerelem letiltása elleni reakció. Mindenért csak magukat tudták okolni, mert ha nem olyan kegyetlenek a két tündéralomban ringó fiatallal, mindez

nem következett volna be. Arról, élnek-e még egyáltalán, nem kaptak semmi megnyugtató hírt. Bár az úrkutatási szakemberek állították, hogy a lány kivételével minden és mindenki biztonságban van a hajón, sőt ő is könnyen megúszhatta az út eddigi részét annak ellenére, hogy nem volt felkészítve. A család ezt mégis igen satnya vigasznak találta, mivel a járművel az elszakadás pillanata óta, összeköttetés nem volt. Még csak azt sem lehetett tudni, hogy valóban hol jár. A tudósok kiszámították a feltételezhető helyét, de semmiféle műszer nem tudta igazolni állításukat. Valójában ezen nem is csodálkoztak. Az történt, amit vártak. A hatalmas sebesség mindenképpen lehetetlenné tette az észlelést, akár a kiszámított helyen volt a hajó, akár nem. A földi irányító-központ nemigen foglalkozott a világhírt kavarázó úrjárművel. Csupán a világ minden

részéről érkező, különféle kérdések, megválaszolása kötötte le őket ezzel kapcsolatban. Nagyon sok érdeklődő, embertelennek tartotta a kísérletet, amiben az „ember” először van teljes mértékben magára hagyva a világűr rémítő mélységében. De voltak olyanok is, akik úgy vélték, hogy ezt a mindenképpen vakmerő lépést, már rég meg kellett volna tennie a világmindenséget kutató embernek, és ezzel az űrkutatás, és egyáltalán a tudomány új korszakába lépett az emberiség.

A világ minden táján foglalkoztatta a hír az embereket. - Ember a fénysebesség közelében. – Másutt az volt az újságok főcíme – Koncként vetve a sorsnak - De mint minden hír, ez is csak pár napig lobogott igazi tűzében, aztán egyre inkább elhamvadt, hogy pár hét múlva már csak kihűlt hamuja maradjon, és ne foglalkozzon vele senki más, csak néhány

megszállott szakember, és néhány
fájószívű hozzátartozó.

Lenni vagy nem lenni

A két asztronauta először azt gondolta, nem is olyan nehéz az a feladat, aminek a végrehajtására vállalkoztak, de mikor már mintegy fél órája repültek abba az irányba, amerre a téridő-ablak létét feltételezték, kezdtek kétségeik támadni.

Mondd, jó felé repülünk? – húzta össze szemöldökét Nelmern.

A fene tudja. - tárta szét karjait Ádám.

Szerinted ez a franc... nem mászkálhat össze-vissza a térben? Vagy az is lehet, hogy megszűnt azzal, hogy átmentünk rajta.

Hát... attól nem – vakargatta a homlokát a fiatalember – de én sem ismerem a tulajdonságait, az istenit – bögte el magát a fiatal férfi.

Ne hisztériázz, mint egy tizenöt éves csitri, a fene sem vádol téged – csapott az irányítópultra a fiatal mérnök ingerülten.

Az ő arcán is valami halálfélelemszerű rettegés tükröződött. Nem volt szinte gyermek még, mint az útitársa, és többéves tapasztalattal rendelkezett az úrkutatással kapcsolatban, úgyhogy a veszélyekre edzettnek lehetett nevezni, mégis minden férfias büszkesége elszállóban volt. Valami kegyetlenül csúnya káromkodás szavai szorongatták csomóba zsugorodott torkát tehetetlenségében, ahogy a lassan megnyugvó fiúra nézett.

Pont egy gyerek kellett még nekem – ötlött az agyába a gondolat – de lenyelte a kegyetlen szavakat, mert úgy érezte, nem lenne teljesen igaza.

Szerintem „fékezzünk” le, mert túl távolra kerülünk – húzta vissza a gyorsító kart.

A számítógép véletlenül sem mondhat semmit? – töprengett Ádám.

Nézzük meg! – indult el a komputer felé Nelmern, majd félúton megállt, és bevárta fiatal barátját.

A számítógép semmi információt nem tudott adni a két úrutasnak. Teljesen értetlen volt egyáltalán a kérdéssel kapcsolatban is. Semmi érdekeset nem regisztrált a körülbelül háromnegyed órája történt áttöréskor.

A gép teljesen tehetetlen – torzította el az egyébként hamuszürke, sápadt arcát Nelmern. Közben a Garner-hajó elveszítette, a kilövés óta folyamatosan meglévő óriási sebességét, és lassan már egy átlagos űrhajó utazósebességét sem érte el. Épphogy csak úszott a térben, és az elmozdulását egyáltalán nem lehetett észlelni, mivel igazán nem volt mihez viszonyítani. Egyedül a számítógép jelezte az elmozdulás mértékét.

Na, valamire ez is jó – legyintett a gép felé Ádám.

Hát legalább most már tudjuk, hogy elvesztettük a mozgási energiánk nagy részét – bólintott a másik férfi.

Úragyorsítás lehetetlen? – meredt a távoli semmibe Ádám.

Dehogynem... csak a csúcsebességet nem érhetjük el többé.

Na, én is úgy gondoltam.

A rövid beszélgetést újabb ijesztő változás szakította félbe. A hajótest egyszerre, szinte megmagyarázhatatlan ok miatt elkezdett össze-vissza bukfencezni, forogni. A két férfi alig tudott megkapaszkodni, mivel bekötve éppenséggel nem voltak. Az eleső Nelmern az egyik számítógép-monitort az öklével megütötte, mire a képernyő hangos csattanással ketté repedt, majd két-háromszori vibrálás után teljesen megadta magát.

A hajó még négyet-ötöt bukfencezett, aztán már csak oldalt dőlve sodródott a teljesen üresnek tetsző térben.

- Nekünk jött valami? - hallgatott tágra nyílt szemekkel, és persze fülekkel Ádám.

Nem hiszem, nem vettem észre ütközést. A mesterséges gravitációs mezőt érte valami – állapította meg az űrmérnök. – ezek a bukfencek nem valóságosak, itt nincs lent és fent.

A fenébe is – kiáltott fel megdöbbenően a fiú – az meg micsoda? – mutatott ki a jármű panorámaablakán, egy eléjük sodródó tárgyra.

Első pillanatban elképzelni sem tudta, hogy mi lehet az. A második pillanatban azonnal arra gondolt, hogy valamiféle repülőcsészealj. Ettől a gondolattól úgy elsápadt, mint aki kísértetet látott – Ufó – motyogta magában, dermedten. Azután az azt követő pillanatban újabb gondolata támadt az előttük lassan távolodó

szerkezettel kapcsolatban. Most már megismerte, mi is ez valójában, de mire valamit is mondhatott volna, épp felcsattant a pont most talpra kászálódó útitársa káromkodása. Nem volt káromkodós típus. Egyáltalán nem volt olyan, aki előszeretettel használna bármi szalonképtelen szót, most mégis hangosan ordította, hogy - „a kurva életbe”, hiszen az a mi úrkompunk. A lány... a lány valószínű abban van! Ha elsodródik, biztos meghal. Soha nem nevezte még így Hajnalkát, de most valahogy ez jutott eszébe. – Már megvan, miért kezdtünk el bukfacezni – folytatta a hangos elmélkedést – ahogy az úrkomp lekapcsolódott, megbomlott a hajón a gravitációs egyensúly, és a számítógép valami miatt „elfelejtett” módosító korrekciókat végrehajtani.

Akkor viszont elég sűrűnek kell lennie a részecskék halmazának a térben még

akkor is, ha azt számítjuk, hogy a hajó rendkívül lassú mozgása miatt tudott így hatni ránk ez a kis „formaváltozás”, amin a járművünk egy pillanatig átment a kizsilipelés alkalmával. – vélekedett rezignáltan Ádám.

Kizsilipelés... akadt meg a szó Nelmern fülében. – Igazad van. Csak úgy juthatott ki. Akkor pedig Hajnalka ott van benne. Méghozzá épen, és észnél. Ha más nem, legalább megnyugodhatunk, hogy él.

Szerinted, tud bánni az űrkomppal?

Ki tudott vele indulni... feltételezhetően.

Az jó. Akkor talán nem sodródik el mellőlünk, és ha akar, vissza tud jönni a hajóra.

De mi a fenének ment egyáltalán el. Lehet, hogy valamiféle klausztrofóbiás roham lett úrrá rajta, és ebből való menekülésképpen.

Nelmern jobb kezével a hajába markolt, hogy tompítsa a nemrég az agyába nyilalló éles fájdalmat.

Ha úgy van, ahogy gondolod, és valóban ott van, rádiókapcsolatot lehet vele létesíteni. Kár hogy képi összeköttetés az úrkomppal nincs. Akkor látnánk, mi van vele.

Majd, ha visszatérünk a földre, meg fogom mondani Garnernek, hogy ezen, feltétlenül változtatni kell – ironizált keserűen Nelmern, miközben kinyitotta a mellkasán az eddig szorosan rátapadó ruhát.

Mi van veled? – figyelt fel társa furcsa viselkedésére Ádám.

Nem... - nyögött az, bár úgy érezte, rögtön megfullad. - Te... ez a szédült csirke a pánikgombot nyomta meg – utalt Nelmern Hajnalkára egyre jobban zihálva.

Akkor pedig nyitva van a zsilipkapu –
ötlött a felismerés Ádám agyába.

A francba, akkor ettől kezdtünk el
bukfencezni, nem pedig a megnövekedett
súrlódástól!

Elmegy... el-me-gy... az... oxigén –
rogyott a földre a torkára tapasztva a
kezeit Nelmern. Szemei üvegesen
csillogtak, az arca teljesen eltorzult a
hatalmas kintől, amit a fuldoklás okozott
neki. Már minden elhomályosodott előtte,
de utolsó erejével azon gondolkozott,
hogy hogy a fenében lehet, hogy Ádám
egyáltalán nem fuldoklik, aztán teljesen
elveszítette az eszméletét.

Jézusom – kapta a karjaiba az
eszméletlen férfit Ádám – Jézusom... hogy
az Istenben? Mennyi itt az oxigén? –
tekintett a műszerre hosszú idő óta
először. – Micsoda! – szörnyülködött el,
mikor meglátta, hogy a teremben az
oxigén telítettség az optimálisnak csupán

a három százaléka. Kapkodva kapcsolt egy maszkot az ájult férfi arcára. Oxigént a maszkba – szólt a számítógépre parancsoló hangon. Most először irányította hangvezérléssel. Zsilipkaput becsukni! Oxigén újratöltést, most azonnal.

Értettem... Végrehajtva... - jött a gépi válasz.

Hogy a fenében lehet, hogy nem jelzel semmit, ami a gépen történik? – kérdezte idegesen, miközben jobb kezének ujjait Nelmern artéria karotiszára tapasztotta.

Először nem érzett semmit, de aztán végre észrevette, az egyre erőteljesebben lüktető eret. Most, hogy a barátját biztonságban tudta, jutott csak az eszébe az űrkomp.

Aktiválni kívánja a figyelmeztető rendszert? – szólalt meg újból a számítógép.

Miért, hát nincs aktiválva?

A beállítás úgy szól, ha a hajón éber állapotú ember tartózkodik, a figyelmeztetőpanel maradjon elrejtve.

Ki aktiválta ezt a beállítást?

A mérnökúr...

A fenébe a hülye fejét – tört rá a harci ideg Ádámra – azt hiszi, az áramlás-szimulátorán van. – mostantól figyelmeztetőpanel nem visszavonható – adta ki a parancsot.

Értettem – jött a kurta gépi válasz.

Ahogy kitekintett az űrhajó ablakán, látta, hogy az űrkomp egyre távolabbra kerül. – Rádiókapcsolatot kérek az űrkomppal – szólt a számítógépre. – Hajnalka! Hajnalka... hallasz? Válaszolj, ha ott vagy! Mi van veled? – a hangjában aggodalom és féltés remegett. Pár percnyi próbálkozás után feladta. Látta, hogy ennek nincs értelme. Tekintete Nelmernre tévedt. A férfi még mindig eszméletlen volt. Arra gondolt újra hívja a

kompot, de aztán más jutott az eszébe. Úgy vélte, be kell fogni valami módon a sötét úrben alig látszó, bár lassan, de folyton távolodó úrkompot. Feléje fordította, aztán lassan elindította a hajót. Ahogy közeledett hozzá, egyre nyugodtabbnak érezte magát, bár rettenetesen izgult, hogy mi lehet a kislánnyal. A hajó reflektorainak fényénél tisztán lehetett látni a lassan sodródó objektumot. El sem tudta képzelni, hogy hogyan tudja ezt a kis úrjárművet visszatenni a helyére, főleg úgy, hogy Nelmern segítségére nem számíthat.

Na, nem akarsz felébredni – lépett az eszméletlen férfihoz, és erősen megrázta azt a két vállába kapaszkodva.

Nem kapott választ, hát egyet legyintve visszatért az irányítópulthoz. Már éppen ideje volt. Ugyanis, ha pár másodperccel később ér vissza, már nincs ideje

magfékeznie a hajót, és az a kis
űrkompnak ütközik.

De hamar utolérted – szólt a hajóhoz, és
visszahúzta a gyorsító kart.

Kér automata vezérlést? – kérdezett rá
a számítógép.

A fenébe, azt hittem ez természetes,
hogy átveszed, ha nem figyelek!

Mostantól így legyen?

Naná! Na de most mit tegyek –
töprengett félhangosan, nézegetve a
fémesen csillogó alkotmányt.

Az ablakát kémlelte, nem lát-e bele a
belsejébe, de az annak fényes
tükröződésén kívül semmit sem látott. A
befogópányvák kilövését próbálta
előkészíteni, mikor meghallotta Nelmern
nyögdécselését.

Most már maradj nyugton egy kicsit –
legyintett feléje oda sem nézve.

Mikor mindennel elkészült, megcélozta
az űrkompot, és megnyomta a

kilövőgombot. A befogópányvák, mint valami végükön tapadókoronggal végződő csápok, csapódtak a célpont felé, de mielőtt elérhették volna, az elkószált komp úgy eltűnt, mintha soha nem is lett volna. A helyén csak a végtelennek tűnő sötét űr tátongott.

Pusztító erők tánca

A vakító fényű tűzgolyó, találkozva a dúló vihar, ömlő víztömegével, pazar táncba kezdett. A víz, a tűz, és a kettejük házasságából keletkezett gőz a színek tarka kavalkádját okozta a sugárzó tűzgömb körül. A kutatóállomás főépülete az első pillanatban úgy eltűnt a szétrobbanó lángok között, hogy mikor a tűzgolyó tovább folyt, a helyén nem maradt semmi, ami az épületre emlékeztetett volna. A lezúduló víztömeg képtelen volt megfékezni az iszonyú energiagömböt. Lassan gurult az, mint valami fénylő kísértet, a keletkezett energiagóc láttán szakmai büszkeségtől boldog, de ugyanakkor halálfélelemtől eltorzult arcú, kutató felé. Nem tudta, mit

tegyen. Úgy érezte, el kellene futni, de mégis mintegy megbűvölten bámult a magnézium-fehéren izzó lánglabdába. Már csak pár méterre volt az épülettől, ahonnan a férfi nézte, mikor úgy tűnt, egy pillanatra megállt, aztán egy iszonyú reccsenés érte el a fiatal kutató hallóidegeit, majd a ház úgy robbant szét körülötte, mint valami bomba. Most, hogy az épület falai nem védték, a férfi megérezte a tűz perzselő hőjét. A gömb újból elindult, majd megint megállt. Aztán váratlanul körülbelül egy méter átmérőjűre zsugorodott, majd lüktetve változtatta többször a méretét.

Ez valami ördögi antitér – lendült végre futásnak a férfi.

Erőtlennek érezte magát, és attól tartott, hogy bármelyik pillanatban összeeshet. Úgy érezte, hogy valami pokoli szem nézi, és valami ördögi tudat derül a rajta kitört pánikon. És valóban, a

gömb elkezdett gurulni a rohanó kutató után, először gyorsan, majd minél közelebb ért hozzá, annál lassabban, mintha játszana vele, mint a macska az egérrel. A férfi érezte a hátában az égető fényt. Az éjszakában a fényesség által keltett hatalmas árnyéka, mint valami Aladdin szelleme magasodott fölé. Hirtelen észrevette ezt a kísértő árnyékot, és úgy megrettent, hogy a két rossz közül a másikat választotta. Szembefordult az ezüstösen izzó fényességgel. Erőtlen lábai megrogytak, és egyensúlyát elveszítve zuhant hanyatt, nagyot nyekkenve a földön. A tűzgolyó megdöbbentő viselkedésbe kezdett. Elkezdett emelkedni, és legközelebb a férfi fölött nagyjából tíz méterre állt meg.

Ez játszik velem – döbbent rá a fiatalember – Istenem segíts! – fohászkodott az általa soha nem hitt földöntúli hatalomhoz. – Miért bántasz?

Hiszen én vagyok az életre hívód! –
takarta el a kezeivel a szemeit. A
tenyerében tisztán láthatóan
körvonalazódtak ki a kézfej csontjai az
erős fényben. Teljesen összedőlt benne
mindenféle tudományos álláspont.
Amikor a kísérleteket elkezdte, valami
hasznát várt, most, hogy itt volt előtte,
mégsem hitt semmiféle tudományos
összefüggésben. Okkultista félelem lett
úrrá rajta. Komoly tudós létére, meg volt
győződve, hogy valami földöntúli hatalom
haragját vívta ki, pimasz kísérleteivel. Az
esőtől hűsítve is kihevülten, minden
erejét összeszedve újból talpra állt. A
ruháját sáros latyak borította. Úgy nézett
ki így kiszolgáltatottan az elemek
játékának, mint valami madárijesztő. De
hol az az örült madár, ami ilyen
ítéletidőben, akár egy pislantást is vetne
rá? A fiatal, ámbár most magát több száz
évesnek érző férfi újból szapora

léptekkel kezdett menekülni, az őt kísértő tűzgömb elől. Lábai alatt összegyűlt tócsákba lépve, meg-megingott. Már nem volt ereje futni. Egyszerűen megpróbált elinalni, de úgy, ahogy épp erejéből tellett. Ahogy felnézett a sötét, felé esőáradatot öntő égre, már majdcsaknem megnyugodott, mert az üldözője egyelőre nem mozdult, mikor az újból elkezdett aktivizálódni. Pár méterrel közelebb szállt áldozatához.

Menj vissza – nyögte az kétségbeesetten. Legnagyobb megdöbbenésére a gömb a félénk parancs szerint cselekedett. A fiatalember nem akart hinni a szemének. Az általa életre hívott tüzes szellem felé fordulva bámult a vakító fényesség felé, aztán pár másodperc múlva hisztérikus röhögésbe kezdett. Az így elázott, büszkeségében megalázott ember tökéletesen örültnek tetszett. A nevetésében benne csengett

valami skizofrén őrület. A fülsértő röhögést szerencsére senki nem hallotta, hacsak a levegőben lebegő gömbnek nem volt füle.

A több napja tartó ítéletidő kezdett kijavulni. Az eső hirtelen teljesen elállt. Az eget eddig szétszabdáló villámok is csak néha-néha cikáztak végig az ég éji ébenkupoláján. A férfi nevetése fuldoklásba torkollott.

Azt parancsolom, szállj le a földre! – kiáltott köhécselve, fuldokolva, a kézmozdulataival is nyomatékokot adva a tűzlabda felé.

A gömb engedelmeskedett. Nyugodt lassúsággal ereszkedett le a föld színére.

Most pedig vegyél vissza a fényedből, mert vakít! – adta ki az újabb utasítást.

A magnéziumfény vörös izzásba váltott. A fiatalembert nevetés erőltette újfent.

Most már nem félek tőled. Nem félek semmitől és senkitől – zihálta. – Ha nem azt teszed, amit akarok, megsemmisítlek – nézett villogó szemekkel akaratosan az izzó gömbre.

Ami a következő pillanatban történt, azon még meglepődni sem volt ideje a férfinak. A láng egy pillanat alatt, szinte beleloccsant az arcába. Izzó fájdalmában a fejéhez kapott, és rémítő üvöltéssel hanyatlott a földre. Egyetlen másodperc múlva már nem fájt neki semmi. Ájultan nyúlt el a pocsolyáktól tarkított talajon.

Kérdések tengerében

Ádám két öklével próbálta kitörölni a káprázatot a szeméből, de mivel a kis úrjárművet nem tudta újból megpillantani, hirtelen rettegés lett úrrá rajta.

Nem a szemem káprázik! – motyogta. Mi történhetett vele? – tapasztotta tekintetét a kérdéses pontra.

Túlságosan fáradt és terhelt volt ahhoz, hogy összefüggésekben tudjon gondolkozni. Az agya teljesen fölmondta a szolgálatot, mint döntéshozó központi idegrendszer.

Még pora sem maradt – mormogta félhangosan.

Nem tartotta véglegesnek az állapotot, de nem értett az egészből semmit. Egyszer

csak a barátja által keltett zaj ütötte meg a fülét. Nehezen tudta a tekintetét elvenni az úr kritikus pontjáról, de a folyamatos zörgés, amit az eszméletét visszanyert Nelmern okozott, mégis erre ösztökélte. Ahogy feléje fordult, látta, hogy az már levette az arcáról az oxigénmaszkot, és törökülésbe helyezkedve vakargatta a feje búbját, azon töprengve, hogy vajon mi is történt vele. Ahogy találkozott tekintete Ádáméval, szinte önkéntelenül tört ki belőle a majdnem vádló színezetű kérdés.

Hát te hogy a francba nem lettél rosszul?

Nem tudom – vont vállat zavartan a fiú. Saját maga is kíváncsi lett volna erre. – Biztos jobban bírom – válaszolt nem valami nagy meggyőződéssel.

Néztem a számítógépet. Annyi oxigén mellett egyetlen élőlény sem maradhatna életben – csóválta meg a fejét, még mindig valami vádló tekintettel az arcán amaz.

Hát lehet, hogy meghaltam, és csak a saját szellemem vagyok – emelte a kezeit kísértetet imitálva a magasba Ádám. Nyomatékokot adva a színjátéknak, úgy huhogott, mint valami hadirokkant bagoly.

Ne ökörködj! – torkollta le a másik.

Igazad van. Van ennél komolyabb gondunk is. Az úrkomp úgy eltűnt, mint a kámfor.

Nelmern úgy pattant föl ennek a hallatára kígyóbúvölő üléséből, mintha legalább megcsípte volna valamilyen kígyó az alfelét.

És te meg itt marhászkodsz? Hát hallod! Igazán nem értelek! – Most már valóban vádló volt a hangja. Vádló és rendkívül dühös.

Ahogy a hatalmas ablak elé lépett, valóban nem látott semmi mást, mint a koromfekete űrt. Sehol egy parányi fénypont, és persze sehol az úrkomp.

Hogy érted azt, hogy eltűnt? Beindította a hajtóművét, vagy pedig felrobbant, vagy mi a fene. – fordult eltorzult arccal Ádám felé.

Hát... - tétovázott az, most igazán érezte annak a lehetőségét, hogy a kislányra ezzel az eltűnéssel a biztos halál várhat. – Hát... csak úgy, ahogy mondom. Egyszerűen eltűnt. Egy másodperc alatt. Sőt. Egy tizedmásodperc alatt.

Tee! Tudod mi jutott eszembe – világította meg a felismerés a fiatal űrmérnök tudatát.

Na mi?

Már semmi – csóválta meg a fejét Nelmern, és a jobb kezével kifelé mutatott az ablakon.

Ebben a pillanatban hatalmas ütés érte a hajót.

A fenébe gyorsan a védőpajzsot – ordított Ádámra a panorámaablaktól eltántorodó férfi.

A fiú az irányítópulthoz támo lygott. Az egész testében megrázkódó hajó padozatán csak nehezen tudta a célját elérni. Mielőtt bekapcsolhatta volna az ion-védőpajzsot, az úrjármű újból hatalmasat rándult. Újabb ütés érte kívülről. A következő pillanatban a védőrendszer automatikusan bekapcsolt. Éppen idejében, a nagyméretű ablak előtt pár centivel robbant porrá a védőpajzs, egy két méter átmérőjű, kő szerű objektum.

Meteorok! – ült ki a döbbenet Ádám arcán – honnan kerültek ezek ide a tők üres úrból.

Milyen üres? – ráncolta össze a homlokát Nelmern. A szája sarkában kaján mosoly bujkált.

Á... - intette le amaz.

Gyere csak ide! – csalogatta Nelmern az ujjáival integetve, a fiút az ablakhoz. – Odanézz – mutatott ki azon.

Az ablak előtt eloszló porfelhőn át, színes, fényes kavalkád tűnt Ádám szeme elé. Eltűnt a sötét űr. Mindenünnen fényes csillagok tündöklése tarkította a sötétséget. A hajó jobb oldala felől erős meteortevékenység volt észlelhető. A kisebb-nagyobb kődarabok sorra porladtak el a hajó védőpajzsán. Bal oldalt, kissé távolabb, ott bukfencezett, az arra szerencsére tiszta űrben az elkószált űrkomp.

Tudd meg a számítógépetől, hogy fenyegeti-e a meteorzápor – utalt a kis objektumra Nelmern, Ádám felé fordulva.

Hallottad a kérdést. Jelentést kérek! – utasította az a számítógépet.

Pár perc múlva meg is volt az eredmény. Nem volt a kis jármű közvetlen veszélyben.

Óriási szerencséje volt. Ha pár másodperccel később jön át a

téridőablakon, telibe kapja a meteorzáport.

Sajnos egyelőre nem tudunk utána menni – babrált az úrmérnök az irányítópultnál.

Miért? – indult arra Ádám is.

Az egyik becsapódó meteor megrongálta a jobb oldalát a mozgatópárnának. Ebben az esőben meg képtelenség kimenni megjavítani. Egy óra múlva vége ennek az áradatnak. Akkor megcsinálom.

A két férfin nem látszott az a boldogság, amit a remény újabb felcsillanása okozott bennük. Tisztában voltak vele, hogy ha nem sikerült volna ehhez hasonló aktív térségbe kerülniük, elbúcsúzhattak volna az életüktől. De azzal is tisztában voltak, hogy ez még csak egyetlen – igaz, igen fontos – tényező a túléléshez. Nem tudták, hogy a valóságban hova is kerültek. Nem tudták, hogy milyen messze lehetnek a

Földtől, vagy, hogy egyáltalán a Tejútrendszer-e az a galaxis, ami ilyen hirtelen befogta őket. Harmadsorban pedig, arról sem voltak meggyőződve, hogy egyáltalán meg tudják határozni, hogy hova csöppentek.

Most nem tehetünk semmit – tárta szét a karjait Nelmern – ez a meteorzápor teljesen megbénítja a lehetőségeinket. Nem lehet meghatározni, hogy milyen környezetbe kerültünk, mert túlságosan sok a zavaró tényező. Nem tudunk irányt változtatni, mert rossz a mozgórendszerünk, de megjavítani sem tudjuk. Nem tudjuk a kompot sem befogni, sem radarral követni. Egy, amit tudunk... várni.

Teljesen tehetetlennek érezte magát a fiatal úrmérnök. Soha nem bírta az ilyen helyzeteket. Mindenkor olyan érzése támadt ilyen esetekben, mintha fogyna körülötte a levegő, mintha fojtogatná

valami. Saját magán képtelen volt ennek az érzésnek az eredetét kontrollálni, így hát az irányítópulthoz lépett, hogy ellenőrizze az oxigéntelítettséget a hajón. Félt, hogy újfent valami baj történt. Némiképp megnyugodott, mikor optimálisnak találta a belélegezhető gázkeverékét. Visszalépett az ablak elé. Még mindig nem változott odakint semmi. Egyik oldalról szakadatlanul zúdult az apró kőszerű meteorok zápora, másik oldalon ott bukdácsolt az űrkomp, és a porfelhőn keresztül rengeteg fényes pont tarkította a látóhatárt.

Nelmern most hirtelen barátja és sorstársa felé fordult. Annak szemein fáradtság és álmoság tükröződött. Látszott rajta, hogy alig tudja nyitva tartani a szemeit. Legújabban rettenetesen fáradékony volt. Ezt mindketten észrevették. Egyikük sem

mondta ki hangosan, de nyugtalanította őket, egymástól függetlenül.

Nagyon álmos vagy, ugye? – tette a fiatalember vállaira a kezét Nelmern.

Nem tudom, mi van velem – védekezett az lehajtott fejjel.

Aludj egyet. Most úgysem tudunk mást tenni.

Úgysem tudnék... - tiltakozott Ádám.

Ott az álomőr. Tedd fel és aludj. Legfeljebb csak az altató részét használd, és majd felébresztelek, ha már kellesz.

Hát oké – egyezett bele a fiú rövid vonakodás után.

Egy perc múlva már aludt is. Nelmern pedig meredten figyelte továbbra is a lassan sodródó kis úrjárművet.

Álom vagy hallucináció

Az intenzívosztályi felszereltségű kórházi szoba halkan duruzsoló műszerei két hét óta, először mutattak teljesen megnyugtató képet az ágyon fekvő, múmiaként bekötözött férfi állapotáról. Rettenetes állapotban került be a kórház intenzívosztályára. Szinte reménytelen volt a megmentésének a lehetősége. Az arcába maró hatású vegyszer loccsant, és ez még nem elég, egyensúlyát elveszítve, egy hatalmas elektromos kisülés kellős közepébe pottyant. A négyméteres zuhanás következtében hat különböző csontja tört el. Óriási szerencséje csupán az volt, hogy a kísérleti szerkezet védőelektronikai rendszere tökéletesen működött, és így a testén átszaladó kisülés nem okozott a sejtjeiben komolyabb

elváltozásokat. Igaz, ezeket a megállapításokat csak „egyszerű” mentőorvosok tették, de a nyomok ilyen balesetre engedtek következtetni. Hogy valóban mi történt, azt a kísérleti kamra feketedobozának kellett volna rögzítenie, de fura módon a rögzítőberendezés a balesetet megelőzően meghibásodott, és semmit sem regisztrált.

Ez a súlyos sebesült férfi, most, hogy a közvetlen életveszélyen túl volt, kezdett pszichikailag sérültté válni. Egész más képek jelentek meg az emlékezetében, mint amiket az orvosok állítása idézett benne. Tisztán emlékezett a sötét éjszakában lebegő tűzgolyóra, ezzel szemben egyáltalán nem, az arcába loccsanó vegyszerre, vagy a zuhanásra. Fel tudta idézni az emlékezetében az egész épület szétrobbanását, ezzel szemben mindenki váltig állította neki, hogy az építmény minden téglája a helyén

van. Meg sajnos nem győződhetett róla, hogy mi is a valóság, mert az ágyról felkelni még mindig nem tudott. Odakötötték a súlyos sérülések.

Nővérke... ugye csak vigasztalni akarnak azzal, hogy nem robbant föl a kísérleti központ – szólt a mozdulni is alig tudó fiatalember a szobában motoszkáló, feltűnően csinos, fiatal ápolónőhöz.

Szemlátomást semmi fontos dolga nem volt a szobában. A férfi halk, alig érthető szavaira a betegágy mellé lépett.

Parancsol uram? – hajolt közel hozzá.

Á... semmi – rázta meg a fejét a beteg. – Igazítsa meg kérem a párnámat! A derekam rettenetesen fáj!

A lány csendesen engedelmeskedett.

Ugye minden elpusztult? – fogta meg a kezét a férfi.

Az ápolónő ijedten igyekezett kiszabadítani a csuklóját a férfi görcsös

szorításából, közben az szinte örült tekintetével csillogó szemeibe révedt.

Engedjen el! – szólt rá erőszakosan.

Jó-jó, de miért nem válaszol – oldódott a férfi szorítása.

Mondtam már, hogy ép ott minden – ingerkedett a lány. – Tudja meg, hogy kérni fogom, hogy valaki mást küldjenek helyettem – simogatta keserű tekintettel a szorítástól megvörösödött csuklóját.

A férfi nem szólt rá semmit, csak közömbösen vállat vont, és elfordította a keresztbe-hosszába bekötözött fejét. Nem érdekelte, hogy ki van mellette, egy ingerlően csinos lány, vagy egy rémítően csúf vén boszorka. Nem tudta érdekelní más, mint az, hogy mi történhetett azzal a tűzgömbbel, és hogy vajon miért nem mondják el neki az igazságot.

Vajon miért hazudnak – töprengett magában.

Elképzelni sem tudta, hogy a kísérleti központ valóban ép, és semmi sem robbant fel. Ahogy az ablak felé fordította a fejét, még látta a szeme sarkából, hogy az ingerült nő becsukja a szobája ablakát, de az, sokkal jobban érdekelte, hogy ahogy kitekintett rajta, egy tűzgömb fénye kápráztatta el a szemét. Ott állt az égbolton, ragyogva, tündökölve. A férfi pulzusa duplájára emelkedett. Szeretett volna kiugrani az ágyából, és az ablakhoz rohanni. Azonban ahogy megkísérelt felülni, rá kellett jönnie, hogy erre képtelen. Hangosan felszisszent, a csontjaiban sajgó fájdalomtól.

Mi történt? – sietett ennek hallatán az ápolónő a meredten az ablak felé bámuló férfihoz.

A tű-tűz – tűzgömb... – dadogta az, a fény felé emelve a jobb keze mutatóujját, és közben nem értette meg, hogy hogy

lehet az, hogy a lány nem rémül meg a tűzgömb láttán.

Igen, szépen süt a nap – bólintott az, közömbösen.

Mii? – meredt a férfi csalódottan az égbolt királynőjére. – A nap?

Ez a felismerés teljes melankóliába taszította a fiatal kutatót. Pedig, ha tudta volna, hogy valahol az űrben, két férfi mit nem adna érte, ha ezt a tündöklő csalódást láthatná, lehet, hogy nem keseredett volna el.

Az űrhajó végre újra képes volt fürgén mozogni az űr tengerében. A meteorzápor már nem veszélyeztette. Nem is olyan távol, ott úszott az űrkomp is. A befogópányvák már megakadályozták a bukdácsolását, és bár csak csigalassúsággal, de egyre közelebb húzták a hajóhoz. A két férfi meredten figyelte az automatizált művelet lefolyását.

Nyithatod a zsilipkamrát – bólintott
Nelmern Ádám felé.

Oké.

Mindjárt bent lesz.

Szólj, ha kész!

Nelmern lassan elfordult az ablak előtt
elhelyezkedő műszerfaltól. Arcán némi
megnyugvás tükröződött.

Rendben. Csukhatod. Bent van.

A zsilipkapu ajtaja lassan fordult össze,
elzárva az űrt a hajó belsejétől. Ahogy ez
a művelet is megtörtént, az automatika
nyugodt tempóban elvégezte a belső
kamra légkörének normalizálását. A
számítógép monitorán hirtelen megállt a
futkosó számok hada, jelezve, hogy az
optimális állapot helyreállt, de ezt, ha
esetleg nem figyelte volna, a gép hanggal
is közölte.

Mehetünk – veregette vállon barátját az
űrmérnök.

Szavaiban az öröm közelségének jelei csengtek. Ahogy az első zsilipkapuhoz értek, megtorpant. A homlokán redők jelentek meg.

Menj be hozzá! – mosolygott rá Ádámra. – Én majd egy pár perc múlva jövök.

Ne hülyéskedj...

De-de! Csak menj be hozzá nyugodtan!

Hiszen valószínű, hogy nincs is eszméleténél.

Na és? Gondolom, a te csókoktól szeretne visszatérni ebbe a „csodálatos” világba. – biggyesztette el az ajkát Nelmern. Szavaiban most cinikus fanyarság volt érezhető. – Na... barátom, ne kérleltesd magad. Ne félj, jövök én is. – Indult vissza az irányítóterembe.

Ádám kissé meghatódott. Tudta, hogy ez a férfi épp olyan szerelmes ebbe a lányba, mint ő, és mégis... Lassan emelkedett a keze a zsilip nyitógombja

felé, miközben a szíve a torkában dobogott. Úgy érezte, hogy ezért a pillanatért, ami most következik, már megérte túlélni az eddigi utazást.

Az űrkompban látottak hatására, döbbenet és undor ült ki a fiatal férfi arcán, ugyanis az előtte feltáruló kamra közepén egy rettenetesen rút, undorító lényt pillantott meg. Egy nyálkás, zöld bőrű, mezítelen nő volt. Egy szál szőr, vagy haj nem volt a testén. Nem voltak ajkai, így a sötét sárga fogait lehetett látni. A szemei mély gödörben ültek, és tüzesen világítottak. A férfi annyira megrettent a látványtól, hogy tehetetlenül csuklott össze a kabin bejárata előtt. A szörny elindult feléje, és mikor elérte, elkezdte rázni a magatehetetlenül vergődő férfit, miközben a nevén szólította.

Ádám...

A fiú eszeveszetten próbált menekülni a kezei közül.

Ádám, mi van veled?

A rázás hatására kezdett kitisztulni a kép a fiatalember előtt. Értetlenül nézett maga köré.

Mi van barátom? Rosszat álmodtál – mosolygott a fiú szemeibe Nelmern.

Az hatalmasat fújt megkönnyebbültében, ahogy ráeszmélt, hogy hála istennek, csak álmodta az egészet. Megkönnyebbült, de valami mély szorongás ott maradt a belsőjében, amit csak a vágyva várt találkozás boldogsága oldhatott fel benne.

Találkozások

Most már valóban befejezése felé tartott az elkészült úrkomp befogása. Ahogy a meteorok özöne megritkult, Nelmern hozzákészülődött a hajó hibáinak a megjavításához. Bár egy kis szorongás feszítette idegeit, mert nem sokkal azután, hogy a barátja elaludt, a rádió valami erős intenzitású, de megfejthetetlen jelsorozatot vett. Egyértelmű volt, hogy nem zavarokról van szó, mert a sorozat többször is megismétlődött, és még felbontás nélkül is érzékelhető volt, hogy eléggé bonyolult jelrendszerről van szó. A komp nem adhatta ezeket a jeleket.

De akkor mi adhatja? – töprengett Nelmern.

A jelforrás gyakran, és gyorsan változtatta a helyét, és érzékelhetően

közel volt, de a számítógép behatárolni nem tudta, az akkor még mindig tartó meteortevékenység miatt, a radar pedig teljesen használhatatlan volt. Mégsem az rémítette meg igazán a fiatal űrszakembert, hogy valami ismeretlen civilizáció feltehető közelségét észlelte, inkább az, hogy a műszerek ezeket a jelforrásokat, gyakran a hajón belülré határozták meg. Tétován és ijedten nézett ilyenkor maga köré, de nem látott semmit, és a kontrollműszer sem jelezte soha tovább ezt a különös kísértetet, mint pár másodpercig. Nelmern legszívesebben felébresztette volna Ádámot, de úgy érezte, hogy neki szüksége van most a pihenésre. Így hát belső társ, kísérő figyelme nélkül ment ki megjavítani a hajó meghibásodott részeit, mikor kitisztult az űrhajó körül az űr. Tudta, hogy ezt tilos, de mivel a közápor

megszűnésével a különös jeleknek is vége szakadt, úgy gondolta, nincs veszélyben.

A munkát valóban minden baj nélkül végezhetette el, olyannyira, hogy teljesen el is feledkezett a különös jelekről, mikor újból valami megmagyarázhatatlan dolog történt a hajó belsejébe visszatérő férfi legnagyobb megdöbbenésére. Az irányítóterem néhány könnyebb tárgya a levegőben kószált, mintha egy láthatatlan kéz rakosgatná őket ide-oda. Pár másodperc múlva aztán, mintha a láthatatlan kéz, láthatatlan tulajdonosa megijedt volna a belépő férfitől, és ijedtében elejtette volna a tárgyakat, a lebegő testek a földre huppantak. Nelmern legyőzve rettegő iszonyatát, a számítógéphez lépett. Biztos volt benne, hogy valami láthatatlan élőlényről van szó, hát azt igyekezett megtudni, hogy van-e a hajón rajta kívül élő szervezet. Mikor a válasz az volt, hogy rajta kívül

még egy élőlény van a fedélzeten, a hátán hideg borzongás futott végig.

Tehát van itt egy lény, és még azt sem tudom, vajon hogy néz ki – nézett körül.

Aztán egy pillanatra mosoly futott az arcára, mert észrevette a nyugtalanul forgolódó Ádámot.

Ne haragudj, barátom, hogy valami szörnyre gondoltam, de hát tudod a körülmények... - tárta szét a karjait.

Mivel látta, hogy a fiú úgyis rosszul alszik, hát gondolta, jobb, ha felébreszti. Ekkor rángatta ki őt rémálmából. Nem szólt neki semmit a különös eseményekről. Gondolta, ha megismétlődnek, majd úgyis megtudja.

Az űrkomp végre újra az anyajármű biztos rejtekében nyugodott. A két férfi ott állt a zsilipkapu előtt, hogy pár másodperc múlva új útitársat köszönthessenek a fedélzeten.

Nelmern kis zavartság után vállon veregette Ádámot, és hátrébb lépett.

Menj be hozzá először te – mosolygott rá.

Ádám élénk tiltakozással válaszolt.

De-de. Menj csak be hozzá nyugodtan.

Hiszen valószínű, hogy nincs is esz... - Megtorpant. Kísértetiesen hasonlított a most lejátszódó valóság, a néhány perce átalmodott rémálomhoz. – Nem... nem... nem! – kezdett el tébolyultan tombolni – ha nem jössz velem, én be nem megyek! – nézett lángoló szemekkel Nelmernre.

Hát jó – bólintott az. Az ő szívében is valami furcsa szorongás bujkált.

Pár másodperc múlva szétnyílt előttük az ajtó, és feltárult az út a komp belsejébe.

Nelmern tétován állt az ájult test fölött, borostás arcát csiszálgatva. – Sehol egy szörny... látod! – nézett Ádámra. – Most, ha megengeded, elmegyek és megborotválkozom.

Ne! – szólt rá éles hangon, a lány szkfanderének kibontásán ügyködő fiú.

Csak nem félsz, hogy elcsábítom tőled, ha jól ápoltan lát meg? – viccelődött Nelmern.

Rettenetesen izgatta, hogy hogy van a lány, de tartózkodó akart maradni, bár legszívesebben félrelökte volna a ruha zárjain tehetetlenkedő barátját, hogy maga szabadítsa ki a kislányt. Rettegett tőle, hogy valami baja esett, de nem akarta, hogy ezt Ádám észrevegye.

Nem féltem tőled – grimaszolt Ádám az úrmérnök felé. Tudod... miattam szökött a hajóra.

És ha énmiattam?

Az sem számít. Fő, hogy itt van – emelte tekintetét a fiú barátjára, megnyugodottan konstatálva, hogy a lány él. Jobb keze hüvelykujját még hosszú ideig a lányka pulzusán tartotta.

Azt nem tudom, mennyire lesz jó asztronauta, de az biztos, hogy a leggyönyörűbb – simogatta végig a szép, nyugodt arcot.

Nem kéne feléleszteni – lépett közelebb tétován Nelmern. – Vagy talán félsz, hogy mit kapsz tőle? – komiskodott cinikus mosollyal az arcán.

Egy szép lány csókjától már nagyon rég nem félek – válaszolt a másik is csipkelődő modorban.

Kis Casanova – csóválta meg a fejét Nelmern nevetve.

Ádám finoman megütögette Hajnalka arcát, mire az lassan felnyitotta a szemeit.

Voilà! – mutatott az éledező lányra, jelezve, hogy micsoda orvos ő.

Idióta! – csilingelt fel a kislány első szava.

Tessék? – ámult el Ádám.

Idióta! – ismételte meg az, komolyan és élénken a fiú szemébe nézve.

Nelmernből úgy buggyant ki a röhögés, hogy majdnem megfulladt tőle. – Isten hozott itt nálunk, a kis legénylakásunkban tündérem – zihálta.

Idióták! – ült föl komolyan Hajnalka.

Van szókincse, mi? – lökte oldalba Nelmern Ádámot, még mindig a nevetéstől kivörösödött arccal.

I... - csengett egy hang a lány szájából.

Igen tudjuk – bólintott az úrmérnök.

IDIÓTÁK – mondta egyszerre, és hangosan, erősen hangsúlyozva a két férfi. Arcukon vidám boldogság tükröződött, annak ellenére, hogy most pont ők voltak pocskondiázva.

Nem – csóválta meg a fejét komolyan Hajnalka. – Imádlak benneteket – ugrott egymásután a boldogságtól kibuggyanó zokogással a két férfi nyakába. – Két imádnivaló idióta – szorította magához őket felnevetve a lányka.

Késői eszmélés

Nick gondjaiba merülten bámészkodott kifelé a 200 km/órás sebességgel robogó vonat luxuskocsijából. Tekintete el-elakadt a termékeny táj zöldjében, a távolban nyújtózó városok tarka színeiben, de tudata másutt kalandozott. Kíváncsi volt, mint nem is olyan régen még gyakorló pilóta, a világhírű, hatalmas úrkutató központra. Mégis általában nem ez foglalkoztatta, hanem az, hogy megtalálja-e Nelmernt, na és persze a kis védencét. Amióta rátalált apja tudományos jegyzeteire, nem hagyta nyugton a gondolat, hogy életfontosságú dolog a fiatalemberrel találkoznia. Egy ideje érezte, hogy Grangzen vér csordogál az ereiben. Folyton csak magát átkozta,

hogy nem értette meg azt, hogy amit az apja, és a nagybátyja fontosnak talált, az biztos nem elhanyagolható. Néhány hónapja még meg volt győződve, hogy a két idős tudós csupáncsak fantasztá volt, de amióta áttanulmányozta a feljegyzéseket, rájött, hogy nem csupán két öreg tudós álmairól van szó, de legalább húsz nagy tudású szakember együttes, összehangolt, de teljesen illegális munkájáról. Az apja halála előtt körülbelül egy évvel, szerveződött egy tudósokból álló csoport, az idős Grangzen professzor vezetésével, aminek tagjai mind-mind a nemzetközi vétőbizottság által hozott döntések miatt lettek tönkretéve, mint egzisztenciálisan, mint érzelmileg. Meg lett tiltva tudományos kutatómunkájuk, amikor ez a munka az életüket jelentette. Persze részben meg lehet érteni a vétőbizottság érveit, mert ők csupán azt akarták, hogy az ember ne

hozzasson létre olyan dolgot, ami veszélyeztetheti későbbi létét, de ez az elvontan gondolkozó lángelméket nem tudta meggyőzni. Ők, amit felfedeztek, az emberiség előrehaladására fedezték fel. Mindegyiküknek az volt a véleménye, hogy arról például nem az atomtudósok tehetnek, hogy Hirosimában, Nagaszakiban százezrek haltak meg, az atom gyilkos pusztítása következtében. Az idős professzor feljegyzéseiből az derült ki, hogy a fiú Grangzen módszerrel történő „átprogramozása” sokkal átfogóbb, mint azt korábban gondolták Nelmernnel. Az öreg tudós benne akarta mindazt egyesíteni, amit az illegális tudóscsoport tagjai felfedeztek. Nick elfogult volt az apjával kapcsolatban, de még így is eléggé elítélhetőnek tartotta beavatkozását egy ember teljes személyiségébe. Úgy érezte, hogy ezt nem lett volna szabad tennie. A legjobban az

idegesítette, hogy az apja homályos utalásai alapján arra következtetett, hogy a génátprogramozás annyira megváltoztatta azt, hogy a szöveteivel létrehozhatnak olyant, amit mesterségesen létrehozni képtelenség. Nevezetesen a nulltér-gócot. Ha ez tényleg bekövetkezhet, Nick szerint nem csak Ádám, de az egész galaxis rövid idő alatt, egy hatalmas erő martalékává válik. Humanista volt, és egy légynek is alig tudott ártani, főleg előre megfontolt szándékkal, de ennek ellenére az is eszébe jutott, hogy Ádámot addig kellene elpusztítani, amíg nem alakult benne ki semmi olyan, aminek a léte tragikus következményekkel járna. Rögtön ráébredt, hogy lényegében úgy gondolkozik, mint a vétőbizottság, de nem látott más kiutat. Már nem mert kételkedni a Grangzenek állításában, és ez félelemmel töltötte el. Gyakran érezte úgy,

hogy mint az apja, mint a nagybátyja, közveszélyes őrült volt.

Gondok felhőzték be az utazását, pedig imádott utazni. Átkozott mindent, és mindenkit, aki, és ami ezt a hatalmas gondot a nyakába varrta.

Tudta, hogy hol keresse a két férfit, mégis valami azt súgta neki, hogy nem lesz olyan egyszerű találkozni velük. Tulajdonképpen magától a találkozástól is félt. Nem tudta, mit kezdjen a készen kapott helyzettel.

Bezzeg az apám, vagy a nagybátyám nem lenne most gondban – gondolta.

Bármennyire is szerette volna, hogy céltudatos, és határozott legyen, sosem tudott igazán Grangzenné válni. Ő sokkal inkább filozofikus alkat volt. Nem eszméi voltak, nem eszköze volt a világ történéseinek, hanem csupán tárgya. Talán az tette ilyenné, hogy apa nélkül

nőtt fel. Nem volt példaképe, nem volt, ki személyiséggé nevelhette volna.

Bár új hatalmának köszönhetően megtudta oldani, hogy új személyiséggel, vagyis ezt igazoló kontrollkártyával senkinek ne szűrjön szemet az utazása során, de mégis voltak félelmei ezen téren is. - Hisz – gondolta – ha ez egy kis befolyással megoldható, a nagybátyja miért volt hajlandó törvényen kívüli számkivetettként élni hosszú évekig. Arra nem is gondolt, hogy egy világszerte ismert embernek, nem volt más választása, szemben egy szürke kis pilótával, akit jóformán senki sem ismer.

Az ifjú Grangzen komor arccal nézett szembe a kupéba benyitó fiatal nővel.

Elnézést... Van itt egy szabad hely? – kérdezte barátságosan az.

Nick nem értett magyarul. Nem volt hát biztos benne, hogy mit akar a nő, de azért mosolyt erőltetve az arcára, a szemben

lévő ülésre mutatott. A nő megköszönte, és elhelyezkedett. A férfi azt hitte, ennyivel megúsza a dolgot, de az útitárs nem elégedett meg ennyivel.

Hova utazik? – kérdezte barátságos mosollyal az arcán.

Nick megpróbálta ezt az arckifejezést utánozni, és bólogatott, mintha igent válaszolna valamire. Gondolta abból sosem lehet baj.

Én naponta utazom ezen a vonaton – nyughatatlankodott a nő, mellkasára tett kézzel gesztikulálva, mint aki sejti, hogy külföldivel áll szemben.

Nick nem tudta, mire vélni a dolgot. Gondolta, ez biztosan valami udvariassági formula. Látott már ilyesmit japánoknál, hát maga is mellére rakta a kezét, és idétlenül vigyorgott, közben enyhén meghajtotta magát, de egy mukkot sem szólt.

A következő megálló a kutatóközpont állomása, ott én leszálok erőszakoskodott a nő.

A fiatalember kezdte egyre rosszabbul érezni magát. Felszálláskor megnézte, hogy hány állomás után kell leszállnia, hát boldog mosollyal konstátálta magában, hogy nemsokára megszabadul a kellemetlenkedő nőszemélytől. A csinos, határozottan kellemes külsejű, gesztenyebarna hajú, kreolbőrű lány egyáltalán nem keltette fel az érdeklődését. Csupán kínosnak találta a helyzetet, és szeretett volna megszabadulni tőle. Egyébként sem lehetett volna nőbolondnak nevezni. Közel negyven évesen sem dicsekedhetett túl sok kalanddal. Valamikor huszonegynéhány évesen még ő is megfordult minden lány után, de vénlegény fejére már rettenetesen válogatóssá vált. Nem mondott le a

nőülés gondolatáról, de nem tartotta elmaradhatatlan szükségszerűségnek. Most már természetéből adódóan indultak be védőreakciói, és elkezdett pakolni, jelezve, hogy rövidesen leszáll.

Kisvártatva a hölgy is követte a példáját, és Nick legnagyobb bánatára az arcába nevetve karattyolt valamit. A férfit idegesség és düh fogta el. Fogta a cuccát, és kilépett a kupéból. Legszívesebben leugrott volna a vonatról is, csak hogy megszabaduljon ettől a nőtől.

Nem úgy nézett ki, hogy sikerül. Márminth megszabadulni. Ugyanis a lány követte.

Nick feje teljesen elvörösödött. Különben is piros arcú ember volt, most ez még jobban látszott rajta.

Nagyon meleg napunk van – csicsergett a nő, meglátva a férfi rákvörös arcát.

Nick meg sem várta, hogy teljesen megálljon a vonat, úgy ugrott le róla. Az

állomáson nem volt nagy forgalom. Néhány ember őgyelgett csupán, mintha semmi dolga nem volna. A férfi felnézett a későnyári égre. Csak néhány bárányszerű felhő tarkította a mélykék levegőóceánt. A nap még emelkedőben volt. Ahogy hátra tekintett, maga mögött látta tipegni a vasúti kocsiban megismert nőt. Őzike bokája ringott, mintha bármelyik pillanatban várni lehetne, hogy kibicsaklik. A magas túsarok ellenére mégis kecses tudott maradni a mozgása.

Nick határozottan úgy érezte, hogy feléje tart.

Na nem! – gondolta. – Hát képtelenség megszabadulni tőled?

Váratlan mozdulattal kitért a nő mozgásának irányából, és mintegy menekülve, visszalépett az újból mozgásba lendülő vonatra.

Ahogy az egyre gyorsabban gördülő szerelvényből visszatekintett, és látta az

állomás betonján tovasurranó lányt, megkönnyebbült.

Ugye, hogy mégis leráztalak! – gondolta diadalmasan.

Harminc kilométerrel később tudott csak leszállni, de ez sem zavarta.

Hosszan nézett az elrobogó vonat után. Azon gondolkozott, vajon hogyan juthatna vissza a kutatóállomás központjához. Tudta, még most is a közelben van, de ő a központba akart menni.

Rossz tapasztalatai voltak, hát nem próbálkozott senkitől sem kérdezősködni, pedig ha angolul próbálkozik majdnem biztos, hogy elsőre eligazítást kaphatott volna, de inkább elindult a sínek mentén visszafelé.

Azok a különös idegenek

A hajó igencsak aktív zónában haladt. Nem is túl nagy sebességének ellenére is, néhány óra alatt, folyton új planéták mellett haladt el. Gondjai voltak az űrjármű utasainak. Úgy tűnt, Ádámot valami furcsa betegség kerítette hatalmába. Folyton erős fejfájásra panaszkodott, és állandóan csak aludt volna. Ez még mind nem elég, egyre gyakrabban tűntek fel a Nelmern által már tapasztalt rejtélyes jelenségek. A különös idegenek megjelenése, illetve meg nem jelenése, mert bizony látni továbbra sem lehetett őket, rettenetesen megrémítette a fiatal lányt. Tulajdonképpen ő is teljesen használhatatlanná vált. Csak reszketett, és azt sem tudta, hova bújjon. Az egyetlen

ember, aki aránylag még munkaképes volt, Nelmern maradt. Ő is megmegrémült az „idegenek” trükkjeitől, de mivel tisztában volt vele, hogy teljesen ki van szolgáltatva az egész hajó, és minden utasa nekik, és kényük-kedvük szerint tehetnek vele mindent, ennek ellenére mégsem történt semmi különösen rossz, Ádám megbetegedésén kívül, úgy érezte, hogy nem igazán kell félni tőlük. Sőt, még jó szolgálatot is tehetnek. A legjobban azt utálta, hogy csak bohóckodnak, és nem hajlandók kapcsolatot felvenni vele. A műszerek tanúsága szerint az Aranypárduc egy idegen galaxis, ismeretlen naprendszerében haladt. Tehát messze kerültek az anyabolygótól, sőt a Tejútrendszerétől is. Nelmern a műszerek segítségével ezt a rendszert kereste. Ehhez viszonyítva szeretne volna meghatározni a világmindenségben elfoglalt jelenlegi helyüket. A munkája

nagyon nehezen ment, pontosan a rendkívül aktív zóna zavaró körülményei miatt. Ráadásul a különös „idegenek” is eléggé aktívnak bizonyultak. Ilyenkor Hajnalka sikolyai rendszeresen jelezték a motoszkáló „kísérteteket”. Nelmern megfigyelte, hogy a lányka szinte vonzza ezeket a jelenségeket. Folyton a környékén aktivizálódtak. Nem bántották, nem is közelítették túlságosan meg, csak mélységesen megrémítették, talán pontosan kísérteties láthatatlanságukkal.

Ne félj tőlük – ölelte magához a nőt a fiatalember – látod, hogy nem bántanak - nyugtatgatta.

De amikor olyan szörnyű tudni, hogy van itt kívülünk valaki!

Dehogy szörnyű. Inkább csak szokatlan, vagy különös. Egyébként lehet, hogy csak barátkozni akar – nézett

Nelmern a körülöttük mozgó, lebegő tárgyak felé.

De én akkor is félek tőlük – csóválta a fejét holtsápadtan a lány.

A tárgyak a földre huppantak. Néhány másodperc múlva betántorgott a terembe, a most felébredt Ádám. Látszott rajta, hogy nem sokat javult az állapota az alvás során.

Mintha tőled félnének... bámult a lány a földön nyugvó tárgyra.

Tessék? – törölgette álmos szemeit a fiatalember.

Á... semmi! – intette le az úrmélnök a már majdnem megszólaló lányt. – Csak levertem pár tárgyat pont, mikor bejöttél – próbálta kimagyarázni magát.

Ádám álmosan igyekezett összeszedni a szanaszét heverő kis tárgyakat.

Sikerült kideríteni, hol vagyunk? – kérdezte érdektelennek tűnő hangon.

Gőzöm sincs – töprengett hangosan a másik. – Az viszont biztos, hogy a Tejútrendszer még csak a közelben sincs.

Hát az nem éppen vigasztaló – ült le fáradtan a székre zuhanva a fiú.

Nem, de a mi helyzetünkben nem is túlságosan nyugtalanító – lépett a panorámaablakhoz Nelmern. – Látod? A környék tele van bolygókkal, holdakkal. Ráadásul a körülményeik nagyon hasonlóak a földéhez.

És az jó nekünk?

Az úrmérnök önkénytelenül elnevette magát. – Hát persze. Még arra is van esélyünk, hogy intelligens lényekkel találkozzunk.

Hajnalka váratlanul elkezdett sírni.

Mi van, kicsim? – Simogatta meg lágyan az arcát Ádám. – Eltörött a mécses – gügyögött neki gyerekeskedve.

Honvágya van szegénynek – magyarázta félre a dolgot Nelmern.

Ádám nagyot sóhajtott. – Hát pedig tudod... holnap még nem megyünk haza – horgasztotta le a fejét jelezve, hogy az ironikus hangvétel ellenére, maga is teljesen tanácstalan.

Elmúlt a fejfájásod? – kérdezett rá hüppögve a fiatal nő.

Nemigen – rázta meg a fejét a férfi.

Legalább jól aludtál?

Igen, azt hiszem... Várj csak... még álmodtam is – ráncolta a homlokát Ádám, erőltetve a visszaemlékezést. – Egy szigeten voltam álmomban – kezdte, de aztán ki tudja miért, nem folytatta.

És mi volt a szigeten? – érdeklődött a lány.

Egy régi ismerősömet láttam ott – merengett a fiú.

Nő, vagy férfi ismerősöd? Én ismerem? – halmozta Hajnalka a kérdéseket. Úgy tűnt korábbi depressziós állapota messze szállt.

Nelmern látva, hogy a párocska igen el van foglalva egymással, csendesen kiosont az irányítóteremből. Már korábban végzett azzal, amit jelenleg elvégezhetett, hát úgysem volt itt dolga. Azt tervezte, hogy a bolygók tüzetesebb átvizsgálása után leszáll az egyik felszínére, csak még azt nem tudta, vajon melyik a legalkalmasabb erre, na meg azt sem döntötte el, hogy az egész hajót teszi-e le a bolygó felszínére, vagy csak az űrkompot.

Hát, ha akarod tudni... nő – grimaszolt a fiú.

Szindi – mondta a nevet lehangoltan a kislány.

Igen. De te őt honnan ismered?

Hallottam felőle! Még mindig szerelmes vagy bele, ugye? – csillantak meg a féltékenykedő női szemek, vihart kavarva fekete suhintásukkal a férfi lelkében.

Igen... vallotta be az.

Jobban szereted, mint engem? – bökte oldalba a lány, mintegy büntetőleg a hüvelykujjával.

Butuska... Ugyanannyira, csak máshogy. Tudod, én úgy szeretem őt, mint te Nelmernt – kellemetlenkedett vissza Ádám. Ez is fölért egy oldalba döféssel.

A lány mondani akart valamit, de aztán inkább tüzesen megcsókolta a férfit, sőt a csók után is piócaként tapadt hozzá.

Hát az biztos, hogy ilyenkor Ádám számára nem volt nő rajta kívül. Ez a nőcske a mennyországba tudta repíteni.

Meg van a gyógyszer! – kiáltotta rekedtes hangon.

Mire? – pislogott hatalmas pillákkal a lány.

Hát a fejfájás ellen.

Na mi az? – hízelgett Hajnalka cicaként a fiúhoz dörzsölődve.

Ha csókolsz... nem fáj semmi – mondta elcsukló hangon.

Tényleg így volt. A csók közben nem látott, nem hallott, nem érzett semmi mást, csak mámoros boldogságot.

Az érzelgős beszélgetést, a terembe belépő Nelmern csapzott, izzadt alakja zavarta meg.

Szabad a konditerem, Ádám! Tudod, hogy napi húsz perc edzés kötelező! – intett a parancsnok szigorával a fiúnak. Én megfürdök, és addig te vagy a főnök, kislány – kacsintott Hajnalkára.

Azt akarod mondani, hogy maradjak itt egyedül? – csattant föl kételkedően az.

Hát, ha nem akarsz, átmész, és ellenőrzöd a fiatalúr munkáját, nem lazás-e! – döbbsent rá az úrmérnök, hogy mi is a lány tiltakozásának az oka. – Vagy – kezdett el rosszalkodni hamiskás mosollyal a száján – ha akarsz, eljöhetsz

velem is, és eszi fene, megengedem, hogy
megmosd a hátam.

A kislány szégyenlősen legyintett csak a
férfi felé, aztán elindult Ádám után.

Különös látogató

A forró, párás levegő vidáman játszadozott a sziget dús növényzetének levelein. A nap tüzesen ragyogott, a végtelenül sokféle és sok színben pompázó virág, tündöklő szépségét megsokszorozva. Az egész párában úszó sziget olyan volt, mint maga a paradicsom. És ennek az édennek a kizárólagos birtokosa az a fiatal pár, akik a sziget minden bája és nyugalma ellenére kis szorongással álltak most a magasfennsík sziklameredélyének szélén, bámulva a lágyan ringó óceánt. Túl nagy távolságba az erősen párás levegő miatt nem lehetett ellátni. A férfin a fürdőnadrág kivételével semmi egyéb ruha nem volt. Barnára sült bőre fényesen

csillogott. Gyengéden átkarolva tartotta a lányt. Őt, aki azóta, hogy ott a parton szerelmes ölelésben összeforrtak, csak kivételes alkalmakkor tűrt meg gyönyörű testén jelentősebb mennyiségű ruhát. Őt, akinek egy ideje mégis megváltozott ez a szokása. Karcsú alakja elveszőben volt, de így is rendkívül jól állt rajta a finom selyemruha. Élénkpiros színe bizonyára messze ellátszott a sűrű párás levegőn keresztül is.

Az, hogy a fiatal párnak gondjai voltak, szorosan összefüggött a lány alakjának változásával, ugyanis virágzó szerelmük gyümölcsét hordta a méhében.

Hidd el, senki sincs a szigeten rajtunk kívül – szorította jobban magához a lányt a fiatalember.

Én nem tudom, de egy pillanatra úgy tűnt, mintha Ádám surrant volna el előttem a bokrok között. Úgy éreztem,

mintha még rám is nézett volna egy pillanatra – ráncolta a homlokát Szindi.

Ez az Ádám... a te exbarátod, ugye? – engedte el a fiú a lány derekát.

Saját maga is érezte, hogy hülyeség, de a zöld szemű szörnyeteg még itt, ezen az izolált szigeten is hatalmába kerítette a lelkét. Féltékenység gyötörte, még akkor is, ha csak a nevét hallotta a másik férfinak.

Túl sokat fantáziálsz róla – vetette oda a lánynak arrogánsan. – Azonnal rájött, hogy nincs igaza, mert valójában amióta a szigeten vannak, csak másodszor hallotta a kislány szájából ezt a nevet. – Ne haragudj – húzódott hozzá közelebb bűnbánólag. – De nyugodj meg, biztos csak hallucináltál. Különben már itt lenne a te Ádámod. – Hangjában még mindig ott lapult a féltékenység gúnyos marása, de láthatólag a lány nem sokat törődött vele. – Ha itt lenne, akkor valószínűleg lenne

mivel elmennünk erről a szigetről, és akkor biztosan biztonságban szülhetnéd meg a fiunkat.

Honnan tudod, hogy fiú lesz – méltatlankodott a lány.

Hát jó, akkor a gyermekünket – grimaszolt a férfi, csintalankodó modorban.

Hát nem tudom, akkor biztos napszúrást kaptam, mert én biztos vagyok benne – vont a vállait a töprengő kismama.

Ne is gondoldj rá! Inkább gyere be a házba, ott talán enyhébb az idő – húzta finoman maga után a férfi.

Ahogy beléptek az előszobába, rá kellett döbbsenniük, hogy tévedtek. A zárt helyiségben talán még melegebb volt az állott, áporodott levegő.

Hát legföljebb lemegyünk a pincébe, ott biztos hűvös van – kacsintott párja szemébe a fiú.

Ahogy tovább indultak a lejáró felé, furcsa dologra lettek figyelmesek. A szoba márványlapú asztalán egy kis csomag hevert. Világoskék szalaggal volt átkötve. Látszott, hogy ajándékba szánta valaki. Gondos csomagolása feltűnő volt.

Születésnapom van? – ráncolta a homlokát a fiatalember.

Te csináltad? – kérdezte gyanakvón, rosszat sejtve Szindi.

Mit... a csomagot? Hát nem te? – futott a férfi hátán végig a borzongás.

Még nem merték kimondani, de már mindegyikük sejtette, hogy amit Szindi látott, az, bizony nem csak holmi hallucináció. Valaki mégiscsak van a szigeten rajtuk kívül.

Gondolod, hogy ő az? – suttogta megborzongva a fiú.

Talán.

Hát bárki is, az biztos, hogy olyan, mint valami kísértet – remegett a férfi hangja

meg. Nem is kellett mondania, hogy inába szállt a bátorság, úgyis látszott rajta. Szinte remegett.

Gondolod, hogy nem kell félnünk tőle?

A lány megvonta a vállát. – Hát, ha ő az, akkor nem – vélte – hacsak nem tényleg csak a kísértete, mert akkor ki tudja.

De szellemes vagy! – fintorgott a fiú. Nevetségesnek tartotta maga is, de nem volt benne biztos, hogy nem lehet úgy.

Vajon mi lehet a csomagban? – táncolt a kíváncsiság a lány vonásain.

Majd mindjárt kiderül – indult a férfi az asztal felé.

Ahogy föltárult a csomag, a két döbbent fiatal minden várakozásán túltett annak tartalma. Egy mobiltelefon volt, és két gondosan félbehajtott papírlap.

A férfi óvatosan fölemelte az egyik lapot, és lassan, mint aki attól fél, hogy egy levélbomba van a kezében, szétnyitotta.

Egy levél volt.

Neked szól – nézett várakozón a lányra.
Az némi tétovázás után bólintott,
felhatalmazva a fiút a levél felolvasására.

Drága kicsi Szindi!

Ne haragudj, hogy beleszólok az
életedbe, ígérem, nem fog többé
előfordulni, de úgy érzem, most ez a
bűnöm megbocsátható.

Vegyétek úgy, hogy
nászajándékképpen adom nektek ezt a
telefont, és ezt a birtoklevelet. A telefonon
az egész világgal kapcsolatot tudtok
teremteni, az okirat pedig mától a sziget
igazi tulajdonosaivá tesz benneteket jogi
értelemben is. A tulajdonjogot soha többé
nem kell megújítanotok.

Engedjétek meg, hogy sok boldogságot
kívánjak mindkettőtöknek.

A férfi értetlenül tekintett fel, befejezve
az olvasást.

Ő az... ugye?

Miért, nincs aláírás? – lépett a férfi mellé Szindi.

Nincs – nyújtotta a papírt feléje az. – Az aláírás helyén... – nem folytatta.

Mindkettőjük arcán döbbenet tükröződött. Az aláírás helyén a papír ki volt égve, és a tűz lassan elkapta az egész lapot.

A fiatalember kezéből kihullt a lángok által nyaldosott levél. – Ez maga a sátán – borzongott meg.

Ahogy a lap a földön elégett, furamód, semmisem maradt utána, még pihekönnyű fekete korom sem.

Leszállás a titkok bolygóján

Az űrhajó irányítótermében lázas munka folyt. A 2+1 főből álló személyzet minden egyes tagjának jutott munka a bolygó felszínére való leszállás előkészítésében.

A hatalmas panorámaablak teljes felületét az asztronauták által F2-nek elnevezett égitest képe takarta el. Tisztán lehetett látni dimbes-dombos felszínét. Az F2 nevet azért kapta, mert a hajó utasai bíztak benne, hogy ez a második Föld lesz számukra. A talaján nem látszott nyoma az életnek, de a műszerek furamód mégis belélegezhető légkört jeleztek, és a gravitációs és sugárzási tényezők is a Földéhez hasonlóak voltak. A bolygó körül négy hold keringett, néha veszélyesen közel kerülve egymáshoz.

Egy, a Naphoz hasonló csillag árasztotta el fényével. Földje vörösesbarna volt, víznek nyoma sem látszott a felszínén.

Nem értem – rázta meg a fejét Nelmern. – A levegőjének a relatív páratartalma a Földéhez hasonló, és még sincs sem folyó, sem felhőzet. Ózonpajzs védi a sugárzástól, és sehol egy növény. Ez valami kísértetbolygó.

Hajnalka megremegett ennek a mondatnak a hallatán.

Nem kellene kihagyni ezt a leszállást, és inkább elmenni innen, amilyen messze csak tudunk? – vélekedett remegő hangon.

Nem – csóválta meg a fejét Ádám. – Ki tudja, mikor adódik hasonló lehetőségünk. Egyébként az, hogy nincs rajta élet, csak a veszélyek számát csökkenti a számunkra.

De könnyebb az ellen védekezni, amit látsz, mint amit nem – érzett rá a lány aggályaira az űrmérnök.

Ha féltek valamitől, majd leszálok én a komppal – legyintett egyet Ádám társai felé.

Nem arról van szó, hogy félek – védekezett Nelmern, de Hajnalkára is gondolnunk kell. Nem képzett asztronauta, és ráadásul nő.

Semmi gond... ti maradtok itt, én meg majd körülnézek az F2-n, és ha minden rendben, leszállhattok ti is.

Végül is ebben egyeztek meg, és mintegy két óra múlva a kis űrkomp már landolt is a bolygó porzóan száraz felszínére.

Ádám tétova lépéssel szállt ki belőle, a fő a biztonság elvét követve, szkafanderben. Az F2 földjén járva megborzongott. Mintha csak az anyabolygó talaját érezte volna a talpa

alatt. Kézi műszereire tekintett. Úgy tűnt, minden rendben. Óvatosan leemelte a fejéről a szkafander fejkendő-búráját. Beleszippantott a levegőbe. Tiszta és üdítően friss volt. Feltekintett az égre. Kék volt, de valami furcsán lilás árnyalatú. A hatalmas holdak érdekes látványt nyújtottak. Annyira közelinek látszottak, hogy Ádám szinte szabad szemmel látni vélte az egyik felületén dúló vihart. Néhány csillagot is észrevett a teljesen nappali égen.

Iszonyatosan fényesek lehetnek, hogy nappal is látszanak – motyogta félhangosan.

Lehajolt közelebből szemrevételezni a talajt. A porréteg alatt kemény, kötött föld volt, de a rögök a léptei alatt mégis szétmáltak. Felegyenesedve újból az égre sandított. Meglátta, az azóta az F2 körül egy kört megtett Aranypárducot.

Látlak benneteket – szólt bele a rádióba – gyertek le, itt teljesen oké minden.

Még egyet fordulunk – kapta a választ fentről.

Hát csak menjetek – intett fel az eltűnő úrhajó után.

Arra gondolt, hogy valóban nem sokra mennek ezzel a leszállással, ilyen kopár földön, de azért egy kis pihenés sem nekik, sem a hajónak nem árt. Egy kis javítás, karbantartás, aztán jöhet az újabb kaland. Mert hát, ha itt folyók hömpölyögnének, zöldellő erdők susognának a lágyan simogató szélben, és állatok futkároznának a bokrok és a fák rejteket adó sűrűjében, akkor érdemes lenne itt maradni. A Földre való visszatérésnek még a reménye is rég kiveszett belőle. De tisztában volt vele, hogy az emlékképeiben örökké ott fog élni a Föld gyönyörködtető képe. Lenyitotta a komp járműlejáró ajtaját. Mögötte egy

légpárnás terepjáró várt arra, hogy hasznát vegye az ember. Ádám kisiklott vele az F2 földjére. Nem akarta távolabbra elhagyni a leszállás helyét, a hajóra pedig még jó néhány percet kellett várnia. A terepjáró ülésén kényelmesen hátradőlt, és a szemeit behunyva azt képzelte, hogy körülötte minden zöld. Hatalmas erdők és mezők tarkítják a tájat, és hogy a lábainál ott hömpölyög a tenger. Szinte hallotta a csapdosó habok susogását, mikor izgatott hang térítette magához.

Ádám... meg vagy még?

Hirtelen az égre kapta a tekintetét, és ott valóban megpillantotta a repülő objektumot.

Á... már meg is jöttetek – szólt bele a rádióba derűs mosollyal.

Döbbent csend volt a válasz. Majd vagy egy percnyi hallgatás után végre Nelmern hangja szólalt meg a rádióból.

Mi az, te ezt nem vetted észre?

Mit?

Gyere azonnal fel! Azonnal! Érted?

Miért? Mi történt odafönt?

Itt semmi. Ott körülötte... –
félbehagyta a mondatot a parancsnok,
félt, hogy ha elmondja, hogy mit látott,
már nem tud többé parancsolni
Ádámnak.

Sohasem késő

Nick óvatosan kortyolt a kitűnő bukéjú borból. Az egész est folyamán visszafogott, szinte félszeg volt. Többnyire csak hallgatta a csivitelő nőt. Jól érezte magát vele, de úgy viselkedett, mint egy hatalmas ijedt gyerek. Belemaródott az évek folyamán, az állandó kiszolgáltatottságból fakadó félelem. Tudta, hogy itt és most biztonságban van, de nem tudott feloldódni. Ez a kedves, csinos nő még inkább bizonytalanná tette. Bájjával kiszívta belőle a férfias erőt. Gondolataiban a jövő motoszkált. Az, hogy mi lesz, ha fel kell állnia az asztal mellől. Gyakorlatlan szerető volt. És úgy érezte, most szeretőnek kell lenni, de félt attól, hogy ügyetlen lesz. Abban sem volt

biztos, hogy ez a nő valóban ezt várja tőle. És ha csak unatkozott ma este? Vagy ha csak egyszerűen barátot akart szerezni? Rengeteg kérdés merült fel Nickben. Közben néha még azt sem értette, hogy mit mond a lány, pedig angolul beszélgettek. Nem tudott koncentrált lenni.

A kellemesen simogató zene körülfolymta őket, szinte végignyaldosva az idegeiket. Lassan egyre több pár állt fel táncolni.

Hölgyválasz – súgta a lány a férfi fülébe, mögé állva. Ezzel próbálta jelezni, hogy ő is táncolni szeretne.

Tessék? – nézett az értetlenül a szemeibe.

A fenébe is... jöjjön táncolni – húzta föl a kezénél fogva a lány.

Én nem vagyok a legjobb táncos – vélekedett a meglepett férfi.

Nem baj, csak a lábamra vigyázzon.

Nick emlékeiben egy régi kép motoszkált. Nem volt teljesen tisztában vele, hogy mi is ez az emlék, de úgy rémlett neki, hogy valamikor gyermekkorában nagyon szeretett táncolni. Jó hallása és ritmusérzéke volt, de azt tényleg nem tudta, hogy táncolni tud-e. Aztán pár perc után már arról is meg volt győződve. Engedelmeskedtek a lábai. Mintha mindig ezt csinálta volna.

A lány karjai a nyaka köré fonódtak. Mámorultan szívta magába bódító illatát. Ahogy ez a nő simult a testéhez, érzékien és rezignáltan, lázas forrósággal töltötte el a férfi minden porcikáját. Szinte önkívületbe taszította ez a boldog mámor. Nem emlékezett erre az érzésre. Teljesen új volt a számára. A kellemes érzéseit félelem szőtte át, az attól való félelem, hogy egyszer csak felébred belőle, mint valami kábult álomból, és mint a csecsemő, akit elvágtak a

köldökzsínórjától, többé nem kapja meg az éltető oxigént, csak ha egy életen át megküzd annak minden literjéért.

Hol szállt meg? – kérdezte a lány, az asztalhoz visszaülés közben, a férfi szemeibe nézve. Megkérdezte ezt, pedig tisztában volt vele, hogy nem volt a fiatalembernek ideje szállás után nézni.

Nick rettenetesen zavarba jött ettől a kérdéstől. Most érezte csak igazán, hogy mennyire hatalmában van ennek a nőnek. Egész nap eszébe sem jutott, hogy valahol aludnia is kellene.

Sehol – vont a vállát hanyagul, de az érzései nem azonosultak a viselkedésével. Tényleg nem tudta, hogy telik el az éjszaka, ha a lány elbúcsúzik tőle, és magára hagyja.

Majd csavargok egyet – ismételte meg a korábbi mozdulatát.

Szánakozóan mosolyogta meg a lány a férfi esetlenségét.

Csúcs egy hapsi maga! Tudja?

Nick még jobban zavarba esett. Nem tudta, minek vegye ezt a kijelentést, gúnynak vagy hízelgésnek.

Miért? – babrálta idegesen a körmeit.

Ha már nem fél túlságosan tőlem, ma éjszakára tudok éppenséggel egy ágyat adni magának – kerülte ki a nő a választ.

Nem! Ne törődjön velem! – szabadkozott a férfi.

Hát jó! De ha meg találják erőszakolni az éjszaka folyamán... ne engem szidjon – kacagott élénken a lány.

Tényleg nem akarok a terhére lenni – ütötte el a csipkelődő mondat élet Nick.

Nekem nincs terhemre. Ha arra lenne, nem hívtam volna meg.

A férje mit szól, ha éjnek idején hazavisz egy vadidegen pasast? – próbálkozott puhatolózni Nick.

Hát amilyen vaddisznó, lehet, hogy mindkettőnket megkerget a

vadászpuskájával – nézett komor tekintettel a nő.

Aztán pár másodperc múlva mikor Nick már majdnem inkább a „megerőszakolás” lehetősége mellett döntött, élénk kacagásban tört ki.

Ne féljen... nem vagyok férjnél! – fogta meg a férfi zavartan motoszkáló kezét.

Azért. Mert akkor inkább a megerőszakolás! Egyébként nem szép magától, hogy riogat – oldódott lassan újból Nickben a feszültség. A lány gyöngyöző kacaját hallgatva, közben azon tűnődött, hogy hogy is mutatkozott be a nő. Nem emlékezett a nevére. Akkor annyira zaklatott volt, hogy nem tudott erre figyelni – gondolta. Most meg igencsak blamáznak érezte rákérdezni. Be kellett vallania magának, hogy társalgónak is igencsak gyakorlatlan, nemcsak szeretőnek.

Ahogy elérték a nő lakását, a lány leállította az utcán az élénkpiros színű Mercedesét.

Kint hagyja a kocsit az utcán? – szólt rá az ajtón kiszálló lányra Nick.

Igen – vont a meg a vállát. – A kutya sem fogja bántani – biggyesztette el az ajkait hanyagul. – Maga nem akar kiszállni? – kérdezett vissza kívülről a mozdulatlanul ülő férfira.

De igen... – mozdult meg az hirtelen.

A lány előre tessékelte a kertje kisajtóján keresztül.

Csinos háza van! – jártatta a tekintetét végig az épületen a férfi.

Valóban szép, kétszintes lakás volt. A fiatal nő néha gondolkozott is, hogy lecseréli egy kisebbre, de sohasem tudta elhatározni magát arra, hogy elhagyja a csendes, nyugodt környéket, meg a „speciális” munkaköréhez különben is kellett a megfelelő méretű ház.

Amint beléptek a lakás bejárati ajtaján, pazarul berendezett hall tárult Nick szemei elé.

Ez igen – bólintott elismerően, önkéntelenül a férfi.

Aztán hirtelen visszahőkölve lépett hátra, a lány mögé bújva. Ennek a mozdulatnak egy felénk loholó, hatalmas dobermann volt az okozója.

Te jó ég! Küldje el innen! – simult szorosan a nő mögé Nick.

Sátán... ülsz! – szólt éles hangon a kutyára a ház asszonya. Az azonnal teljesítette a parancsot. – Nem kell félnie tőle! Nagyon barátságos az én kiskutyám – simogatta végig az állat hatalmas fejét. – Jöjjön. Simogassa meg, és akkor már barátok lesznek! – szólt rá a tétova expilótára. – Barát! – figyelmeztette aztán Sátánt. – Csak az orrára vigyázzon – fordult újfent a férfi felé – Tudja, a minap megharapta egy suhanc az orrát –

vigyorgott szélesen – és azóta azt nagyon félti.

Ne hülyéskedjen! – kételkedett Nick. – Talán a kutya harapta meg a srácot?

Nem... nem. Úgy, ahogy mondtam. A srác a kutyát. – Most már hangosan nevetett. Komikus helyzet, de így van. Tudja, kint volt a kertben, és ugatta az utcai járókelőket. A kerítés rácsain épphogy csak kifért a hatalmas orra, és úgy acsarkodott. Egy suhanc rádöbbsent, hogy a kutya nem tudja már kijebbn dugni az orrát, így hát hirtelen odaugrott, és beleharapott a Sátán orrába.

Na és ő? – mutatott most már Nick is nevetve az ebre.

Hát ő szűkölve és prüszkölve berohant a házba – bólogatott derűsen a lány.

Amint hallom, nem vagy egy nagy hős – simogatta végig a kutya fejét Nick.

Na persze... igaz Sátán! Ha az ember kutyáját alattomosan megharapják.

Szemtől szemben azért elég komoly kutya ám ő – fordult a lány a férfi felé. Ha mondjuk engem bántani akarnának, a támadómat biztos darabokra tépné. – Igazolandó az állítását, felhúzta a kutya pofáján a bőrt, és így kivillantak a hatalmas gyöngyfehér agyarak.

Tekintélyt parancsoló rágókája van – látta be Nick. – Mondd, milyen fogkrémet használsz? – fordult nevetve a kutya felé.

Vidámnak indult az este, és Nick remélte, hogy ha Sátán lekerül a porondról, sem romlik a hangulat. Már érezte magán, hogy kezd természetesen viselkedni. Lassan elpárolgott belőle a feszültség, és remélte, hogy a további oldódáshoz még az a pohár whisky is hozzájárul, amit a nő a kezébe nyomott.

Egy kis italt elfogad még? – kísérté mosoly a lány mozdulatát.

Keserű megvilágosodás

A férfi, miután a kórházból közel félévi intenzív kezelés után kiengedték, elhatározta, hogy az első útja a szétrobbant és porrá égett kutatóállomás megmaradt roncsaihoz vezet.

Várakozással teli izgalommal közeledett az ominózus helyszín felé, már nem volt sem lelkiismeret-furdalása, sem afelőli bánata, hogy élete egyetlen igazi kísérletében csődöt mondott, már a rémálmai is el-elmaradoztak. Nem bántotta már az sem igazán, hogy a sok plasztikai műtét ellenére szép arca és deli alkata helyén csak egy rút gnóm nézett vissza a tükörből rá, ha tükörbe nézett. Már egyre gyakrabban bele tudott nézni a tükörbe. Lassan megbékélt a sorsával és a

helyzetével, csak egyetlen dologba nem tudott beleegyezni. Mégpedig abba, hogy elhiggye, hogy valójában téves, nem valóságon alapuló emlékképek azok, amik hosszú hónapokon keresztül gyötörték a tűzgömbbel és a hamuvá porladó kutatóállomással kapcsolatban. Úgy érezte, furcsa, de meg fog nyugodni attól, ha meglátja az állomás üszkös maradványait. Kissé saját maga is betegesnek érezte ezt a vágyát, de úgy vélte, ez igazolni fogja neki, hogy nem őrvült, csak egy szerencsétlen baleset áldozata. Nem tudta, miért, de biztos volt benne, hogy őt mindvégig becsapták. Abban reménykedett, hogy csak azért, hogy megkíméljék a még nagyobb lelki traumától. De hát pont ez okozott még mindig neki traumát azután is, hogy a testi és egyéb lelki torzulásait már immáron egész jól fel tudta dolgozni. Keserű könny szaladt a szemébe, mikor az

épület felé közeledve meg kellett győződnie róla, hogy az épület valóban a helyén áll, és semmi nyoma rajta semmilyen eget rengető katasztrófának. Az autóból kiszállva gyalog sétált át az állomás udvarának nagy kapuján.

Álljon meg csak... - szólt utána a kissé figyelmetlen portás. – Hogy gondolja, hogy csak úgy besétálhat?

Bocsánat – fordult az őr felé a férfi. – Tudja, én itt dolgoztam, mikor az állomás elpusztult, és annak idején a régi őrok mind ismertek, és sosem kellett igazolnom magamat.

Jézusom – rettent vissza a portás a férfi arcának láttán. – Hát maga hogy néz ki? Mi történt magával?

Mint ahogy említettem, bent voltam az épületben, mikor itt minden porrá égett. És hát így jártam – mutatott magára a férfi.

Milyen épületben? – értetlenkedett az őr.

Hát ebben itt – bökött az ujjával ingerülten a főépület irányába a másik.

Na, menjen maga a fenébe, mert kihívom a mentőket, hogy egy futóbolond randalírozik itt. Menjen haza és józanodjon ki, vagy mutassa meg magát egy orvosnak, mert gondok vannak a víztoronyban – ütögetett az őr a saját homlokára, jelezve, hogy teljesen őrültnek gondolja a férfit.

Ne mondja, hogy nem volt itt vagy fél éve egy óriási katasztrófa?

Se fél éve, se tíz éve, pedig én már több mint tíz éve itt dolgozom – válaszolt ingerülten, láthatóan utolsó türelmének határán a szigorú őr.

Pedig én még sosem láttam itt! – töprengett a kutató.

Na látja, ebben legalább egyezünk, mert én se magát. Úgyhogy jobban teszi,

ha nem játszik tovább a türelmemmel, mert kényszerzubbonyban vitetem el – gorombáskodott egyre ingerültebben a kapuőr.

Minden nyomot eltakarítottak, de vajon miért? – töprengett magában a kaputól eltávolodó férfi. Hogy ez a zombi sem volt itt azelőtt portás, az is biztos, mert akkor megismerném a tahó fejét – mérgelődött tovább az autójától visszaneézve még. – Valami itt nagyon bűzlik nekem, csak tudnám, hogy mi! – töprengett tovább.

Elment, de semmivel sem változott a korábbi véleménye, hogy őt átrázzák, sőt még jobban megerősödött abbéli hitében, hogy valami nagy kutyaság történt itt, míg ő a kórházban lábadozott.

Az elkövetkező napokat arra áldozta, hogy embereket kérdezzen meg és tudakozódjon afelől, hogy hátha valaki végre alátámasztja a teóriáját, miszerint

volt robbanás és annak következményeit rohammunkával és szigorúan titkos keretek között szüntették meg. De hiába volt minden erőlködése, minden igyekezete. A megkérdezettek nagy része a kapuőrhez hasonlóan reagált, és vagy őrültnek nézte, vagy elrettent torz ábrázatától, vagy pedig egyszerűen nem foglalkozott azzal, hogy volt-e robbanás, vagy van-e egyáltalán kutatóállomás. Nem talált senkit, aki őt korábban ismerte, vagy akit ő ismerhetett volna. Úgy tűnt, mintha az egész világot átcserezték volna egy másik, közel ugyanolyan, de számára mégis teljesen ismeretlen világra. Egyre inkább erőt vett rajt a gondolat, hogy valóban megbolondult, és csak téveszmék, képzelgések azok az emlékképek, amik oly tisztán élnek még most is az agyában. Nem volt soha nagyvilági ember, nem voltak különösebben barátai, nem

foglalkozott igazából a körülötte élő embertársaival, de azért egy-két embernek csak kellene lennie, akivel legalább csak ismerik egymást – gondolta.

Megpróbálkozott többször is bejutni a kutatóállomásra, vagy a központi kutatóintézetbe, de minden próbálkozása csődöt mondott. A korábbi esethez hasonló durva elutasítással találkozott minden alkalommal.

Az is átvillant az agyán, hogy talán a gömb hatására egy párhuzamos valóságba került, ahol majdnem minden ugyanolyan, és mégis egészen más, mint ott, ahol ő élt és dolgozott.

Egyszer a kórházban is megpróbált kutakodni, mert ott a kezelés alatt legalább azt nem tagadták el tőle, hogy valóban a kutatás közben érte baleset, de legnagyobb megdöbbenésére pár nappal azután, hogy elhagyta a gyógyintézetet, már ott sem akart róla senki sem tudni.

Azt is letagadták, hogy ott feküdt hosszú hónapokig.

Mindenkitől elutasítva, reménytelenségében csüggedten hajtotta fejét a kocsmai asztal lapjára támasztott kezének tenyerébe. Kilátástalan elkeseredettségében jó pár pohárral lehajtott már, és bizony az alkoholhoz nem szokott, és egyébként is legyengült idegrendszerét erőteljesen megtámadta a szesz bódító mámora. Most, per pillanat nem foglalkozott azzal, hogy ki is ő valójában és mi is történt a homályba burkolózó múltjában, egyszerűen csak az őt környékező rosszullét ellen próbált behunyt szemmel, nagyokat sóhajtvá védekezni. Nem sok sikerrel. Egyre inkább úgy érezte, rövidesen az egész belsőjét ki fogja hányni.

Szerbusz hapsikám – vágta hátba egy talán nálánál is részegebb ember váratlanul. – Hát te mit... keresel itt? –

próbálta visszaráncigálni a karjánál fogva a székére a durva köszöntés következtében félig a földre csúszott férfit. – Ti úriemberek, minek jár... tok ilyen... helyekre. Nem való nektek... ez az... élet! – tántorgott összevissza az új ismerős.

A fiatal pórul járt kutató felemelte a tekintetét a másik férfira, és arra gondolt – ez ismer engem. Aztán a következő pillanatban ájultan zuhant arccal az asztal lapjára.

A vétőbizottság

A nemzetközi kutatáskoordinációs központ albizottságára befutó jelentések halmaza torlódott föl a vétőbizottságként elhíresült iroda vezetőjének asztalán. A világ minden részéről jöttek a cég ügynökeinek jelentései az éppen aktuális, folyamatban lévő tudományos kutatások jellegéről, tartalmáról, a kísérletek állásáról. Ő volt a tudósok feje fölött lebegő Damoklész kardja, ő volt a tudóstársadalom tagjai fölött élet és halál ura. Amire ő azt mondta „mehet”, az szabad utat kapott, amit az általa vezetett bizottság veszélyesnek tartott, annak a hivatalos kutatásait azonnal be kellett

zárni. Nem volt éppenséggel hálás feladata, de meg kell vallani, élvezte a hatalmát. Saját maga is jó tudós lehetett volna az elvégzett iskolái alapján, de kreativitás híján soha nem talált fel semmi újat, viszont bírálatot mondani kitűnően tudott. Négy hozzá hasonló kaliberű „tudós” tartozott az irányítása alá, de a végső döntést mindig ő hozta. A titkosszolgálat egyik alcsoportja dolgozott azon, hogy mindig naprakész jelentések legyenek az asztalán, és ne folyhasson sehol a világban olyan érdemleges kutatás, amiről a bizottság nem értesül. A kutatóállomások túlnyomó része, saját maga folyamatosan beszámolókat küldött tudományos tevékenységéről, de az idős férfi tisztában volt vele, hogy ezek csak az akták számát növelik az asztalán, és az igazi „veszélyt” nem a legális kísérletek jelentik. A bizottság működését egy 2005-ben ratifikált nemzetközi egyezmény

legalizálta. Ezt az okmányt minden valamirevaló tudományos élettől rendelkező állam aláírta, még hozzá ahogy mondani szokás, „önként és dalolva”, mert ez idő tájt nagyon elszaporodtak a kezelhetetlen kimenetelű tudományos kísérletek. A tudós társadalom olyan fokú fejlődésbeli „robbanást” élt át, aminek eredményeit a tudományos fejlődés iramát követni nem tudó társadalmak nem tudták kontrollálni. Az egyezményt alá nem író államok nem bírtak olyan társadalmi bázissal, hogy a döntést magukra érvénytelennek tarthassák. Az évek elszálltak, de új nemzetközi szerződés e téren nem született, így aztán, az immáron meglehetősen elavult, de tartalmában azóta sem változott szerződés égisze alatt, pár, magát mindenhatónak tartó „őskövület” dönthetett teljes jogkörrel, a világ sok

zseniális elméjének sorsa fölött. Az igazán jelentős tudósok aztán idővel megtanulták kijátszani a titkosügynökségek éberségét, illegális csoportokba tömörültek, elterjedtek a földalatti társaságok, amik több esetben szó szerint a föld alá bújva folytatták tovább munkájukat. Ezzel aztán teljesen kontrollálhatatlanná vált a kutatások fejlődése. A rendőrségnek néha-néha sikerült rajtacsapni egy-egy kisebb bázison, de a jelentősebb csoportok, már a vétőbizottság nevében is magukba szippantották a kisebb kaliberű tudósok, néha mégis zseniális felfedezéseit is. Ezek a társaságok már nemcsak tudományos munkát folytattak, de szabályos háborút viseltek az őket lefűlelni szándékozó rendőrséggel szemben. Saját elhárító szervezetet tartottak fenn, és többnyire messze megelőzték az államszövetségek felkészültségét. Ha valahol egy

jelentősebb elmélet került felszínre, ragadozóként vetették rá magukat az ezzel foglalkozó kutatócsoportokra, tudósokra, és még mielőtt a vétőbizottság megneszelte volna, rátették a kezüket, néha erőszakkal is, a kísérletekre. Így aztán a vétőbizottság vezetőjének asztalán egyre inkább csak semmitmondó jelentések aktái kezdtek tornyosulni, a bizottság fejének, valljuk meg, nem teljesen alaptalan dührohamait kiváltva. Voltak olyan koordinátorok, akik egyáltalán nem bújtak a föld alá, és egyáltalán nem folytattak tudományos munkát, csak nagy kutatóállomásokon, valami felelős, és felelősségteljesnek tűnő munkatárs álarcában, a legálisan működő állomás falai közt megbújva tologatták könnyűszerrel a bábukat. Néha egy-egy általuk kevésbé jelentősnek ítélt kutatást, és persze kutatót koncként vetve a vétőbizottság elé. Így persze saját maguk

is gonosz játékot űztek embersorsokkal, de úgy vélték, a szent cél érdekében ennyit megtehetnek. Mentségükre legyen mondva, mindig igyekeztek az általuk egzisztenciálisan tönkretett embereket valami módon kárpótolni. Természetesen ez nem minden esetben sikerült, így persze már nekik is voltak ellenségeik szép számmal, de az érintettek azt sosem tudták meg, hogy őket éppenséggel nem a vétőbizottság tette tönkre, emiatt ezek az áldozatok is a bizottság ellenségeinek népes táborát gyarapították. Ezzel aztán a kör bezárult, a földalatti társaságok felszippanthatták őket is, lehetőségük szerint új perspektívát adva nekik. A koordinátorok azután, amikor már túl sok ellenséget szereztek maguknak, vagy továbbálltak, és befészkeltek magukat egy másik jelentős kutatóbázison, vagy pedig valami látványosan megkoreografált balesetben végeztek, persze csak

látszólag. Így aztán tökéletesen működött ez a szervezet, és időről időre új zseniális és néha valóban veszélyes terméke került a felszínre, ezzel is tovább növelve hatékonyságukat. Az utóbbi időben újabb tudományos fejlődésbeli robbanás volt készülőben. Soha annyi lángelme nem nyüzsgött még a Földön, mint az elmúlt néhány évben, és soha annyi kontrollálatlan zsenialitás nem összpontosult néhány csúcselemének a kezében, mint ekkor. Egy új hatalom volt kialakulóban, egy olyan tudományos alapokon nyugvó superhatalom, ami ha akarta volna, már most pillanatok alatt véghez tudott volna vinni, egy világméretű puccsot, letaszítva trónjáról a Föld minden vezető erejét. Már meg tudták volna tenni, de még vártak. Vártak egy még alkalmasabb időpontra, vártak még néhány briliáns felfedezés teljes beérésére.

A bizottság nagyhatalmú ura nemrég magához hívatta egyik közeli munkatársát. Ő még nem olyan rég dolgozott a vétőbizottságnak. Kis ideje még aktív kutató volt. Fizikusként egy nálánál sokkal fiatalabb ausztráliai tudóssal, és egy hasonlóképpen fiatal, de ígéretes magyar kutatóval, három különböző helyszínen, de egymással folyamatosan egyeztetve dimenzió kutatással foglalkoztak. Más-más módszerekkel, de mindegyikük közel járt ahhoz, hogy „robbanjon a bomba”, mármint, hogy áttörést érjenek el a kísérleteikkel, és az elméleti fizikát, valós eredményekkel igazolják. Úgy gondolták a magasabb rendű dimenziók között átjárót lehet nyitni. És bíztak benne, hogy ha ez sikerül nekik, fantasztikus lehetőségek tárulnak eléjük.

Aztán a bomba valóban robbant. De nem úgy, ahogy ők gondolták. A magyar

kutató egy robbanásban súlyosan megsérült, és bár túlélte a katasztrófát, szellemileg teljesen leépült.

Az ausztráliai fiatalembert, miután szépszerével nem tudta leállítani a vétőbizottság, egzisztenciálisan teljesen tönkretette. Pár hónap alatt hajléktalan, földönfutóvá tették. Vagyonától megfosztották. Pár börtönben töltött hét után már a barátai sem akartak ráismerni. Az embernek ameddig szalad a szekér, addig rengetegen segítenek azt tolni, de ha kitörött egy kereke, mindenki gyorsan szétszéled.

Rá ugyanez a sors várt volna. Ráadásul sokkal idősebben, családdal, egy régóta megszokott életszínvonallal a háttérben. Tisztában volt vele, hogy kitűnő vagyoni helyzete ellenére nem tudna talpon maradni, ha nem hódol be a vétőbizottságnak. Így hát elfogadta az ott felkínált munkát.

A bizottságnak sok részinformációja volt Ádámmal kapcsolatban. Tudták róla, hogy Ausztráliában egy befolyásos nagyvállalkozó vendége volt egy ideig. Azt is tudták, hogy itt gyengéd szálak kötötték az említett üzletember lányához. Azt azonban nem tudták, hova került ezután, csak azt, hogy a lányt nagyon megviselte a szakítás. Így hát arra gondoltak, a fiatalember biztos fel fog tűnni a közeljövőben a kislány közelében, és akkor a titkosrendőrség könnyűszerrel el tudja fogni. Elkezdtek úgy manipulálni a körülményeket, hogy ők azonnal értesülhessenek arról, ha ez megtörténik. Itt kapott szerepet a nemrég nekik dolgozó idősödő fizikus. Tudták, hogy neki van egy húsz-egynéhány éves fia. Úgy intézték, hogy ez a fiatalember, és a szerelmi bánatában vergődő Szindi találkozzon. Erre megfelelőnek tűnt egy csakis fiatalok számára szervezett

sétahajóút. Az volt a terv, hogy úgy alakítják a körülményeket, hogy a két fiatal egymásba szeressen. Így aztán könnyen szemmel tartható legyen a lányka. De egy nem tervezett körülmény... nevezetesen, hogy a hajót elkapta egy váratlan vihar, úgy látszott, hogy áthúzta a számításukat.

A munkájától, tudós mivoltától megfosztott fizikus most még a fiát is elvesztette. Meg volt győződve róla, hogy a vihar sem volt véletlen, hanem az alaposan kiszámított terv, félresikerült részlete. Gyűlölte a bizottságot, de nem volt választása, maradnia kellett. De gyűlölte azt a fiatalembert is, aki miatt a fiát elvesztette. Tudta, hogy ebben nem az a fiú a hibás, de közvetve mégiscsak vétkesnek tartotta. Mióta a fia eltűnt abban a katasztrófában, saját magát is gyűlölte. Érezte, hogy ha akkor amikor megkeresték ezzel a feladattal, nem lett

volna megalkuvó, a gyermeke valószínű még most is élne. Hisz magától sosem ment volna el arra az útra, a kissé visszahúzódó fiatalember. De megnézte annak a feltűnően kíváncsi kislánynak a fényképét, tájékozódott a család anyagi helyzetéről, és úgy gondolta, jó parti lesz ez a kis tini a fia számára. Semmi veszélyt nem látott ebben a feladatban. Úgy vélte, ennél könnyebben nem is tehetné lekötelezettjévé a bizottság főnökét. Abban reménykedett, ha minden jól megy, még a kutatásba is visszafészkélheti magát.

Most őt várta a vétőbizottság feje.

Tétován nyílt az ajtó, mintha a kívül lévő nem tudná eldönteni, bemenjen-e egyáltalán. Kopogtatás után is vagy egy percet várt, kétségek közt vergődve. Aztán nagyon lassan nyúlt a kilincsért is. Indulat kavargott a tudatában. Úgy gondolta, most csúnyán össze fog veszni azzal az

emberrel. Hiszen ő minden bajának, bánatának az okozója. De közben rettegett is. Félt attól, hogy ha ő most durván kikel magából, mi lesz annak a következménye. Neki gondolni kell az életben maradt két gyerekére, feleségére. Attól tartott ők sincsenek biztonságban, ha most keményen konfrontálódik ezzel az emberrel, ezzel a szervezettel, ezzel a hatalommal. Ő csak egy tudós volt, nulla politikai érzékkel.

Jöjjön be, Tom – bízta a benti férfi derűs hangon. – Ne féljen, jó hírt akarok közölni magával – nyújtott kezét a zavart tekintetű férfi felé. Üljön le – kínálta barátságosan helyet. – Üljön le, mert úgyis leül, ha ezt meghallja – mosolygott hamiskásan a férfirra.

Jó hír... de kinek? Nekem vagy magának? – vágott keserű ábrázatot a fizikus.

Ne aggódjon. Mindegyikünknek.
Megvan a fia. Él és virul. Na, és tudja kivel
van? Nem fogja elhinni. Azzal a kislánnyal
– utalt Szindire.

Újra a civilizációban

Nagy ünnepség volt az ausztráliai Kereskedelmi Minisztérium főmunkatársának háza táján. Az elmúlt hónapokban nem sok oka volt ünnepelni, vagy örülni bárminek is. Miután a hajót végzetes katasztrófa érte, amelyen az egyetlen lánya utazott, minden befolyását felhasználva, óriási pénzeket beleölve kutattatta hosszú időn keresztül az érintett körzetet. A szakemberek meg is találták a póruul járt hajó roncsait, és a véleményük az volt, hogy ott senki nem élhette túl a természet vad tombolását. Igazából holttesteket nem találtak, de ez várható is volt. Viszont a hajó maradványain látszott, hogy szinte másodpercek alatt érhetette a pusztítás,

aminek mértéke 100%-os volt. Szinte felismerhetetlenné tört minden, ami korábban a luxushajó részét képezte. A megtört apának el kellett fogadnia, hogy elvesztette utolsó örömét is az életben. Mély depressziós időszak következett számára. A munkáját sem végezte, a tőle megszokott jó minőségben, ezért egy ügyvezetőt helyeztek a feje fölé, és csak abban bízva, hogy előbb-utóbb túlteszi magát a történten, maradhatott a posztján. Az állapota azonban nem javult, sőt ha lehet mondani romlott. Anyagi helyzete csődközeli állapotba került, tartalékait lassan fölemésztette. Meglévő ingatlanjainak egy részét is el kellett adnia. Egyre gyakrabban fordult elő vele, hogy leitta magát, hogy bánatát felejtse. De amint a közmondás tartja: Ha nagy a baj, közel a segítség... egyszerre megváltozott minden egy telefonhívással. A leánykája hívta, megadva a hívással a

koordinátákat, hogy hol kerestetheti. A meglett férfi napokig sírt ezt követően örömében. Még akkorra is alig tudta összeszedni magát, mikor a szigeten végre újra magához ölelhette a lányát. Öröme mérhetetlen volt. Visszakapta a gyermekét, plusz kapott hozzá egy vőt, meg egy útban lévő unokát is. Nem volt már olyan gazdag, mint korábban, de annyi pénze még akadt, hogy egy „világraszóló esküvőt”, és egy pazar fogadást rendezhessen a fiataloknak. Mindenki jelen volt, aki számított, és aki a felső körökbe tartozott. Újra olyan vidám volt a ház, mint már nagyon-nagyon régen.

Remek ez a parti nászúram, – lépett a házigazdához a fiú apja. Neki is volt mit a tejbe aprítania, két-háromszor gazdagabbnak mondhatta magát, mint a mostani vendéglátója, de a partival valóban meg volt elégedve. Mellesleg

tudta, hogy újdonsült nászának az anyagi helyzete csak az utóbbi időben rendült kissé meg, ráadásul tisztában volt vele, hogy az is rövidesen helyre fog állni, most, hogy a férfi érzelmi válsága elmúlt.

Köszönöm az elismerést – mosolygott Jack. – igyekeztem emlékezetessé tenni nekik ezt a szép napot. Kedves feleségedet a vacsora óta nem láttam... csak nem el kellett mennie valamiért?

Á! El sem lehetne zavarni! – nevetett a másik. – Valahol elakadt egy jó kis pletykában. Tudod, milyenek a nők!

Kitűnő ez a zenekar – dicsérte saját választását a vezérigazgató.

Igen. Nagyon jók. És ez az idő... valami fantasztikus.

Úgy néz ki, nem zavarja meg semmi az éjféli tűzijátékot.

A gyerekek is nagyon jól érzik magukat. Persze rájuk is fér egy kicsi a civilizáció

áldásaiból, szegények nélkülözhettek eleget azon a kísértetszigeten.

Ahogy én tudom, nem érezték nagyon rosszul magukat... meg egymást! – nevetett fel hangosan Jack.

Hát én is úgy gondolom, hogy minket jobban megviselt ez a jó néhány hónap, de hát ez így van rendjén.

Fő, hogy vége! Még fél év, és belepusztultam volna!

Hát igen, neked nem maradt semmi vigaszod a bánatodban. Nekem azért ott volt a feleségem, meg a másik két gyerekem, akikkel támaszt nyújthattunk egymásnak. Persze bennünket is nagyon megviselt, de a te helyzeted merőben más volt.

Á... felejtsük el! Nem akarom tovább sajnáltatni már magam. Fontos, hogy minden rendbe jött.

Így van – ölelte magához a másik férfi.
Hallom, a szigetet megvette nekik egy ismeretlen férfi?

Nem mondanám éppen ismeretlennek... a lányom előző hajóbalesete következtében került a fiatalember hozzánk rövidebb időre. Minden valószínűség szerint ő volt a titokzatos ajándékozó.

De miért játssza ezt a bújócskát? Miért nem vállalja az arcát?

Nem tudom! Talán mert halálosan szerelmes volt a lányomba, és nem akarta a kislányom jelenlegi érzelmeit megzavarni a feltűnésével.

De hogy a francba akadhatott rájuk ott a semmi közepén? Ha jól tudom, te is hónapokig kerestetted a lányod eredménytelenül. Ez a srác meg csak úgy odasétál a semmiből.

Megvallom, gőzöm sincs. Talán valami emberfeletti képességekkel rendelkezik. Valami médium... vagy mi a csoda?

El kell ismerni, elég hátborzongató ez az egész. Lehet, hogy nevetséges, de a fiam szinte retteg tőle.

Szerintem nincs miért. Nagyon jó srácnak ismertem meg. És különben is... állítólag a levelében megígérte a lányomnak, hogy többet nem fog hallani róla.

Apropó. Az a levél. Szerintem azért elég kísérteties, hogy csak úgy elégett magától, ahogy mesélték a gyerekek.

A francokat – nevetett Jack – neked magyarázzam, hogy mire képes a modern technika... pont egy fizikusnak?

Nem... persze igazad van. Csak az ember aggódik. Elég volt most már a kellemetlen meglepetésekből.

Higgy nekem! Az a fiú nem fog soha gondot okozni a gyerekeinknek. Hogy a

papír elégett, az csak egy kis... mutatvány.
Mint a tűzijáték! A lényeg, hogy a
birtoklevelek nem égtek el – kacagott fel
újból a férfi.

Hát... szerintem nem lesz nekik kedvük
éppen oda menni nászútra.

Mivel Európába fizetted be őket,
nászútra biztos nem, de meg vagyok
győződve róla, sok nyarat töltenek még
ott.

De ígérd meg, hajóra nem ülteted többé
a lányod! Marad a repülő, vagy semmi!

Lelkem rajta! Bár eddig sem én
ültettem. Ment ő magától.

Talán most egy kis időre elment a
kedve a hajókázástól.

Ahogy én ismerem... ebben sem vagyok
biztos. Mindig is kalandvágyó teremtés
volt. Emlékszem, még alig volt ötéves,
mikor először világgá indult. El is jutott a
következő utcasarkig, aztán úgy döntött,
mégis visszajön, még egy kis időre.

Megsértődött valamin, hogy el akart menni?

Nem... csak fel akarta fedezni a világot.

Az én fiam ezzel szemben, nagyon nyugodt természetű, örökké úgy kellett elzavarni, hogy menjen már valahová.

Akkor pont összeillenek – állapította meg Jack – ezen aztán jót nevetett a két örömapa.

Közben folyt az élet, no meg a pezsgő a partin. Lassan a hangulat a tetőpontjára hágott. Közeledett az éjfél. Már mindenki a tűzijátékot várta. Tudták, hogy nem mindennapi látványban lesz részük, ugyanis a házigazda az egész kontinensen a legjobb hírében álló szakembert bízta meg a bál csúcspontjának a megtervezésével és kivitelezésével. Az volt a feladata, hogy valami különleges látványosságot tervezzen, olyant, amilyent még soha senki nem látott. A pirotechnikus meg is tett minden tőle

telhetőt. És ezzel minden várakozó tisztában volt.

Nem lépünk meg ebből a nagy zshivajból – bújt a fiatal férj, gyönyörű, habfehérben pompázó párjához.

Miért, unod már? Nemrég az életed is odaadtad volna egy jó kis buliért.

Nagyon jól érzem magam, de egy kicsit most már kettesben is lehetnénk. Tudod... a nászéjszaka... - somolygott hamiskásan a fiú.

Azt, drágaságom, már lekésted – simogatta végig a hasát a lány – valami komisz pernahajder megelőzött – vágott piszkálódón szánakozó képet.

Na! Egy pót-pótnászéjszaka még belefér... vagy nem hercegnőm?

Hát... majd talán kegyet gyakorolok, de a nagy bummot várjuk már meg – utalt a nagy hírrel beharangozott tűzijátékra a fiatalasszony.

Aztán ebben maradtak, visszamentek a társaságba, táncolni, tovább műlatni életük legszebb napját.

Titkos társaságok

Az idős tudós rendszeres heti jelentéstételre várta közvetlen kollégáit. Azóta, hogy elutasította Ádám disszertációját, bár igazából nem túl sok idő telt el, de sok minden történt égen és Földön. Meg volt győződve róla, hogy minden a legjobb úton halad, de azért voltak gondjai, sőt valahol a tudata mélyén még kétségei is. Ádámnak annak idején nem mondta el, hogy az általa vizsgált területen már régebb óta folynak kísérletek, meg különben is, ezzel a fiúval más tervei voltak, minthogy beültesse egy kutatólaborba. Ismert vele kapcsolatban minden körülményt, tudta, milyen műtéten esett át, sőt azt is tudta, amit még a fiú maga sem, hogy rövidesen milyen drasztikus változásokon megy majd át a

szervezete. Tudta azt is, hogy ez a változás, mivel még soha senki nem tanulmányozhatta, veszélyes mértékeket ölthet. Ezért is határozta el a legjobb tudósokkal történt megbeszélés után, hogy Ádám életét úgy kell irányítani, hogy rövid időn belül föl lehessen lőni egy Garner hajóval, ami biztonságos távolságba viszi a Földtől, de azért folyamatosan szemmel követhető lesz az állapota. Minden a keze alá játszott az öregnek. A galaxis-szakadás indokoltá tette a kilövéseket, így aztán nem kellett magyarázkodni a vétőbizottság felé, hogy mi az oka a nagy aktivitásnak. Bár a Garner hajó tökéletes volt, de mivel erről még nemzetközi jelentés nem készült, el lehetett játszani, hogy a korábban fellőtt néhány rakéta csak kísérletezgetés volt, pedig ezzel szemben határozott céllal történtek a kilövések. Kommunikációs bázisokat voltak hivatva följuttatni abba a

régióba, amibe aztán később a két fiatalemberrel menni fog a hajó. Erre azért volt szükség, egyrészt, hogy megtudjanak nyitni egy az Ádám által téridőablaknak nevezett energiagócot, amin keresztül a hajót egy távoli galaxisba tudják repíteni, másrészt olyan átjátszó állomásokat kellett létrehozniuk, amiken keresztül ebből a mérhetetlen távolságból hihetetlenül rövid idő alatt adatok tudnak átjutni, tehát kommunikálni lehet a távoli hajóval. Az idős tudósnek kedvezett az is, hogy a kémei jelentése szerint Ádámnak a számára közeli rokon Hajnalkával van szerelmi viszonya. Tudta, hogy ezzel van mit keresni. A háttérből, láthatatlanul úgy manipulálta a családot, hogy nyilvánvaló legyen nekik, hogy ezt a kapcsolatot meg kell szüntetni. Hogy miért volt erre neki szüksége? Csak hogy Ádámot elkeseredettségében biztos a hajóra tudja küldeni. De könnyebb dolga volt, mint

gondolta, a fiú minden kényszer nélkül, saját szabad akaratából is ezt a megoldást választotta, az érzelmi válságából való menekülés lehetőségéül. Nelmern csak hab volt a tortán. Helyette mehetett volna bárki, de hogy pont ő vállalkozott erre az útra, aki Ádámnak barátja volt, nagy tudású mérnök, és ráadásul gyakorlott asztronauta... És ez még mind nem elég: az öreg Grangzennek egyféle kegyeltje és munkatársa is volt, hát nála optimálisabb személyt nem tudott volna elképzelni második személyként. Legszívesebben maga is elment volna, de rá itt volt szükség, neki irányító szerepe volt a társaság munkájában, és nem véletlenül. Nagyon értett ahhoz, hogy embereket manipuláljon, finoman, szinte minden kényszer nélkül befolyásolja az akaratukat. Egyik dolog, ami kissé aggasztotta, az volt, hogy a lány is a hajóra jutott. Neki nem tervezett szerepet ebben

a színjátékban, és a váratlan színrelépése, félő volt számára, hogy megváltoztathatja az előre tervezett történéseket. A másik probléma az volt, hogy bár az elején minden a terveknek megfelelően indult, és a hajó sikeresen átjutott a számára kijelölt galaxisba, ahonnan folyamatosan fogni is tudták a jeleit, kis idővel később, számukra teljesen érthetetlen módon, egyszerűen eltűnt a megfigyelt helyről. A harmadik problémát maga a galaxiszakadás okozta, ugyanis a hajó fellövése után a két szembe mozgó kar bizonyos területei egymásba értek, ezzel kritikus helyzetet létrehozva. Nagy volt a valószínűsége, hogy a Földön is jól észlelhető összeütközések jöhetnek létre. Ebben az esetben viszont a világ jelentéseket vár tőlük, tőle, hogy mit észlel ebből a térséghez közel lévő híres hajója.

Gondjai számbavételéből az ajtó felől hallatszó kopogás térítette magához.

Na végre! – gondolta. Tudta, hogy más, nemrég felmerült kérdések megvitatásához érkeztek a kollégái.

Tessék! Nyitva van! – kiáltott vissza hangosan, miközben megszokott mozdulatként leemelte az orráról a szemüvegét.

Az ajtó lassan, komótosan nyílt, mögötte három ember tűnt föl, két férfi és egy nő.

Isten hozott benneteket! – fogadta az idős prof a társaságot. Foglaljatok helyet, aztán essünk neki – kínálta őket helyyel a tőle megszokott barátságos modorban.

A társaság egyik tagja az úrhajó tervezője volt, a másik férfi a magyarországi titkos csoport vezetője, de az idős úriember, talán udvariasságból, talán más okból, de a fiatal nő felé fordult először.

Na, hogy boldogul, kedvesem, ezzel a Grangzen gyerekekkel? – vetette oda neki

lezserül a kérdést. – Sikerült egy kicsit megszédíteni?

Nem kell őt különösebben szédíteni, elég szédült ő úgyis – jött a Nicket eléggé lenéző válasz. – De ha arra céloz, főnök... meg van főzve, már csak tálalni kell. Oda vezetem az orránál fogva, ahova csak kívánja.

Nem tudom, hova fajzott ez a gyerek, semmi nincs benne a nagy Grangzenekből – csóválta a fejét elégedetlenül az idős tudós. – Ott van a kezében az a szuper állomás... először is arra kell keresnünk rátermett embert, ez a szegény fiú már nem mehet oda többet vissza, mert még a végén mindent romlásba dönt, amit nagy elődei létrehoztak – fordult a fiatalabb férfihoz. – Ha jól tudom, hozott egy bőröndre való dolgot – fordította mosolyogva a fejét ismét a nő felé.

Igen... úgy látszik, nem ismeri a digitalizálás áldásait – nevetett cinikusan a lány is.

Remélem, már megszabadította ezektől a veszélyes dokumentumoktól, kedvesem?

Nyugodt legyen, uram, minden biztonságban van.

Nem ragaszkodott hozzájuk túlságosan?

Nem volt gond. Mondom, puhára van főzve. Nagyon készségesen ráállt, hogy az adatokat átadjuk a vétőbizottságnak.

Szegény figura! Nem tudom, mit kezdjek vele! Ha nem tisztelném annyira az apja, meg a nagybátyja emlékét, hát isten bizony egyszerűen megszabadulnék tőle.

A butaságát nem nézve egészen aranyos fiú – mosolyodott el újból a lány – már egész megkedveltem.

Na, eszi fene... magáé, amíg nincs vele semmi gond.

Meglátja, uram, még fél év, és idehozom magának, mint már egy egészen más férfit.

Mondom kislány... a magáé – bólintott elégedetten a férfi.

Ezzel a másik szerencsétlen fazonnal mi van? – fordult újból a korábban hallott férfihoz az öreg. – Még mindig nem nyugszik bele, hogy hallucinációból származik minden emléke?

Teljesen tiszta emlékképei vannak, a minap is itt próbált igazolást találni az intézetnél magának. Szerencsére a takarítók nagyon jól dolgoztak, úgyhogy nyomát sem találhatta az eseményeknek.

Beengedték?

Á dehogy! Mindenkit lecseréltünk, akit ismerhetne. Az új dolgozóknak úgy állítottuk be a memóriáját, mintha itt lennének már évek óta. Úgyhogy nem

hiszem, hogy igazolni tudná az igazát, akár még csak a saját maga részére is.

Tudja, ha mégis kitudódna, hogy mi is történt, itt nyüzsögne pillanatok alatt vagy ötven titkos ügynök, és biztos, hogy fel kellene számolnunk ezt a jó kis nyugis bázisunkat.

Tisztában vagyok vele, de nem igazán tudom, mit is kéne tennünk.

Hozzátok egyszer be hozzám, aztán majd meglátjuk, nem lehet-e meggyőzni afelől, hogy sokkal jobb neki, ha nem emlékszik semmire. Aztán, ha minden kötél szakad, meg töröljük a memóriáját. Lehet, hogy rögtön az elején ezt kellett volna tennünk, de azt hittem, nem lesz vele gond.

Tudsz valami újat a hajóról – fordult végül a koordinátor Garnerhez –, vagy még mindig semmi híre?

Én nem lenni Isten, csak ember, kedves barát. Szerintem, ha ő nem jelentkez, mi

többet nem megtalálni – igyekezett muris magyarsággal beszámolni a véleményéről a tudós.

Szerinted mi történt velük?

Szerintem újból ugrottak teret, egy nekünk nem ismert galaxis.

Ezek szerint úgy véled, hogy valahol magukra maradtak, a semmiben.

Nem semmiben... valamiben, csak magukra – bólogatott az osztrák.

Akkor pedig csak abban bízhatunk, hogy tényleg olyan zseni lesz az a srác, és a képességei még az elvárásoknál is jobbak, és talán egyszer hazahozza a hajót. Mindenesetre, vegyük őket elvesztettnek. Be kell jelentenünk a hajó elvesztését, és jó lenne utánanézni, hogy a fiú pótolható-e.

Nem nagyon tudnék most hirtelen a tarsolyomból előrántani egy olyan kaliberű orvost, aki meg tudná csinálni a Grangzen-féle műtétet, ráadásul az öreg

módszerét sem ismerjük teljes mértékben – vélekedett a fiatalabb férfi.

Talán Nick dokumentumai között találunk erre is segítséget.

Nem hiszem, hogy Grangzen professzor úr bármi fontosat papíron tárolt volna. Neki a fejében voltak a fontosabb dolgok.

Akkor pedig a hajó elvesztése évekkal visszaveti a munkánkat. A fene egye meg, pedig olyan alaposan kidolgoztam mindent – csapott az öklével a levegőbe az öregember.

A négy ember még egy darabig kötetlenül elbeszélgetett, aztán mindenki ment tovább dolgozni a kutatóintézetben legálisan betöltött posztjára. Vigyázniuk kellett, hogy senki illetéktelen ne foghasson gyanút a másik életük létezéséről.

A viszály

Amióta a három ember magára maradt az univerzum végtelenében, most először támadt vita köztük. Ádám minden erejével azon volt, hogy leszálljanak az általa már kissé tulajdonba vett bolygón. Egyedül maradt ezzel a véleményével. A másik két úrutas erősen ellenezte ennek a megvalósítását. Hajnalka rettegett az idegenektől, és amit akkor látott, mikor Ádám a bolygó felszínén volt, meggyőzte arról, hogy ez a planéta a rémítő szellemlények otthona. Nelmern nem igazából félt, de felelősséget érzett társai iránt, és úgy vélte, nagyobb kockázattal jár, mint haszonnal, ha megpróbálják meghódítani ezt a földet. Így aztán neki is az volt a véleménye, hogy minél előbb, messzire el kellene innen menniük.

Hidd el, barátom, ha te nem becsukott szemmel üldögéltél volna ott, hanem nyitva tartottad volna a szemed, teszem hozzá, ha jól tudom, azért mentél le, nem pedig, hogy elterpeszkedj, te is más véleménnyel lennél erről a bolygóról. – dúlt-fúlt ingerülten Nelmern.

Ádám még sohasem látta ilyen idegesnek az amerikaiit. Érezte, hogy nem a rosszindulat beszél belőle, de biztos volt benne, hogy ez az életük utolsó esélye, és ha elmulasztják, nagy valószínűséggel az is marad. Úgy érezte, hogy ha innen elmennek, anélkül, hogy komoly bázist építenének ki ezen a bolygón, talán soha az életben nem találhatnak olyan „sárgolyót”, ami, ha nem is igazán hasonlít a Földhöz, és ha nem is teljesen biztos, hogy biztonságos, de száz százalék, hogy az emberi élet alapfeltételeit képes biztosítani.

Na és mi van akkor, hogy ha innen elmegyünk, és soha többet nem lesz lehetőségünk arra, hogy szilárd talaj legyen a talpunk alatt? – válaszolt Nelmernhez hasonló arroganciával Ádám.

Honnan veszed, hogy ez az egyetlen olyan vidék, ahol a Földön kívül az életre alkalmas körülmények vannak?

Onnan, ahonnan te meg azt veszed, hogy létezhet olyan az életre alkalmas föld, ahol semmilyen élet nem vetette meg a lábát. Arról nem is beszélve, hogy semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy ezeket az anomáliákat egy számunkra ismeretlen életforma hozza létre, és ha mégis igen, ártottak nektek valamivel azon kívül, hogy be vagytok rezelve. – tombolt Ádám, fel s alá mászkálva az irányítóteremben.

Honnan van neked bátorságod engem gyávának nevezni? – üvöltött szinte

Nelmern – te még a pisikását kevergetted, amikor én már a világűrben dolgoztam.

Na, azt én megnézném – harsogta Ádám.

Nelmern érezte, hogy igaza van a fiúnak, mert ő úgy fiatalabb nála, hogy végül is öregebb, de azért nem akarta hagyni magát.

Menj a fenébe, tudod, hogy hogy gondoltam. Nincs semmiféle tapasztalatod e téren. Sőt, más téren sem – legyintett idegesen Nelmern.

Én arról nem tehetek, ami velem történt, és tudd meg, hogy az nagyon övön aluli, hogy ezt fölhánytorgatod.

Hánytorgatja neked a nyavalya, nem vagy te a feleségem... - morogta szinte magában Nelmern.

Ne morogj magadban, mint a bolháskutya, inkább mondd a szemembe, ha valami bajod van velem.

Miért? Nem mondtam? Én téged nagyon szeretlek, igazi jó barát vagy, de e téren, egy: nincs tapasztalatod, kettő: nem ítélsz helyesen, mert te soha nem láttál semmi különöset, három: mi ketten gondoljuk így veled szemben, négy: ennek a hajónak én vagyok a parancsnoka, így az én döntésem a mérvadó.

Na és ki nevezett ki téged ide parancsnoknak, főnök? – vágott lenéző arcot Ádám a kérdéséhez.

Még ha senki nem nevezett is ki, én vagyok a rangidős.

Rangidős...

Ne gyere nekem megint azzal, hogy te születted korábban, mert tudod, a rangidős nem azt jelenti.

Én sem vagyok teljesen hülye, még ha annak is nézel, főnök – bökött vissza cinikusan Ádám.

Hagyjátok abba! – sírta el magát Hajnalka. – Ti nem vagytok normálisak!

Nem veszitek észre, hogy azt teszitek tönkre, amire itt aztán a legnagyobb szükség van, a barátságot és az egymás iránti bizalmat? Egyébként Ádám, ha semmi másért, de legalább az én kedvemért, kérlek, menjünk innen el! Én itt halálra rettegem magam.

Hát menjetek, nincs nektek szükségetek rám. Majd én itt maradok egyedül – vágott vissza a fiú, fel sem ismerve, hogy mennyire rideg és önző az, amit mond.

Nekünk együtt kell maradni, ez törvényszerű. – tárta szét a karjait Nelmern.

Hol törvény ez, barátom? Amerikában?

Nem... barátom... itt a világűrben, ahol magunkra és egymásra vagyunk utalva. Ha valamelyikünk magára marad, az biztos elpusztul.

Na és? Úgyis meghalni jöttem ide. Legfölbbebb előbb túl leszek rajta. Ti meg

lehettek édes kettesben. Úgyis annyira megértitek egymást – tört föl a féltékenység is Ádámban.

Hát te beteg vagy! Mutasd meg magad egy orvosnak!

Mihelyt keresel egyet nekem itt az idegen lényeitek között... megteszem.

Én nem mondtam, hogy idegen lények vannak itt, de valami, amit nem tudunk kontrollálni. És ez veszélyes lehet.

És elmenni innen a semmibe, az nem lehet veszélyes. Á. Az kész életbiztosítás... mi?

Találjunk valami kompromisszumot – próbált józan lenni Hajnalka. Gondoljuk át ezt az egészet még egyszer, aludjunk rá egyet – borzongott meg az alvás gondolatától is – és azután talán tisztább aggyal tudunk dönteni.

Holnap ugyanaz lesz a véleményem, mint ma – jelentette ki Ádám.

Nem különben az enyém – sziszegte Nelmern.

Én meg addig meghalok, ha nem békültök ki most azonnal – potyogtak a könnyek újból a lányka szemeiből.

Hát legyen, tegyük el a problémát holnapig – nyújtott kezét Ádám felé Nelmern.

Tegyük – csapott bele a kinyújtott tenyérbe a fiú.

Látod? – fordult panaszkodó tekintettel a lány felé az úrmérnök.

Nehogy megint elkezdjétek!

Á, ha tudni akarod, nem volt bennem semmi rossz szándék... főnök.

Akkor miért nem fogsz velem kezét?

Hát, ha csak ez kell? – fogta meg két kézzel Nelmern kezét Ádám. Már kezdett benne motoszkálni valami, hogy tényleg baromságot csinál, de a véleményéből még mindig nem tudott volna engedni. Így hát inkább mást gondolt. – Csak aludjatok,

addig legalább nem zavartok a munkámban – gondolta.

Ezt követően furcsa dolog történt. Az első olyan furcsa dolog, amit Ádám élt át. A két társa szinte rongybabaként csuklott össze, majdnem teljesen egyszerre. A fiatalember óriási pánikot érzett. Azt hitte, hogy meghaltak. Pár perce még a pokolba kívánt mindenkit, aki nem ért vele egyet, most képes lett volna mindenbe beleegyezni, csak ne legyen semmi bajuk. Aggódva guggolt le a lányka mellé.

Kicsikém, mi van veled? – rázogatta meg finoman.

Hadd aludjak! – nézett álmatag szemekkel Ádámra.

Alszik? – csodálkozott tágra nyílt szemekkel a férfi. – Hiszen az előbb még teljesen éber volt.

Nelmernt is megnézte közelebbről, de le sem kellett hajolnia hozzá, hogy hallja, hogy halkan és egyenletesen horkol.

Ezek azért aludtak el, mert én azt akartam? – merült fel benne felismerésként a kérdés. – Igen... kétségtelen. Lehet, hogy akkor tulajdonképpen én vagyok az a különös idegen? Biztos a műtétem miatt. Emlékszem, említette Nelmern, hogy valami génmanipulációs... – nem fejezte be a gondolatot. Már értett mindent. – Biztos azért vagyok ilyen agresszív is – gondolt vissza az elmúlt pár percre keserűen. Már nem érzett dühöt ez iránt a két ember iránt, csak magát gyűlölte, hogy ilyen csúnyán bánt velük. Félt, hogy ha felébrednek, már soha nem lesz olyan jó barátság köztük, mint korábban. – Bárcsak elfelejtenének mindent, ami vita köztünk volt – gondolta. – Ez az, ötlött föl benne a gondolat. – Hátha ez is valóra

válik, ha erősen akarom. Vajon meddig tudom alva tartani őket, akár napokig is? Addig át tudnám nézni a bolygót nyugodtan.

Újból lehajolt a lányhoz. Finoman ölbe vette. – Gyere kicsim... beteszlek az ágyba – mormolta alig hallhatóan.

Nem sokkal később a barátjáért is visszatért, őt is könnyedén befektette az ágyába.

Aludjatok csak! Aludjatok, amíg nem szólok! – hagyta őket magukra a hálóban.

A nagy bummm

Sydney egyik külvárosi szegénynegyedében, a megszokott testi és lelki fájdalmakkal, készülődött néhány csőlakó, rongyokból és különböző hulladékból összetákolt vackában, „nyugalomra” hajtani fejét, üdvöt keresni egy megálmodott mennyország remélt békét nyújtó védelmében. Tudták, hogy nekik soha nem lehet nyugtuk, hogy nekik minden átélt percük veszély. Kopott, tépett, koszos rongyaikban úgy festettek, nem is messze a nagyváros csillogásától és pompájától, mintha nem is ezen a Földön születtek volna, vagy ha igen, akkor évszázadokkal korábban. Testüket elfertőződött, elfekélyesedett sebek borították, bőrük cserzett, arcuk meggyötört volt. Többségük soha életében

még csak nem is álmodhatott egy normális fekhelyről, vagy egy igazi ebédről. De voltak olyanok is, akik láttak szebb napokat is, csak a sorsuk ilyen kegyetlen fordulatot vett. Mindenütt átható bűz terjengett. Dögszagnak, ürüléknek, izzadtságnak és rossz minőségű alkoholnak összeérett orrfacsaróan kellemetlen szaga. De ezek az emberek ezt már észre sem vették, nekik az lett volna feltűnő, ha tiszta és illatos levegő lengi körül őket. Környezetüket kóbor kutyák, macskák és patkányok tették még elviselhetetlenebbé. Ezek a nem kívánt állatok időről időre ellopták nehezen összeguberált élelmüket, nehezen gyógyuló sebeket ejtettek testükön, acsarkodó civakodásukkal felverték őket nyugodtnak úgysem mondható álmukból. Időnként hangos szirénázással a rendőrség is megjelent, és szétverve a

táborokat, összeszedtek néhány hajléktalant, a többit pedig szétkergették. Az, lehetett volna akár jó is néhány meggyötört embernek, ha beviszik, ahol legalább megmosakodhatnak, és egyszer kialudhatják magukat nyugodtan. De mégsem volt jó, mert ez az egy-két nap fogda csak arra volt elég, hogy az újból az utcára kitett ember egy egészen másik nyomornegyedbe kerülve, soha többé ne tudjon beilleszkedni egy számára ismeretlen bandába. Így aztán a pár nap „jólétért” többnyire az életükkel fizettek azok, akik nem tudtak elfutni a rendőrök elől. Minden nyomornegyednek megvolt a maga kiskirálya. Ezek az emberek viszonylagos jómódban éltek a többiek kizsákmányolásából. Rendszeres volt a durva erőszak, és nem volt ritka a gyilkosság. Aki nem tudta, hol a helye, nem sokáig maradhatott itt életben. Rablásokból időnként nagyobb pénz

jelent meg a nyomorultak között, ami nagyon gyorsan szesszé és kábítószerre” alakult”. Körülbelül félévenként helikopterek jelentek meg az égen, és valami bűzös vegyszert permeteztek szét a nyomornegyedekre, ezzel próbálva megfékezni, vagy legalábbis kordában tartani az egyre-másra felszínre kerülő járványokat. Ettől, aztán ha lehet még bűdösebb lett napokig az egész környék.

Egy láthatóan nemrég a társadalom ezen rétegébe került fiatal férfi próbálta magát meghúzni egy csomó limlom árnyékában. Látszott rajta, hogy nem itt kezdte az életét. Arca még sima volt, és bár a valamit érő ruháit már lelopták róla, látszott, hogy testét még nemrég cserzi a nap, és a szél. Igyekezett minél jobban összehúzni magát, hogy senki észre se vegye. De ez nem nagyon ment neki. Még mindig nagyon kirítt a többiek közül, épp ezért nem is igen fogadták be. Hónapokba

tellett, míg ide kisodródott a perifériára, folyton kijebb taszítva a még elviselhető élet színterétől. Ezalatt büszkeségében megtört, lélekben összeroppant.

Gyere szivi, hancúrozzunk egyet! – lépett hozzá egy foghíjas, búzló szájú, meglehetősen csúnya középkorú nő. – én olcsón osztom a gyönyört, acc egy korty piát, vagy egy cigit, asztán kész. A lábaim közt meglátod, elfelejtet minden bánatod.

Kösz, de inkább nem – húzta még jobban össze magát a férfi.

Mé? Nem vagyok elég jó neked? Ne légy má olyan nagyképű.

Hagyj békén – morogta amaz.

Á... értem. A fiúkat szereted. Majd küdök neked egyet, kettőt!

A férfi érezte, hogy baj van. Tudta, hogy mostantól nem sok nyugalma lesz.

Buzi! Buzi! – ugrálta körül pár rettenetesen koszos gyerek.

Erre aztán mindenki rá kezdett mutogatni, és gúnyos röhögés hömpölygött végig a nyomortelepen.

Hát... Isten ágyon, szivi! Te akartad. – libegett el erőltetett könnyedséggel a nő.

Mocskos kurva! – mormolta a férfi magában. Mi a francért voltam én neked útban?

Lassan az éjszaka jótékony takarója teljesen eltakarta a szegénynegyed minden jaját-baját. Jótékony árnyak ültek a civakodó, züllött alakokra. Elhalkultak a viták, veszekedések, csak a nem is olyan távoli világváros zshivaja zsongta be a vidéket. Néha-néha vészjóslóan közeli hangok is keveredtek a város zajába. Két összemarakodó macska, egy a holdat vonító kutya, éjszaka portyázó patkányok motoszkálása, egy-két már alvó részeg horkolása. Mind-mind olyan mindennapos zaj, amit a fiatal férfi még nem tudott megszokni, ezért folyamatos

rettegéssel kémlelte felváltva a ragyogóan csillagos eget, és a félelmetes árnyaktól átszőtt sötétséget.

Az egyhangú zsibogást a távolból éles pattogások robaja törte meg. Az ég alja meg-megvillant, mint mikor vihar készül, aztán színes fények csaptak az ég felé, a távolság miatt, csak a horizont alsó harmadát tarkítva. A már félig elcsitult nyomortelep újból megmozdult. Aki tehette, ágaskodva bámult a tarka csóvák irányába. Csöndben, magukban irigykedve csodálták a gazdagok fényűző mulatságának ezen megnyilvánulását. Ilyenkor még fokozottabban érezték a nyomorúságukat, ilyenkor még fokozottabban gyűlölték azokat az embereket, akik megengedhetnek maguknak ilyen flancot.

Vagy egy órán keresztül pattogtak a petárdák, egy másodpercre sem szünetelve, mire végre újra csend lett. De

ez a csend nem tartott soká. Egy eddigi minden zajt átható, hatalmas durranás rázta meg a város levegőjét. Ezt követően az egész égbolt vörös színűre váltott, aztán lila lett, majd kék. Újabb robbanás és az ég színe sárga lett, majd nem sokkal később zöld. A következő detonációt színes, minden árnyalatban cikázó hullámok követték, amik pár perces kavargás után vakító fehér fénné álltak össze, és ez a fényár szinte ráloccsant a városra, hogy pár másodperccel később vakító sötétség takarjon be mindent.

A nyomortelep bámészkodói magukat földre vetve, remegve várták a halált. Csak néhány olyan vakmerő maradt, aki állva csodálkozta végig az égi tűneményt.

Itt a világvége! – hangzott valahonnan a sötétből.

A nyavalyát... csak tűzijáték – dörzsölte meg az elvakult szemeit a fiatal férfi.

Hát az eleje az vót, de ez a vége... -
kételkedett egy másik hajléktalan.

Ez is tűzijáték, csak speciális
effektekkel – bólogatott nyugodtan a férfi.
Láttam már ilyet, csak sokkal kisebbben.

Persze, te közülük való vagy? – jött a
provokatív kérdés.

A fiatal férfi félt, hogy ez a felismerés
csak tovább ront az amúgy sem rózsás
helyzetén, de azért egykedvűen válaszolt.

Hát... éltem már jobb napokat is, az
tény.

A hatás elmaradt. Ezt nem ezeknek az
embereknek a jóindulata okozta, hanem
valami egész más. Messze, valahol
egészen távol a csillagok között, egy nagy
fényesség hullámozott végig az ég, egy
emberfejnyi darabján. Lassan alig
láthatóan nőtt, és nem húzódott vissza,
mint valami tűzijáték.

Már megint kezdik? – szólalt meg
méltatlankodva az egyik idősebb férfi.

Nem. Ez valami egész más. Talán egy szupernóva. Vagy valami ilyesmi – nyelt nagyokat a fiatalember. Érezte, hogy nem mindennapi dolog az, amit itt most átéltek, és attól tartott, hogy ezzel egy végső tűzijáték kezdődött, egy olyan, amit jobb lenne nem végignézni. Természettudományos műveltsége arra engedte következtetni, hogy valami hatalmas katasztrófa fog rövidesen következni.

A parti meghívottjai óriási üdvözlőgázzal köszöntötték a különleges égi szín kavalkádot, és amint újra csend lett, és az égen pedig csillagok, vad tánc kezdődött, ahol a ritmus dübörgését, ezernyi pezsgősüveg pukkanása tarkította. Senki nem nézett többet az égre, hiszen azt gondolták, nincs ott már semmi érdekes.

A gyarmatosítás

Ádám már huszadik órája dolgozott szakadatlanul. Visszatért régi fáradhatatlan munkabírása. Szinte észre sem vette, hogy már vagy két napja nem aludt. Úgy érezte, hogy amíg a többiek alszanak, addig kell minden analízist elvégeznie az F2-vel kapcsolatban. Nem is tűnt fel neki, hogy a barátai azóta nem ébredtek fel, amióta az ő kívánságára merültek mély, csipkerózsika álomba. Nem is gondolt rá, hogy meg kellene néznie, hogy mi is van velük.

Minden mérése azt támasztotta alá, hogy ezen a bolygón semmilyen élet nincs, és még csak nyomai sincsenek, hogy valaha is lett volna rajta. Meg volt győződve, hogy Nelmern és Hajnalka hallucinált csupán, amikor lágyan ringó zöld növényzetet, és kéklő tavakat láttak a

felszínén. Csupán azt nem értette, hogy az hogyan lehet, hogy mindketten ugyanazt a káprázatot élték át. De nem nagyon töprengett ezen, más, fontos dolog kötötte le a figyelmét. Egy olyan berendezés szerkesztésén dolgozott, amit, ha elhelyez a bolygón, a hajóról képes lesz egy olyan téridő-ablakot nyitni, ami, ha bárhol is legyenek éppen, visszarepíti őket az F2 közvetlen közelébe. Nem akarta, hogy ha véletlenül mégsem tudja meggyőzni a társait arról, hogy itt meg kell pihenniük egy kicsit, tovább állva, esetleg soha többé ne találjanak ide vissza. Kétkedett benne, hogy találnak még egy ilyen barátságos planétát, amin ha nincs is élet, de annak minden feltétele megvan. Jól haladt a munkával. A hajón minden feltétel adott volt arra, hogy kísérleteket folytasson, és arra is, hogy kisebb gyártási folyamatokat véghezvigyen. Annak az eszköznek, amin most dolgozott, nem volt

nagy anyagigénye, és a meggyártása sem volt éppen bonyolult, viszont, mivel eddig csupán ötletként létezett az agyában, na és persze soha nem gyártott más sem a földön hasonlót, óriási szellemi munkát igényelt. Órákat töltött némán a számítógép előtt, ördögi gyorsasággal billegtetve a billentyűket, a tervei tökéletesítésén. Bár az elképzelés tökéletes volt, nagyon gyakran ütközött kisebb-nagyobb akadályba, amik hosszabb-rövidebb ideig megakasztották a munkájában. Ez kissé ingerültté tette, mert úgy érezte, szorítja az idő. De aztán mindig túltette magát a mérgén, tudta, hogy arra sincs ideje, hogy dühöngjön. Aztán hosszas, kitartó munka következtében, végre megszületett az eredmény. Ádám büszkén tartotta a kezében a futball-labda méretű eszközt.

Most már csupán ki kéne próbálni – gondolta.

Az ötletet rövidesen követte a tett. Fogta magát, na meg persze az eszközt, és beszállt az úrkompba. Rövidesen újra az F2 felszínén lépkedett. Egy kicsit úgy érezte, hogy hazajött ide. A tudatában már birtokba vette a bolygót. Nem kötődött még annyira hozzá, mint a Földhöz, de úgy legbelül szerette ezt az új Földet.

Most alaposabban körülnézett, mint előző látogatásakor, de semmi újat nem tudott felfedezni. Kellemesen friss levegő, és kopár, itt-ott sziklás, kissé vöröses színű talaj, és sehol semmi élet, és sehol egy csepp víz. Azt kereste, hogy hol tudná biztonságosan elhelyezni a „téridőablak-generátort”, mert magában így nevezte el új, és valljuk meg, első igazi találmányát. A felszín eléggé egyhangú volt, semmi barlang, vagy hasonló búvóhely, ahol biztonságban tudhatta volna a tárgyat, ezért aztán visszaindult a komphoz. Az volt az elképzelése, hogy keres valami

szerszámat, és eltemeti pár méter mélyen a föld alá a generátort.

Ahogy kényelmesen, kissé ráérősen sétált, és nézelődött a pár perce megtett úton visszafelé, egy mély gödörre lett figyelmes.

Megőrültem? Vagy mi van? Idefelé ez még nem volt itt. – Csodálkozott kissé. – na de ez éppen kapóra jön nekem – gondolta – és lemászva az aljára, letette találmányát a homokba.

Fölfelé már nehezebb volt az út, mert az üreg elég mély volt, és a fala meglehetősen meredek.

Itt jó helye lesz, ha jól betakarom – gondolta.

Egy óra múlva már csak egy lankás földteknő jelezte a régi gödör helyét.

Egész jó volt ez a kis fizikai munka – vélte Ádám.

Ezt követően még egy jó darabig nézelődött, valami meglepő után kutatva,

de mivel később sem talált semmi említésre méltót, visszaindult a hajóra.

Pár apróbb simítást még elvégzett, meggyőződött róla, hogy az eszköz valóban stabil féregjáratot nyitna a bolygóra, ha persze eleve nem lenne a közvetlen közelében. Eltűntette a munkájának nyomait, aztán felébresztette a társait.

Nem gondolod, hogy megárt ennyit aludni – rázta meg finoman Hajnalka vállát.

Az riadt őzgidaként nézett hatalmas szemekkel a fiúra, aztán mikor rádöbbent, hogy hol is van, némi fintorral az arcán, csak annyit mondott.

Miért nem hagytál? Álmomban otthon voltam a Földön.

Hízott könnycsepp csordult ki a szeméből arra a gondolatra, hogy valószínű, hogy sohasem lehet többé a

valóságban otthon, csak így néha, ha szerencséje van, álmában.

Ne csüggedj kicsim! Azt nem ígérhetem, hogy már holnap hazaviszlek, de addig is egy új otthon lehetősége itt van az orrunk előtt – mutatott ki az ablakon keresztül a bolygóra.

Hát nem érted meg, hogy én ettől a bolygótól félek? – vágott szemrehányó tekintetet a lányka.

Pedig hidd el, nincs miért! Most jöttem fel róla. Ott voltam jó néhány órát, és hidd el, semmilyen veszély nincs a felszínén.

Ott voltál? – csattant fel hitetlenkedve a lány – képes voltál engem itt hagyni egyedül? Te már nem is szeretsz engem! Ha szeretnél, nem tennéd önzően kockára az életemet.

Mi az, hogy önzően? Én mindent érted teszek, te meg azt mondod, hogy önző vagyok? Hát tudod, ez nem szép tőled.

Mindent értem... mi? Például mit? Azt, hogy ott hagytál, és elmenekültél volna előlem, jobban mondva egy aprócska akadály elől, gyáván és aljas módon.

Tudod, drágám... te vagy az önző kettőnk közül, és nem én. Na de hagyjuk – fordult el dacosan a férfi.

Hát persze! Mert nem hagyok mindenben igazat neked. Tudd meg, hogy már rettenetesen megbántam, hogy utánad jöttem, fölláldozva mindent, ami szent és jó volt a számomra.

Mindent? Hát a szerelmünk... az, smafu?

A szerelmünk úgy látszik csak tévedés volt. Mindkettőnk tévedése – sírta most már el magát Hajnalka.

Úgy zokogott, hogy alig kapott levegőt. Fájt neki, hogy ezt mondta, fájt neki az egész élet. Már visszaszívta volna a kimondott szót, mert a dühétől

függetlenül, halálosan szerette még mindig ezt a férfit.

- Ne sírj, kicsikém – vonta magához a lányt. – Bocsáss meg nekem mindent. Tudod, én mindennél jobban szeretlek. Ha nem akarod, hogy maradjunk, hát elmegyünk innen, még ma.

Már megint nem nyughattok? – támolygott ki a hálófülkéjéből Nelmern. – Esküszöm, olyanok vagytok, mint a házások. Pedig, ha jól tudom, még nem vagytok azok... ugye – ráncolta össze a homlokát gyanakodva.

Nem – nevette el magát a két fiatal.

Na végre... azt már szeretem, ha nevettek. De hát ez nem mehet így tovább. Fogjátok meg egymás kezét.

A fiatalok engedelmeskedtek, bár nem tudták, mit akar a férfi.

Kapitányi hatalmamnál fogva... házastársaknak nyilvánítalak benneteket – tette a kezét az összefogódzó kezükre.

Megcsókolhatjátok egymást – legyintett aztán lezserül feléjük. Most már veszekedhettek, ha akartok. Legalább így már tudom, hogy miért.

Nem is veszekedtünk, csak vitáztunk, egy kicsit.

Na hiszen... Isten irgalmazzon szegény fejemnek, ha egyszer veszekedni fogtok! – takarta el a két tenyerével az arcát Nelmern.

Jó... igazad van. Veszekedtünk. De már vége. Ádám megígérte, hogy nem erőlteti tovább, hogy itt maradjunk.

Hát ennek örülök! – bólogatott az úrmérnök. – Hát akkor kalandra fel! – mutatott az irányítópult felé.

Tudod, hogy hova akarsz menni? – kételkedett Ádám.

Nem - vont a vállát a másik - de akkora nagy a tér, és mind ránk vár – mutatott végig a látóhatáron széles mozdulattal.

Aha. Csak ránk, mert más aztán közel-s
távol senki nincsen.

Nem baj... legalább senki nem zavarja
az életünket – nem gondoljátok –
mosolygott keserű öniróniával a férfi a
fiatal párra.

Élő halottak

A szeretteiktől megfosztott család szomorú melankóliában élte mindennapjait. Igen... úgy érezték, hogy elrabolták tőlük azt a két fiataalt, aki az életük értelmét adhatná. Érezték ezt így annak ellenére, hogy tisztában voltak vele, hogy a legnagyobb mértékben az ő konzervativizmusuk a bűnös abban, hogy a fiatalok a világűr végtelenébe menekültek. A megtört szülők úgy gondolták, ezzel büntette őket az „Isten”, hogy örök kétségek közti önváddal nézzenek minden áldott éjszaka az ég csillagmilliói felé, reménytelen reménykedéssel, hogy egyszer talán mégiscsak visszaadja őket ez a gonosz fekete óceán.

Eleinte naponta érdeklődtek az úrkutatósi központban, jó hírekben reménykedve, de a válasz mindig csak annyi volt, hogy biztosan nincs semmi baj, csak hát éppenséggel nem tudnak kommunikálni velük. És ilyenkor a számukra teljesen érthetetlen csillagászati szakzsargonnal kábították mindig őket, aminek hallatán meg voltak győződve, hogy az egész csak duma, és igazából a szakemberek sem tudnak semmivel többet, mint ők, a tudatlan kívülállók.

Ahogy telt az idő, rá kellett jönniük, hogy nincs semmi értelme mindennap zaklatni a kutatókat, és már csak ritkábban mentek érdeklődni az intézetbe, sőt többnyire csak telefonon tették ezt.

Már kezdett a család belenyugodni, hogy nincs esély arra, hogy valaha is lássák a gyerekeiket, amikor egy nagy

fekete autó állt meg a házuk előtt. A kutatóintézetből jöttek, és arra kérték őket, hogy menjenek be velük az intézetbe, mert szeretnék őket megvizsgálni, ugyanis lehet, hogy a génjeik alapján egy keresőjelet lehetne előállítani, ami a világűrben lévő fiuk genetikai állományára keresne rá, a szuper teljesítményű, jelátjátszó berendezéseken keresztül. Természetesen a valós ok nem ez volt, amiért vizsgálat alá akarták vonni a két szülőt. Igazából azt akarták megtudni, hogy a két idősödő emberen vajon nem végezte-e el Grangzen professzor a gének átkódolását. Bár külső jele ennek nem volt, de tudták, hogy az idős tudóstól kitelik, hogy rejtett átkódolást is végzett, arra az esetre, ha elfognák a fiút, legyen egy-két egyszerűen beindítható időzített bomba a számára. A vizsgálatok eredményeképpen kiderült, hogy az öreg

orvos valóban megbabrált a házaspár génjeit is, de be kellett vallaniuk, hogy Grangzen lánghelméjéhez az ő tudásuk nem mérhető, és bár ott van a kezükben a kulcs, használni mégsem tudják.

Ettől kezdve a két idős embert mindennap bevitte a kocsit az intézetbe, azt mondták nekik, hogy ha szükség lenne rájuk, jobb, ha kéznél vannak. Az igazság viszont az volt, hogy nem akarta őket szem elől veszteni egy pillanatra sem a titkos tudóstársaságok magyarországi koordinátora.

Az idős tudós fejét vakargatva állt az irodája panorámaablaka előtt. Nem tudta mit tegyen. Föl tudott volna robbanni mérgében, hogy nem tud semmit tenni a kezében lévő lehetőséggel. Pár percre ment ki a szobájából Európa három legjelentősebb genetikusához, de ők sem tudtak semmi biztatót mondani neki, a két „potenciális lehetőség” genetikai

rendszerének felébresztésével kapcsolatban. Érezte, sőt tudta, hogy nem lehet valami bonyolult feladat az automutációt elindítani, de gőze sem volt róla, hogy vajon mi lehet az elrejtett „kapcsoló”.

Visszasétált az íróasztalához, felvett pár papírlapot, és elkezdte újból átböngészni őket. Sokadszor futott már végig a lapok tartalmán, úgyhogy most nem tette ezt alaposan, csak inkább úgy „hátha rábukkanok valamire” módon. Kopogás zavarta meg elmélyült kutakodásában.

Tessék – dobta vissza ingerülten a lapokat. Aztán rájött, hogy ki kopoghat – Jöjjön be nyugodtan, kedvesem.

Valóban a lány volt az. Ő maga hívatta, hátha megtud valami újat tőle a Grangzen fiúról.

Jöjjön, jöjjön – intett a fiatal nő felé biztatólag. – Azért hívattam, hátha hoz

nekem valami jó hírt erről a szerencsétlen flótásról – ölelte magához futólag a lányt.

Na de főnök! – vágott rosszálló arckifejezést az.

Persze-persze... a maguk viszonya... más. Természetesen az ágyban, bizonyára nem szerencsétlen – tett körkörös mozdulatokat maga előtt a férfi.

Na de főnök! – ismételte meg korábbi mondatát a lány.

Jó-jó. Ne is törődjön velem – mosolyodott el a férfi – ismer... csak bolondozok.

Hát persze – vágott cinikus mosolyt a nő is.

Tudja, csak a tehetetlenség tesz ingerültté.

Miért? Most ingerült? – folytatta a tiszteletköröket amaz.

Inkább tehetetlen. Itt ez a két ember, és persze velük az orrom előtt a megoldás mindegyikünk gondjára, mert

meggyőződése, hogy ha őket aktiválni tudnám, a srácot is megtalálnánk, meg persze a hajót is. És bár biztos vagyok benne, hogy egy egészen egyszerű beavatkozás elindítaná az automutációt, mégsem tudom, mit kéne tennem. Már a szemem kiesik, annyiszor átnéztem ezeket a papírokat töviről-hegyire, de semmit nem találok bennük, amit nem tudtam volna azelőtt is. Hatalmas nagy franc volt az öreg Grangzen, legalább annyira nagy franc, mint a fia szerencsétlen idióta. – Bocs, bocs – tette maga elé a kezeit, mintegy védekezésésképpen. – Nem akarom én őt bántani...

Tudom, tudom... csak a tehetetlenség.

Na de maga is nagyfranc, már bocsásson meg, kedvesem! – integetett a lány felé a professzor a mutatóujjával.

Na, és miért? – vágott komoly képet az.

Hát... mert nem belém szeretett, hanem abba a szerencsefiába. – viccelte el a mondata élet a férfi.

Na de főnök! – intett álszemérmesen a nő. – Tudja, hogy én szeretem magát is.

Szerencséje! – mosolygott az, mintha nem is lenne semmi gondja. – Emlékszik? Azt mondta nekem fél éve, hogy puhára van főzve az a férfi.

Na jó... hát azóta egy kicsit én is beleestem abba a főzőüstbe.

A hóhért akasztják... - nevetett hangosan az öregember. Elhiszi, hogy én ezt már akkor tudtam? Mármint, hogy ez lesz a vége.

Vajon honnan? – vágott komisz fintort a lány.

Na de térjünk a lényegre! Már beavatható Nick ebbe az egészbe? – tárta szét a karjait kérdőleg a prof.

A Grangzen-birodalomban sem találtak semmit az embereink – utalt a lány az Amerikában lévő föld alatti birodalomra.

Csodálatosan biztonságos bújóhely, rendkívüli felszereltséggel, tökéletesen kiképzett személyzettel, de a tudományos kísérletekről vagy nem tud senki érdemben segíteni, vagy pedig nem is akar. Valószínű, hogy ha Nickkel állítanék oda, sokkal készségesebb lenne mindenki. De ehhez először tudnom kell, hogy kezelhető-e a fiú. Mert ha mégis, ellenem fordulna, ott nekem semmi esélyem nem lenne ellene. És ugye tudja, az én likvidálásom komoly gondokat okozna az ügyünknek.

Azt hittem nagyobb összetartás van a lázadó bázisok között!

Összetartás az van. Csak bizalom nincs. Tudja kedvesem, nekünk a bizalmatlanság az életbiztosításunk.

Persze főnök. Ezt tudom én is, de lám a legnagyobb ellenségünk is lehet.

Na nem! Ennél nagyobb ellenségünk azért van pár, hál istennek – fűzte hozzá fanyarul a tudós.

Hál istennek – csodálkozott a lány.

Hát persze. Akinek nincsenek ellenségei, az jelentéktelen ember, és minél nagyobb az ellenséged, annál biztosabb, hogy jó úton jársz.

Én azért jobban szeretem a barátaimat.

Mondjuk én is, de azért, az biztos, hogy egy biztos ellenség többet ér, mint egy bizonytalan barát. Szóval ez a fiú... barát, vagy ellenség?

Barát. Higgye el, főnököm... a kedvemért ő egy megbízható barát.

Akkor jó! Ebben az esetben, ugrasszuk bele a mélyvízbe, hátha tud úszni. Ugye, még nem mondott semmit neki rólunk?

Kettőnkéről – komiszkodott a lány.

Hát persze – vette a lapot az öregember.
Kettőnkéről... róla, meg rólam.

Na de főnök! – mondta sokadszor a bevált mondatot a nő. Csak nem... hogy is mondjam?

Szeles csitri – intett hanyag mozdulattal a lány felé a férfi. Na de ezt szeretem magában!

Egyébként valóban nem árultam el neki semmit. Gondolom jól tettem! Vagy nem?

Természetesen, drágám – mézes-mázoskodott az öreg. – Jobb, ha én is ott vagyok a „műtétnél”. Tudja, akár hiszi, akár nem, sajnálom ezt a két idős embert – utalt Ádám szüleire – olyanok, mint az élő halottak. Természetesen vannak önös érdekeim is, de szeretnék nekik is segíteni.

Tudom én professzor úr, hogy nem rossz szívű maga, látja, én meg ezért

szeretem magát – fogta meg a lány az idős férfi kezeit.

Erőteljes kopogás hangja zavarta meg csipkelődésektől tarkított beszélgetésüket.

Na, ki az megint? – kérdezte félhangosan az öregember.

Óvatosan nyílt az ajtó, mögötte egy elegáns fiatalember kissé ijedt tekintete jelent meg.

Ne haragudjon, professzor úr, de azt hiszem, ezt látnia kell.

Na... mi történt?

Jöjjön! Nézze meg! Ekkora „durranást” nem lát mostanában. – tárta sarkig az idős ember előtt az ajtót a férfi.

Ahogy a folyosó délre néző ablakához léptek, már látták is, miről beszélt a fiatalember. A tökéletesen tiszta kék égen, egy a Nap méretével körülbelül megegyező lyuk tátongott, mintha át lehetett volna nézni rajta valami magából

fényt árasztó égi világba. És mintha ez a világ át akarta volna gyömöszölni magát ezen a kis lyukon. A szélein olyan kitüremkedés látszott, mintha fényből készült fodrokkal párnázták volna ki a nyílást. A fény több rétegben vibráló, teljes színskálájában pompázó szivárványként hullámozott tovább az égen. A közepén sötét füstszerű valami kezdett el gomolyogni, egyre inkább elnyomva az áttóduló fényt. Az egész lassan, méltóságteljesen mozgott, miközben a lyuk egyre inkább kitágult. Közben a mérete a kezdetinek a háromszorosa lett. A füstként gomolygó belseje, ahogy terjeszkedett, mintha kilőtte volna a széleken ezt a ragyogást. Színes csóvák kezdtek repkedni mindenfelé. Aztán egyik pillanatról a másikra kirobbant a nyíláson a sűrű, sötét gomolygó füst, a megfigyelőkhöz szemlátomást sokkal közelebb kerülve, és

elsötétítve az eddig simogatóan kék ég mintegy kétharmadát. Az ablakon át elámulva bábmészködő csapat visszahőkölt a hirtelen változástól. Most döbbsentek rá, hogy talán nem egyhelyben álldogálva kellene nézegetni, hanem talán jobb lenne menekülni. Menekülni. De mi elől? És hova? Hisz ez a valami nem úgy nézett ki, mintha bárhova is el lehetne előle menekülni, ha ő el akarja söpörni őket. Nem sokkal később az egész a visszájára fordult, és a nyílás, mint valami égi porszívó, visszaszippantotta a kavargó sötétszürke felhőt, és saját maga is nyomtalanul visszacsukódott. Megint a kék ég uralta a teret.

Hát ez mi a csuda volt? – nyelt nagyot a mindvégig az idős professzor jobb karjába remegve kapaszkodó nő.

Dimenzióközi áttörés. Azt hiszem. És azt is sejtem... honnan jött. – válaszolt a férfi rekedtes, kissé ijedt hangon. Az arca

olyan fehér volt, mint a fal. Pedig már sok mindent látott az élete folyamán, és nem volt egy ijedős fajta. Sok mindent, de ilyent még soha.

Megnyugtató idegen

A kutatóállomás autója a házuk előtt tette ki a két idősödő embert. Amióta mindennap bevitték őket az állomásra, egy kicsit emberibbnek érezték az életüket. Rá akarták venni a lányukat is, hogy tartson velük reggelenként, mondván, hogy nagyon rendesek velük ott, és legalább lefoglalja a tudatukat, ha valami történik körülöttük, és nem emésztik magukat, az úgysem megváltoztatható miatt. De a náluk immár jóval idősebb asszony túl fárasztónak ítélte ezt. Egyszer-egyszer elkísérte őket, de többségében inkább maradt otthon.

Ahogy beléptek az ajtón, a nappali felől beszélgetés zaja érte el a fülüket.

Vendég van? – kérdezte élénken a férfi.

Igen. Gyertek csak. – jött az öregasszony válasza. - Ez az apóka bekéredzkedett hozzám egy pohár vízre. - mutatott az asztal mellett ülő aggastyánra a nő. - Nagyon jól elbeszélgettünk. Olyan furcsa, mintha már nagyon rég ismerném.

Az öreg mosolyogva állt fel, üdvözölve a most érkezőket.

Örvendek – mondta rekedtes hangján. Szeme megnyugodott egy pillanatra a két ember arcvonásain, aztán visszakuporodott a székére. – Ha megengedik – motyogta alig hallhatóan. – Egy kicsit, még maradnék, de ígérem, nem zavarom magukat sokáig. Már kellőképpen kipihentem magam. Megyek tovább az utamon.

Maradjon nyugodtan, minket nem zavar. – mosolygott rá a nő. – Van itt elég hely. Maradjon éjszakára. Aztán majd reggel megkeresheti az útját.

Furcsa mód, neki is annyira ismerősnek tűnt ez az öregember. De hiába kutatott a memóriájában, szürke homály fedett mindent. Csak pár szót váltottak eddig, de úgy érezte, valami miatt kötődik ehhez a bácsikához. Rokonszenvet érzett iránta az első pillanat óta, mikor meglátta kissé groteszk alkatát. Nem volt szívderítő jelenség, torzonborz hajával, töpörödött termetével, ezernyi ránccal átölelt arcával. Mégis, valami földöntúli megnyugvást sugárzott a körülötte ülőkre.

A beszélgetés hosszan elhúzódott. Feloldódottan meséltek neki a múltjukról, kalandjaikról, örömeikről, bánataikról. Mindeközben eszükbe sem jutott, hogy ők is megpróbáljanak valamit megtudni erről az emberről.

Szóba került az űrben lévő három fiatal is. A beszélgetés során az öreg időnként

olyan utalásokat tett, amitől meg-megborzongott az idős házaspár. A hosszúra nyúlt beszélgetés után kitűnően aludt mindegyikük. Nagyon régóta először.

Kiadós reggelivel köszönték meg az öregnek, hogy megtisztelte őket azzal, hogy a vendégük volt egy rövid időre. Csodálták, hogy ez a matuzsálem milyen jóízűen és milyen sokat tud enni. De a világért meg nem sértették volna azzal, hogy erről akár csak említést is tegyenek.

Mielőtt elindult volna, megnyugtató, meleg tekintetét az idős, de hozzá képest mégis fiatalnak tűnő három emberre emelte ez a vénség.

– Ne aggódjanak. Ádám és Hajnalka jól van. Nagyon is jól.

Zavartan néztek azok össze, és mire újra az öreget kereste a tekintetük, annak már csak a kérlelhetetlenül távolodó körvonalait látták az utca végén. Furcsa,

ijedt, mégis megnyugtató borzongás futott
végig minden porcikájukon. És
ugyanazon kérdés fogalmazódott meg
mindhármukban – Ki ez az ember, ha
ember egyáltalán?

Evolúció

Az aranypárduc lassan hátat fordított a Hajnalka és Nelmern által kísértetbolygónak tartott planétának. Egyelőre lassan úszott a térben egyre messzebb tőle. Az űr telis-tele volt csillagokkal. A műszerek tanúsága szerint, szép számmal voltak különböző naprendszerek is a csillagászati mértékkel nézve, nem túl távoli térben. Volt hát választás, merre is induljanak a világűr Robinzonjai. Sajnos a hatalmas adatbázis ellenére, amit a hajó számítógépe tárolt, egyáltalán nem tudták még csak megtippelni sem vajon hol lehetnek. A komputer mindent azonosíthatatlannak tartott, ami közel, s távol észlelhető volt. Így hát elképzelése sem volt a három fiatalnak, merre is kellene elindulniuk, hogy valamivel is

közelebb kerüljenek a Földhöz. Ádám egyre több dolgot érzett, amit emberi mértékkel szemlélve nem lett volna szabad, sem éreznie, sem észlelnie. Előbb tudta a környező égitestek adatait, mint azt a hajó kifinomult érzékelői letapogathatták volna. Ez a sok érzékeken túli érzékelés, el is fárasztotta, meg is ijesztette. Egyszerre volt fáradhatatlan és fáradékony. Emberfeletti ereje volt, de nem tudta kezelni a sok hatást, ami a tudatát érte. És pláne nem tudta kezelni azt, hogy ezek percről percre erősebbek, kiterjedtebbek lettek. Arra már rájött, hogy az akaratával befolyásolni tudja társai akaratát, de ezt nem szerette volna túlságosan sűrűn használni. Úgy gondolta csak akkor teszi meg, ha nagyon muszáj. Azt is tudta, hogy tárgyakat tud mozgatni, ráadásul akár nagyon nehezeket is, ugyanezzel az erővel. De néha a tárgyak elmozdultak, lebegtek anélkül is, hogy

akarta volna. Viszont gőze sem volt, merre van a hazafele. Vagy, hogy hogyan tudnának ekkora utat megtenni ezzel a hajóval. Félt attól is, hogy a jármű energiaellátását, és az anyagszintetizátort, ami minden szükségletüket volt hivatva fedezni, ide értve vizet, ételt, meleget, oxigént is, meddig tudja kiszolgálni az a csupán húszkilónyi nukleáris energiahordozó, amit a földön a hajóba építettek. Tudta, hogy jókora energiát képvisel ez, de a robbanásszerűen fejlődő tudása, ezt valahogy mégsem tudta felmérni, és kiszámítani. Újfent nagyon gyakran fájt a feje. Nem tudott vele mit tenni, ugyanakkor, ha a társainak fájt valamije, pillanatok alatt el tudta mulasztani. Zavarta az is, hogy szinte semmi alvásigénye nem volt. Viszont nem szeretett folyton ébren lenni. Szeretett volna legalább álmodni néha a Földről,

otthon hagyott szeretteiről, mint a társai, de ha álmőrrel aludt, a szerkezet nevével ellenkezőleg, soha nem álmodott, nélküle viszont, soha nem aludt. Míg a külvilágtól nagyon sok mindent, saját magáról nagyon keveset tudott. Nem tudta mi és hogyan történik vele, benne. Nem értette meg a változások okát. Persze azt tudta, hogy robbanásszerű mutáció folyik benne. Azt is, hogy mindez az operációjának a következménye, de nem volt rálátása, hogy még mi fog bekövetkezni, és hogy milyen gyorsan. A társai minden érzését, és legtöbb gondolatát is érezte, de a saját érzéseivel nem volt tisztában. Szégyellte, hogy belelát a többiek fejébe, ami persze sok esetben hasznosnak bizonyult, de látott olyan dolgokat is, amik piszkosul zavarba hozták. Például, hogy mit gondolnak a társai róla, vagy egymásról. Látta Nelmern visszafojtott szerelmét a kislány

iránt, látta Hajnalka félelmét és kétségeit az ő képességei felől. Látta mindegyikük, a kilátástalan helyzetük miatti rettegését. Látta, hogy a kifelé magabiztos és fölényes Nelmern sokszor legszívesebben elsírná magát. Látta, hogy a lányka néha szabályosan gyűlöli, hogy egyáltalán megismerte őt. És mindez egyben, egy kibogozhatatlan, kesze-kusza, semmihez nem hasonlítható kavalkádként érte el az agyát. Gyakran úgy érezte, megőrül, ha nem lesz végre egy cseppnyi csend. Legszívesebben elájult volna, de ahogy aludni nem tudott, elájulni sem. Hát kénytelen volt viselni a tudatára nehezedő minden terhet. Néha piszkosul szűknek érezte a hajó adta teret. Időnként klausztofóbiás félelem kerülgette. Úgy érezte megfojtják, agyonnyomják a falak. Ezért is szeretett volna annyira arra bolygóra leszállni. Egy kicsit szabadabbnak érezni magát. De míg ő

látta a társai gondolatát, érzéseit, az övét nem látta senki. Bár tudták, hogy problémái vannak a benne lezajló hirtelen változások miatt, de elképzelni sem tudták mekkorák ezek a problémák. Nem tudták, nem tudhatták átérezni, mennyit jelentett volna neki, ha teret kap az őt szétvetni próbáló terhek elől. Ha sétálhat egy nagyot, mint valamikor a Földön. Szabadon, nem félve attól, hogy beleütközik valamibe. Nem hallva közvetlen közletről mások problémáit. A hajó elég tágasnak volt mondható. Arra tervezték, hogy két ember akár évekig is el tudjon rajta élni, és eközben sem fizikálisan, sem szellemileg ne sorvadjanak el. A hálófülke, ebédlő, konditerem, fürdő elég kicsi volt. De a funkciójuknak megfeleleltek. A hajó felét a hajtómű és a raktár tette ki, de itt semmi szabad terület nem maradt. Az egyetlen, elég tágasnak az irányítóterem volt

mondható. És itt még a hatalmas ablak is több teret adott a bent dolgozók szárnyaló lelkének.

Ádám épp belépett ebbe a terembe. Egy kis sportolás, mozgás után jött vissza. Ez egy kicsit kikapcsolta. A legfőbb baja csak az volt, míg a konditeremben volt, hogy semmi nem tudott elég nehéz lenni a számára. Nem tudta semmi kellően megfeszíteni az izomzatát. Már nyoma sem volt annak a fiúcskának, ami nemrég volt. Olyan volt a teste, mint az acél. Hatalmas, mégsem torz izmok mindenfelé. Olyan volt, mint egy görög isten. Szép, szabályos, mégis karakteres férfi arc, ideális testalkat, minden részletében erőt sugárzó felépítés. Kívülről nem is látszott rajta, hogy ez a görög isten szinte haldoklik.

Indulhatunk, Ádám? – kérdezte a szemeibe nézve Nelmern.

Persze – jött azonnal a kissé zavart, nem teljesen meggyőző hangulatú válasz.

Biztos? – várt megerősítést a mérnök. Most egy röpke pillanatra úgy tűnt, hogy ő is belelát a fiatalember agyába.

Természetesen. Semmi gond.

Kinéztünk egy ígéretesnek tűnő naprendszer Hajnalkával. Megnézed?

Á nem. Tudom. Induljunk. – jött a kurta válasz. Aztán érezte a lány – jobban mondva, ha Nelmernnek valóban volt esketési joga, már asszony, az ő asszonya – rosszalló érzéseit az iránt, hogy meg sem nézi, hova akarnak eljutni, közelebb lépett és szemügyre vette, a célként kitűzött, egyébként valóban ígéretes objektumot. Pedig valóban tudott mindenről. A döntésről is, és arról is, hogy hiába mennek oda, ott nem fognak az F2-höz hasonló belakható bolygót találni.

Ahogy távolodtak Ádám lágyan ringó óceánt, folyókat, vízeséseket, tavakat,

buja növényzetet, a föld mindenféle állatát és azon a területen ahol elásta a téridő bóját egy hatalmas oszlopcsarnokos, márványpalotát képzelt el. Becsukta a szemét és szinte látta az eredményt. Valami furcsa érzése támadt, mintha valami kiszakadt volna belőle, és ott maradt volna azon a bolygón. Elmosolyodott magában. Úgy gondolta valamiféle szentimentalizmus az egész. Még nem ismerte igazi képességeit.

A titánok

Ezelőtt cirka három, kettő és fél millió évvel, hatalmas űrhajó jelent meg a Föld, most Afrika néven ismert területe fölött. Fedélzetén óriás, emberszabású űrlények utaztak. Ők lehettek a görög mitológia Titánjai. Nemrég jutottak túl, létüknek egy dinamikus evolúciós robbanásán. Ott tarthattak röviddel az itt való megjelenésük előtt, tudományos értelemben, mint a mai ember. Kinézetre is sokban hasonlítottak ránk, csak hatalmas méretük volt jelentős különbség az emberhez képest. Azt, hogy mégis képesek voltak dimenzióközi utazásra, az tette lehetővé, hogy a mai emberhez hasonlóan röviddel azelőtt értek el odáig, hogy egy génmanipuláció segítségével korábbi képességeik és hatalmuk elképzelhetetlenül nagyot fejlődött.

Abban is hasonlóak voltak az emberhez, hogy ők sem voltak türelmes fajták. Amint tehették, azonnal elindultak meghódítani a világot. De ők sem gondolkoztak visszautazásban. Ki tudja, talán szándékosan, mert korábbi hazájuk valamiért nem felelt már meg számukra. Lehet, hogy pont saját maguk pusztították el, mert hirtelen túl sok „isten” keletkezett a mutáció folytán viszonylag kis területen, és az egyébként is agresszív alaptermészetüket egy végzetes összecsapásban tudták megélni, ami hamarjában nem eléggé átgondolt gyarmatosításba kényszerítette őket. De lehet, hogy csak egyszerűen meggondolatlanok voltak, és nem tudták kivárni azt az időt, amikor már a visszaútijukat is biztosítani tudják. A lényeg az, hogy itt ragadtak, így hát megpróbálták belakni a Földet. De az elképzelhetetlen hatalom, aminek

nemrég lettek birtokosai, túl nagy kihívásnak tűnt számukra. Nagyon hamar gigászi, jobban mondva titáni összecsapásokba torkollott az új haza elfoglalása. Majdnem magukkal rántották az egész bolygót is a pusztulásba. A csatáik végén csak egy maradt, pedig elég népes csapattal érkeztek a Földre. De ő, aki korábban nem tudta elviselni saját fajtársait, rövidesen elkezdett unatkozni. Csatázni már nem volt kivel, szolgaságba dönteni meg még nem volt kit. Ezért a föld élőlényeivel kezdett kísérletezni. Különböző állatokkal keverte össze a saját génjeit, és így mindenféle szörnyeket hozott létre. Ám mindegyik torz volt és cseppet sem hasonlított rá. A bolygó legfejlettebbnek mondható élőlénye ekkor a ma előemberként, homo erectus-ként ismert ember ős volt. Ő sem úszhatta meg a Titán próbálkozásait. De az óriás ebben sem

látott semmi ígéreteset. A létrehozott mutáns kicsi volt, esetlen, ügyetlen, gyenge és buta. Így aztán az óriás rövidesen elhagyta a Földet. Igaz, nem tudta hova megy, de itt már nem volt miért maradnia. Lehet, hogy igazából a pusztulást kereste, mert közben annyira ura lett anyagnak és energiának, hogy magát elpusztítani sem lett volna neki egyszerű, a benne kialakult belső védelmi rendszerek miatt. A Földön maradt szörny utódainak nagy része hosszabb-rövidebb idő múlva kihalt, mert hosszú távon életképtelen volt, de az egyikből kialakult az ősi ember. Akik ugyan sokkal kisebbek, és butábbak voltak, nem voltak isteni képességeik sem, de magukban hordozták a Titán génjeit. Ritkán akadt olyan, akiben egy kicsivel több különleges képesség került felszínre, belőlük lettek a varázslók. Az évmilliók folyamán sokat változott a faj, de lassan meghódították a

bolygót, és intelligens lényekké váltak. Tudatuk mélyén visszaemlékeztek eredetükre, így keletkeztek a különböző mitológiák. Persze valószínűleg voltak a hajón hasonló méretű, de a mutáción át nem esett egyedek is, a hatalmasok szolgájaként. Őközlük néhányan el tudtak szökni, és elbújdosva magányosan, vagy kisebb izolált csoportokban szétszóródtak a bolygón. Különösebb hatásuk nem volt a környezetükre, legfeljebb néha ütköztek meg az emberrel prédán, vagy területen veszekedve. Még akár évszázadokig is fennmaradhattak. De ahogy az ember fejlődött, folyamatosan teret vesztek, mind kihaltak. Fajuk itt maradt csontjai nagy részben elporladtak a hosszú idő folyamán, amik mégsem, azok többségét a későbbi ember babonából pusztította el.

A végén a Föld kicsi lett az emberek számára, és elkezdték a világűr

meghódítását. Kezdett a sorsuk a Titánokéra hasonlítani. És beleestek szinte ugyanazokba a hibákba.

Ismeretlen ismerős

A tűzijáték után sorban gratuláltak a vendégek a fiatal párnak. A hangulat felhőtlen volt és az ég is. Úgyhogy minden pirotechnikai effekt a legtokéletesebb módon érvényesült. Azt viszont senki nem tudta elkülönböztetni, hogy hol volt vége a mesterséges parádénak, és hogy amit a végén láttak, ahhoz egyáltalán semmi közülük nem volt a pirotechnikusoknak. Pontosabban majdnem senki. Természetesen a szakemberek tudták, mi az, ami nem az ő tudásukon múlt, de arról szó szerint lövésük sem volt, hogy mi is volt ez a látványos utójáték. Gondolták, talán nemcsak ők voltak megbízva az est fénypontjának a megrendezésével, hanem valaki más is, aki sokkal jobb náluk. Úgy gondolták, ezt ki kell deríteni

és el kell tanulni az új módszert. Sőt volt a társaságban olyan is, aki tökéletesen tudta, hogy ez nem tűzijáték. De senki nem szólt egy szót sem. Azok sem, akiket aggodalommal töltött el a furcsa égi jelenség.

A sorban állók között volt egy, nagyon elegánsan felöltözött, de vénségesen vén ember is. Nem foglalkozott senki vele, hogy honnan került ide. Pedig egyéb helyzetben biztos mindenki alaposabban végigmérte volna, szokatlanul magas kora, rozzant alkata, ráncokkal teli arca miatt, de itt most a fiatal pár volt az érdeklődés középpontjában. És valljuk meg, ők lényegesen szebb látványt nyújtottak, mint a kisöreg. Egyébként meg, akkora volt a társaság, hogy csak kevesen tudták egymásról, hogy ki kicsoda. Ki honnan rokon, vagy ismerős. Ha a nyomornegyedből hoztak volna ide valakit, akit előtte jól megmosdattak,

úriasan felöltöztettek, talán még az sem tűnt volna fel senkinek. Persze, ha az nem beszél, nem mozog, csak ül egy asztal mellett, és ha nincsenek rajta friss árulkodó sebek. De az öreg nagyon is jó modorú volt, látszott rajta, hogy ízig-vérig úri ember. Lerítt róla, hogy nem a mellőzés és a mellőzöttség gyúrta így meg, pusztán a felette elrohanó évek. Kedélyesen elcsevegett a körülötte állókkal. Millió-egy ránc arca, folyamatosan mosolygott, teljes nyugalmat sugározva maga köré. Mozgása olyan volt, mintha egy kétszáz éves testbe egy fiatal férfi lenne elrejtve. Beszéde választékos volt, és szinte áradt belőle valami elképzelhetetlenül nagy műveltség, és csak keveseknek megadatott tudás. De mégsem tűnt fel senkinek sem ez a sok furcsa momentum. Egész más foglalkoztatta őket. Egyiket, hogy mikor mehet már el innen, az

esküvőn felszedett új nőcskével, másikat, hogy másnap üzleti tárgyalása lesz, amit nem halaszthat el, és fáradtan kell helytállnia, ismét másokat, hogy mibe kerülhetett ez a fényes menyegző, vagy, hogy mikor lehet vajon kiütni az igazgatói székéből a menyasszony egzisztenciálisan megingott apját, vagy esetleg, hogy mikor lehet elcsábítani az új férj mellől azt a gyönyörű nőt.

Mi tagadás... maga tényleg nagyon szép kisasszony - mosolygott a fiatalasszonyra az öregember. - Aztán rápillantott a fiú apjára. Érezte, hogy ő tudja, mit látott az imént. Aztán kezét nyújtott a fiatal férjnek. - Vigyázzon erre a kis hölgyre. - szorította meg a kezét, a szemébe kacsintva. A szorítása feltűnően erős volt egy ilyen aggastyánhoz képest.

Aztán elindult, hogy otthagyja a zajos társaságot.

– Hát megjött a mutáns – mormogta az örömapa alig hallhatóan. – Meg kell hagyni, időzíteni aztán tud.

Senki nem értette volna, mit is mormolt, de az öregember értette.

Puhára főzve

Nick nagyon jól érezte magát ebben az országban, evvel a bájosan szép fiatal nővel. Nem volt már tinédzser. Húszas évei közepén járt, de bomba jó alakja, igézően bájos arca és zavarba hozóan közvetlen modora volt. Azóta nála lakott, hogy az első éjszakát vele töltötte, a szállás nélkül az utcán töltött est erőszakától rettegte. Annyira vonzotta ez a lány, mint amennyire az első időszakban taszította. A Sátán is teljesen megszokta, már neki is minden parancsát hűen teljesítette. Megszokta ennek az országnak a szokásait, megtanulta a nyelvét. És már nem félt az éjszaka erőszakától sem. Számtalanszor kóvályogták végig az egész éjt ölelkezve, csókolózva, játszadozva. Egészen megfiatalodott ettől a lánytól. Különben is épp a legjobb férfikorban

volt, de korábban az állandó feszültségtől, rettegéstől, néha sokkal öregebbnek érezte magát a koránál. Szerette az édes semmittevést is, ami itt körülölelte. Hisz semmi más dolga nem volt, csak szeretni ezt a tüneményt. Kicsit kitartottnak érezte magát néha, de Dominika hamar elhessegette ezen kétségeit. Azt mondta neki, hamarosan beviszi a munkahelyére, és ott szerez neki munkát, csak legyen türelemmel. De előbb szokja meg az itteni viszonyokat. Igazából sokkal többet tudott meg a lánytól korábbi önmagáról, mint amennyit saját maga tudott. Ez a nő tökéletesen ismerte a családi viszonyait. Tisztában volt a Grangzenek egész történetével, minden kutatásával. Azt mondta azért tud mindent róluk, mert ilyen jelentős tudósokról, egy tudományos munkahelyen illik ismerni mindent. Persze azt nem árulta el, hogy neki kifejezetten az a munkaköre, hogy róla,

róluk minden körülményt ismerjen, még olyant is amit saját maguk sem.

Nem értem, az apám miért abból az Ádám gyerekből akart félistent faragni, és mért nem belőlem, a saját fiából. Talán engem túl butának talált hozzá?

Az lehet, drágám. Lehet, hogy úgy találta, túl sok benned az őseember gén. – simította végig a lány a fotelban ülő, félmeztelen férfi, gorillamód szőrös, izmos mellkasát annak háta mögé állva. - De ne aggódj, én szeretem az ilyen vadembereket - dörzsölte a fejét cicamód hízelegve, a fiatalember vörös kobakjához. - Nekem nem is kellenél félistenként. Tudod ki akarna Adonis mellett egyszerű halandóként élni. Egy félisten mellett hogy érvényesülhetne a személyiségem, ült a férfi ölébe megkerülve a fotelt, átkarolva a nyakát, forrón és hosszan megcsókolva.

Szerintem nyugodtan lehetnék félisten... te úgyis egy démon vagy, legalább egyensúlyt teremtenénk magunk körül – csipkelődött Nick.

Á. Szóval démon vagyok – pattant ki a férfi öléből a lány, durcás ábrázatot vágva.

Még hogy démon-e – indult utána az ifjú Grangzen. Férfibolondító, férfifaló szörnyeteg – ölelte magához szorosan. Most ő indult a lány piros ajkaihoz, hogy megcsókolja. Az azonban félrerántotta a fejét Nick mohó szája elől, így csak egy pusztit tudott az arcára nyomni, eközben jól oldalba bökte a férfit. A fiatalember reflexszerűen eltolta magától a nőt, menekülve az újabb döféstől.

Mit gondolsz, meddig bírnánk ki mi úgy egymás mellett? Nálad is hatalom, nálam is hatalom... és bumm, csak por maradna utánunk.

Most már megint a lány dörzsölődött a szerelmes férfihoz. Úgy tudott hízelegni, hogy az acélt is megolvasztotta volna. Valóban egy démon volt, a szerelem démonja. Pedig Nick még csak nem is tudta, hogy az elejétől minden meg volt tervezve. Céllal lépett be annak idején abba a vonatkupéba, szándékosan nem beszélt vele angolul, hogy a lehető legjobban elbizonytalanítsa, és szándékosan intézte úgy, hogy a végén halálosan beleszeressen. Csak egy munka volt a számára. Egy feladat, amit el kellett végezni. Igaz, hogy később a saját csapdájába esett, és démonból lassanként szerelmes csitri lett. Fordítva, mint a nők többsége általában, hogy először szerelmes csitrik, és csak utána lesz belőlük sárkány.

Egyébként hol vagyok én férfifaló?
Láttál te valamikor is mással rajtad kívül?
– méltatlankodott a lány.

Akkor is férfifaló vagy. Felfaltál engem, ártatlan szegénylegényt szőröstől, bőröstől. Egyébként te mondtad, hogy szereted az ilyen vadembereket. Tehát nemcsak engem.

Hát szőr az van dögivel – tépett bele csintalankodva a lány a fiatalember dús mellkasszőrzetébe. – Én drága mamlasz gorillám. - Aztán már menekült is, nehogy a természetes férfi el tudja kapni. Persze csak annyira menekült, hogy azért mégis utolérje az, és összeölelkezessen vele, elfeledtetve minden iménti csipkelődést.

Mit gondoltál rólam, mikor először megláttál?

Azt, hogy micsoda gyönyörű nőcske. Már megérte Amerikából egész idáig utaznom. De ne félj, ez nem tartott sokáig, pár másodperc múlva már azt gondoltam, hogy te egy kibírhatatlan, erőszakos, fertelmes perszóna vagy. Aki ki tudja, mit

karattyol itt nekem, össze-vissza és az istenért le nem száll rólam.

Ezen aztán hatalmasat kacagott Dominika. – Pedig én olyan kedves voltam hozzád. Csak társaságra vágytam. Igaz, hogy én már akkor kinéztelek magamnak hapsikám.

Na, mondtam én, hogy egy szirén vagy, aki az ártatlan pasikat kegyetlenül elcsábítja, és bekebelezi.

Nem te azt mondtad, hangsúlyozom... azt, hogy démon vagyok. Szó szerint így. – durcáskodott ismét a lány.

Nick, mint valami könnyű pillangót, úgy kapta fel a nőcskét. Mint a vőlegény, mikor át akarja cipelni az új közös lakásuk küszöbén a fiatal asszonyát. – Mindegy, ezért mindenképpen fizetned kell. – indult vele el a hálósoba felé.

Na... Tegyéél le te bolond. – simogatta végig a férfi arcát kéjesen Dominika. – Na,

de tényleg, tudod nem vagy te egy orángután, hogy elcipelj egy ártatlan nőt.

Kis ártatlan - dörzsölte az orrát a lányénak Nick. – Ja, csak gorilla vagyok igaz? – évődött cseppet sem komolyan.

Ha leteszél, válaszolok a kérdésedre – próbált kiszabadulni a fiatalember karjai közül a lány.

- Melyikre? Mert nekem sok kérdésem van ám – csúsztotta finoman talppal a földre a férfi.

Hát arra, hogy miért nem belőled csinált félistent az apád.

Igen... - várta a választ Nick.

Miért, te szívesen kísérleteznél a saját fiacskáddal, ha majd megszületik? – simogatta végig a hasát a lány.

Útkeresés

Az elmúlt öt hónapban öt naprendszer és hét távolról biztatónak vélt bolygót nézett át az Aranypárduc legénysége, de mindenhol nem megnyugtató eredmény nélkül kellett távozniuk. Sehol nem találtak az ember számára élhető planétát. Az egyik túl meleg volt, a másik túl hideg, egy másikon túl nagy volt a gravitáció, a következőn mérges gázokból állt a légkör, egy újabbnak meg légköre sem volt. Ilyen és hasonló csalódások emésztették a lelkeket. Persze Ádám mindezzel már rég tisztában volt, de hagyta, hadd jöjjön rá a két társa, hogy mégsem volt olyan jó ötlet eljönni az egyetlen olyan helyről, ahol legalább szilárd talajt érezhettek volna a lábuk alatt, és viszonylag nyugodt, biztonságos körülményeket maguk körül. Meg sem

említette az elmúlt idő alatt a társainak az F2-öt. Gondolta hagyja, hogy rájöjjenek saját maguk, hogy mennyire nem volt igazuk. Míg a csillagok közt kószáltak végig visszafogott maradt. Soha nem tett egyetlen rosszindulatú megjegyzést sem, még akkor sem, amikor azt vágták a fejéhez, hogy „ezeken legalább nincsenek szellemek”. Ez az öt hónap újfent rengeteg változást hozott a fejlődésében, de a legjelentősebb mégis az volt, hogy lassan megtanulta uralni és kordában tartani a képességeit. Már nem érték golyózáporként az információk. Már nem hallotta mások gondolatát, csak ha azt akarta. Nem dolgozott úgy az agya, mint egy szuperszámítógép minden körülötte történő dologra, csupán csak ha nagyon fontos dolgok történtek körülötte, vagy ha kifejezett szándéka volt elemezni a körülötte történeteket. Már nem lebegtek körülötte a tárgyak irányítatlanul még

akkor sem, ha aludt. És megint tudott aludni. Tudott aludni és álmodni. Igaz, pont annyit, amennyit épp akart. Valami furcsa kapcsolatba került a hajó számítógépével. Tanultak egymástól, és mindenféle külső jelek nélkül kommunikáltak. Igaz az is, hogy a komputer már sokkal butább és lassabb volt nála, úgyhogy inkább neki kellett tanulnia. És az meg is tette. Mindent folyamatosan rögzített a gépi memóriájába, egészen addig, míg kimerült az egyébként több száz évre tervezett kapacitása. Ekkor Ádám egy új, hatalmas memóriát szintetizált neki. Na nem a hajó tartalékaiból. Erre már nem volt szüksége. Csak akarnia kellett, és a saját, végtelenül nagy energiakészletéből. Valóban végtelen volt az, az energia, amit felhasználhatott, hisz egy béklyóba vert ősrobbanás minden energiája volt az, amit igénybe vehetett. Változás volt az is,

hogy megtanult nemcsak a képességein, de saját magán is uralkodni. Már soha nem dühödött fel, már soha nem félt semmitől, sőt soha meg sem ijedt semmitől, és nem is csodálkozott semmin. Teljesen kiegyensúlyozottá vált. Testi fejlődésében már nem történtek változások, hacsak az nem, hogy olyan védőburok vette körül, kívül-belül, ami által semmilyen hatás vagy körülmény nem lehetett ártalmas számára. Azzal szemben, hogy eleinte nem tartotta magát embernek, hanem valami szörnynek, most, hogy szinte isteni hatalma volt anyag és energia fölött, nagyon is embernek tartotta magát. Már nem voltak komplexusai. Tudta, hogy mi is ő, és tudta hol húzódnak a korlátai. És nagyon is voltak korlátai. Minden tudása és képessége ellenére elképzelése sem volt, hogy merre lehet a Föld. Azt sem tudta, van-e a közelben élhető bolygó, vagy

létezik-e az emberen kívül jelenleg is fennálló civilizáció. Mivel nem látott célokat, hát hagyta, hogy Nelmern döntsön, éppen merre keresgéljenek a végtelen univerzumban. Jobban mondva ebben a galaxisban, ahova nemrég kerültek az utolsó térugráskor. Persze sosem hagyta, hogy a mérnök magára maradjon a döntéseiben, és egy pillanatra is úgy érezze, nem az egész csapat döntései azok. Így a férfin nem vett erőt a melankólia és a kétségbeesés. Egyébként is, ő elemében érezte magát az űrben. Még így, reménytelennek tűnő körülményektől körülölelve is. Hajnalka más volt. Ő eleinte sokszor esett depresszióba. Úgy érezte haszontalan itt, a két zseni férfi mellett. Úgy érezte semmi értelme, hogy ott van. Sem emberként, sem nőként. Ádám igyekezett viselkedésével, bókjaival az ellenkezőjéről meggyőzni, de a kislány

nagyon erőltetettnek érzett minden próbálkozást, ami a fontosságáról próbálta biztosítani. Míg korábban látszólag minden ok nélkül sírt, később búskomor apátiába zuhant. Aztán Ádám úgy döntött, ezt így tovább nem mehet, mert a fiatal felesége, és ő halálosan komolyan vette Nelmern esketését, teljesen elsorvad és talán még öngyilkosságba is menekül jelen helyzete előtt. Hatalma megvolt rá, hát egy kicsit megpiszkálta a lány agyát. Nem sokat, csak annyit változtatott rajta, hogy újra vidám életkedv vegye hatalmába. Újra tudjon örülni dolgoknak. Megint legyenek elképzelései. Ismét tudjon nevetni. Visszatérjen régi optimizmusa és vidámsága. Ezután úgy tűnt, minden visszazökkent eredeti kerékvágásába. Egy csapásra visszatért az élet a hajó jó ideje letargiában vergődő utasai közé. Tudta a fiatalember, hogy nem tisztességes

beleegyezés nélkül turkálni valakinek a fejében, de hát vele is ezt tették, és most úgy érezte valószínűleg ennél jobb nem is történhetett volna vele. „A szent cél...” Nelmern észrevette a furcsa változást a lánykán, de örült ennek a pozitív átalakulásnak, úgyhogy nem kereste az okát. Gondolta a női psziché kiszámíthatatlan. Ádámnak nem volt felsőbbrendűségi érzése. Sőt korábban kisebbrendűségi érzése volt annak következtében, hogy más, mint egy igazi ember. De már ez is elmúlt. Ugyanolyannak tartotta magát, amilyen bárki más. Persze tisztában volt mindig is a különbségekkel, de úgy gondolta ez szemernyit sem változtat azon, hogy ő is csak egy ember, és semmi más. Soha nem kezelte fölényesen a barátait azért, mert ő többet tudott, vagy másra volt képes. És most, hogy már tökéletesen uralni tudta a képességeit, néha teljesen el is felejtette a

másságát. Nem használta telepatikus, telekinetikus és más különleges képességét, csak ha tényleg szükség volt rá. Emberként mászott létrára, ha el akart valami magasabban lévőre érni, ahelyett, hogy lebegne, fizikai erejével mozgatta a tárgyakat az akarata helyett, ugyanúgy evett, aludt, mint bármelyikük, nem lépett át falakon, téren vagy időn akkor sem, ha senki nem látta. Nem nézett bele a társai agyába, nem befolyásolta akaratukat, és nem hozott létre az akaratával a benne rejlő energiából anyagot. És nemcsak hogy nem tette ezeket, de kényszert sem érzett iránta, sőt legtöbbször eszébe sem jutott ez a lehetőség. Olyannyira ember akart maradni, hogy kényszeresen távol tartotta magától az emberfeletti megnyilvánulásokat. Egyet nem tudott kikapcsolni, a védelmi rendszerét. Nem tudott volna még saját magának sem ártani. De már nem is akart.

Hajnalka és Nelmern tudta, hogy ő más, és ha még nem is az, de rövidesen valami félistenné válhat. De egy ideje teljesen megfélekeztek Ádám különlegességéről.

Most azonban úgy gondolta, szembesítenie kell őket a teljes valósággal. Meg kell, hogy mutassa minden képességét, még akkor is, ha kedvezőtlen hatást vált ki bennük. Érezte, hogy előttük örökre nem titkolhatja el, hogy szinte mindenre képes, és hogy mégis, ez szinte semmire nem elég.

Dél körül járt az idő. Bár ezt, itt az űrben, csak az óra tudta meghatározni. Kint a sötét űr és a csillagok folyamatos éjszakát sejtettek. Bent a hajóban az állandóan égő lámpák viszont megszakítás nélküli nappalt. A hajón csak a háló nem volt világos, ott viszont állandó félhomály honolt. De a számítógép órája azóta, mióta a Földről elindultak, folyamatosan híven követte az

idő múlását. Ez adott némi ritmust az itt élő három ember életében. Enélkül egybefolyt volna minden tébolyító egyvelegként. A délidő az ebéd ideje. Többszörre ez kötődik az ember tudatában ehhez. Az ebéd viszont nem mindenkinek jelenti ugyanazt. Mást érez ezzel kapcsolatban az, aki családi körben megszokott, kedvenc eledelét fogyasztja, mást, aki egy étteremben az étlapról több tucat finomság közül válogat, mást a munkás, aki kis időre megpihenve hamarjában befal valamit, és megint csak mást, aki egy úrhajón, egy gép által szintetizált, sablonos, nem kulináris élményre törekvő, csak a megfelelő tápanyagot biztosító ételmet eszi. Ez a három ember bár nem tartotta különösebb élménynek az ebédet, de azért nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy valamiképpen megadják a módját. Többé-kevésbé betartották az időpontját, és

mindig együtt, egy asztalka mellé leülve, komótosan fogyasztották el ízletesnek nem éppen mondható ennivalójukat.

Most is éppen ehhez készülődtek. Mindegyikük az irányítóteremben tartózkodott, ami egyben a nappalijuk és az ebédlőjük is volt.

Gyertek. Együk meg a mindennapit. – hívta az asztalhoz, társait Nelmern.

Az élelmet egy a terem falába süllyesztett, krómozott fémajtóval fedett szekrénykében állította elő, az erre hivatott berendezés. Tizenötféle étel elkészítésére volt képes, amik bár eltérőek voltak, de semmi jellegzetes ízvilágot nem képviseltek. Az ajtó mellett egy billentyűzeten lehetett megadni, hogy ki mit kér. Pár másodperc múlva már ki is lehetett venni az eldobható tányérban gőzölgő ételt. Eleinte nap mint nap mást kértek. De idővel mindenki eldöntötte, hogy mi az, ami az ebéddel kapcsolatos

elképzeléseihez legközelebb áll, így aztán később legfeljebb négy-öt eledelt váltogattak naponta. Persze mindegyikük más-más négy-öt étket.

Ki mit kér? – tette fel a kérdést a mérnök.

Várj egy pillanatra – hívta vissza az ebédkiadó szekrény irányába induló férfit Ádám.

Mondjad barátom. Ma csak nem te akarsz főzni? – viccelődött az.

Hogy mennyire eltaláltad – csettintett az ujjaival a fiatalember. – De előbb beszéljünk pár szót. Ugye emlékeztek az általatok szellemlények játékanak tartott lebegő tárgyakra?

Hajnalka érezhető zavartsággal emelte tekintetét a fiúra, de nem szólt semmit.

Tudjátok, hogy az én operációm elsősorban arra szolgált, hogy különleges képességeket hozzanak bennem felszínre.

Igen, ezt tudjuk – bólintott a lány. – És hogy jön ez ide?

Azok a tárgyak azért lebegtek, mert én képes vagyok tárgyakat mozgatni az akaratommal. Jobban mondva akkor alakult még csak ki bennem ez a készség, és magam sem tudtam róla, és pláne nem tudtam kontrollálni.

Arra akarsz kilyukadni, hogy kár volt ezért azt a bolygót elhagynunk – konstataálta a helyzetet az úrmérnök. – De sajnos ez már késő bánat, talán soha nem találánánk oda vissza, még ha évekig keresnénk is. Tudom, hogy a hajó műszerei rögzítették, hogy merre jártunk, de még így sem lenne egyszerű.

Majd meglátod, mennyire nem lehetetlen ez. Tudnotok kell, hogy nem az, az egyetlen különleges képességem, hogy tárgyakat mozgatok. Csak nem szóltam nektek, míg nem tudtam uralni ezeket.

Nem akartalak ezzel megijeszteni benneteket.

Mit tudsz még? – ráncolta a homlokát Hajnalka.

Csak üljetek le. Egy kicsit távolabb az asztaltól. Tartok egy kis bemutatót, ha megengeditek.

Kétségek tengerében

Bár csak Ausztrália nyugati partvidékén és Magyarország cirka háromnegyed részén látták az emberek, a furcsa égi tűneményt, mégis a Föld minden területén nagy port kavart a legtöbbek által ismeretlen jelenség. A bolygó minden hírügynöksége vezető hírként kezelte. Mentek a találgatások ufókról, isteni jelről, világvégéről és hasonló bugyutaságokról. Csak pár ember sejtette, hogy valójában mi történhetett. De ők viszont mélyen hallgattak. Ki ezért, ki azért, de ők nem kívánták nyilvánosság elé tárni sejtelmeiket. Egyetlen ember volt csupán, aki viszont biztosan tudta, mi történt. Ezzel szemben róla nem is gondolta senki, hogy tisztában lehet a látványos történés összefüggéseivel. Ő viszont inkább úgy döntött, utazik két

kisebbit az időben vissza. Egy pár hónaposat, meg pár évtizedet, eleget tenni két ígéretének.

Eleinte kisebb pánikot keltett a látvány az emberek többségében, akik élőben látták, vagy a híradókban nézték meg, de tartósan csak azok foglalkoztak vele, akiknek sejtelmük volt mibenlétéről.

A kutatóállomáson két, egymástól független csoport foglalkozott a jelenséggel. Voltak tudósok, akik mindkettőben jelen voltak. Az egyik a hivatalos tudósgárda, a másik a titkos társaság tagjaiból álló. Az előzőnek jelentési kötelezettsége volt a nemzetközi tudományos világ felé, a második senkinek el nem árulta volna semmi pénzért saját álláspontját.

Soha nem tapasztalt zsongás uralkodott a magyarországi titkos társaság megbeszélése előtt a tágas fogadóteremben. Mindenki élénken

találgatott az előző nap látott jelenséggel kapcsolatban. Jelentős nézeteltérések is a felszínre kerültek. Most először nem volt teljes az egyetértés a jelenlévők között. Persze sok dolog volt más a megszokottól ezeken kívül is. Először is, most nem kis csoportokban találkoztak a társaság vezetőjének irodájában, mint eddig mindig, hanem mindenki jelen volt ebben a nagy teremben. Most nem kellett tartani attól, hogy feltűnést keltenek. Úgyis hatalmas volt a felbolydulás. Másrészt jelenleg a koordinátor még nem volt köztük. Ő még előkészítő tárgyalásokat folytatott most is az irodájában. Eltért a megszokottól az is, hogy a feszültség szinte vibrált a levegőben. A máskor mindig jó hangulatú, kötetlen beszélgetést ma senki nem is várta el a professzortól. Tényeket és megoldásokat akartak kapni. Na és persze megerősítést, megnyugtatót, hogy minden rendben van, minden

rendben lesz. A jelenlévők nem minden esetben voltak tájékoztatva a munka minden részletéről. Némelyikük csak annyit tudott, amennyi az aktuális feladatukhoz éppen szükséges volt. Sok esetben ez sokkal biztonságosabb volt így, mint a társaság egészét tekintve, mint az azt felépítő egyének, tagok szempontjából. Amiről nem tud az ember, arról nem kell hazudnia. De most, tudták, hogy szó szerint véresen komoly következményei lehetnek a történeteknek.

Határozottan nyílt a fogadóterem ajtaja. A mindig udvarias prof maga elé tessékelte a társaságában érkező Dominikát, aztán maga is besétált. Az arca most is barátságos, derűs volt, de aki ismerte mégis felfedezhetett rajta valami soha nem látott feszültséget. Itt pedig mindenki elég jól ismerte. A nyomában érkezett még Nick is. Ő még soha nem volt jelen egy megbeszélésen sem. De az öreg

tudós, talán a Grangzenek iránti tiszteletből, talán a lány szavaiban megbízva, úgy gondolta, most van itt az ideje, hogy az ifjú Grangzent is a társaság tagjai közt köszöntse. Vele beszélgetett több mint egy órát az irodájában, mielőtt ide érkeztek. Ez a hetven perc meggyőzte arról, hogy csak profitálhatnak abból, ha a fiatalembert maguk mellett tudhatják. Valóban sokat változott az elmúlt időben. Dominika nagyon jó hatással volt rá. Kezdett, ha csak nyomaiban is, Grangzen lenni. Nem volt tudós. Soha nem nevelték annak. De józan gondolkodású férfivá vált itt Magyarországon. Megtanulta értékelni az őseit. És lekopott róla az állandó félelem. Az idős tudós azt is számba vette, hogy a társaság nemzetközi megítélésén sokat javít az, ha egy Grangzent tudhatnak maguk mellett, pusztán csak a neve miatt is. Ezt természetesen a világ más földalatti társaságai körében kell

érteni. Más szempontból természetesen ugyanekkora kockázatot jelentett Nick megjelenése. Ezért is húzta, halasztgatta a beiktatását, ameddig csak lehetett. De most egész más helyzet állt fel, most már színt kellett vallania. A másik függőben lévő problémájának is pontot tett a végére a mai nap. Még a délelőtt folyamán behozatta magához a pórul járt fiatal dimenziókutatót. Furcsára sikerült a beszélgetés, mert miután elmondta neki a teljes igazságot, az sírógörcsöt kapott, és csak közel egy óra elteltével tudták úgyahogy folytatni a beszélgetést. Sajnálta ezt a férfit az öreg. Nem várt tőle semmit, mint Nicktől, de a saját lelkiismeretével nem tudott volna elszámolni, ha nem ajánlja neki is fel, hogy tartozzon közénk. A már némiképp megnyugodott fiatalember a támogatásáról biztosította, de a megbeszélésre való meghívást tisztelettel elutasította, mondván, hogy

nincs ott szükség külön látványosságra, utalva a kinézetére. Az öregembernek be kellett vallania, hogy igaza van. Persze nem hangosan tette ezt. Egy ideig még győzködte a férfit, hogy a tudósvilágban jelen lévők nem olyan könnyen csodálkoznak rá mindenre. Mindenki tudja, hogy a munkája veszélyekkel jár. Aki ma megbámul valakit, aki már ezen túl van, az lehet, hogy holnap jár ugyanígy. De ezeket a mondatokat ő is csak tiszteletköröknek szánta, bár valóban így gondolta.

Mozgalmas napja volt. Dél körül, ebéd helyett még Ádám családjával találkozott. Most a család minden tagját behozatta. Ez a beszélgetés ment neki a legnehezebben. Más dolog tudósokkal, valamilyen szinten beavatottakkal beszélni, és megint más pár teljesen laikus, érzelmeiben megtört embert tájékoztatni olyanról, amiben még saját maga sem biztos teljesen. Igazából

azt a lehetőséget is el kellett fogadnia, hogy ha valóban Ádámról van szó, ezalatt az egy nap alatt ezek az emberek akár már sokkal többet tudhatnak, mint ő. Mert hát kit keresne meg a fiatalember elsőnek, ha nem őket. De gondolta, ha így van, az ebből a beszélgetésből kitűnik, és máris sokkal több dolog válik egyértelművé. Másrészt, ha így lenne, ez a gesztus is segítené a fiatalembert meggyőzni a jóindulatáról. Ilyen és hasonló gondolatok keveregtek az idős ember fejében, mielőtt megérkeztek volna a vendégei. Aztán hamar meg kellett győződnie róla, hogy ezek az idős emberek, bizony nem tudnak semmit. Miután közölte velük, hogy remélhetőleg a „fiuk” hazaérkezett, most egyszerre négy síró-rívó embert kellett nyugtatgatnia. Szó mint szó, korábban a fiatal kutatónak sokkal hosszabb időbe tellett, míg újfent uralkodni tudott magán

és az érzelmein, mint ennek a négy idős embernek. A beszélgetést igyekezett rövidre fogni a prof. Tudta, hogy ma még sok dolga van. De most is rá jellemzően barátságos és tapintatos maradt.

Később, mikor megérkezett hozzá Nick, azzal fogadta, hogy remélem maga nem fog sírni itt nekem. Később érzéketlennek és bunkónak érezte ezt a beszólását, ráadásul a fiatalembernek is magyarázkodhatott, hogy hogyan került az a mondat ide, de a nap feszültsége, számára is érthetetlen módon cinikussá tette.

Miután a helyére ért az idős tudós, köszöntötte az egybegyűlteket, aztán bemutatta Nicket. Kérte, hogy fogadják szeretettel. Elmondott róla pár dolgot. De tényleg csak párat. Nem törekedett arra, hogy az itt lévők alaposan megismerjék az ifjabb Grangzent.

Azután pár szóban vázolta a helyzetet. Mintegy keretet adva a vitának. Elmondta, hogy igazából senki nem tudja biztosan, mit is láttak tegnap, de a legnagyobb annak a valószínűsége, hogy egy dimenzióközi áttörést. Ami két dolog lehet, egy idegen földönkívüli támadás, vagy pedig, Ádámot úgy nevezve, hogy a mi fiunk, jött haza. Elmondta azt is, hogy sajnos ezzel szemben lévő érvnek tekinthető, hogy egy időben két, a Föld egymástól távoli pontján észlelték ugyanazt a jelenséget. Felhívta a figyelmét mindenkinek arra, hogy ha mégis Ádám megérkezése a valós ok, nekik minden körülmények között baráttan kell viszonyulni a ki tudja igazából milyen képességekkel felvértezett fiatalemberhez. Bár az sem biztos, hogy egyáltalán fiatalnak és embernek tekinthető. Mert valójában sem azt nem lehet megítélni, hogy mennyi idő telt el ott

ahol ő volt, sem pedig azt, hogy mennyire maradt ember. De minden esetre a végsőkéig azt kell, hogy érezze, hogy ők nem ellenségei, hanem a barátai. Hozzátette még, hogy erre az egészre azért volt szükség, mert a tudósvilág már egy ideje úgy érzi, az ember az evolúció tévedése, és eljött az ideje, hogy a fejlődésünket egy magasabb szintre emeljük. És hogy mint minden útkeresés ez veszélyekkel is járhat

Végül avval fejezte be mondandóját.

Reménykedjünk, hogy nem haragszik ránk... nagyon.

Ezután még hosszasan beszélgettek a titkos társaság tagjai. De ki tudja miért, éles viták nem alakultak ki köztük.

A megrendítő igazság

Ádám kutatóan nézte Hajnalka és Nelmern tekintetét. Most kivételesen kinyitotta az elméjét a gondolataikra is. De igazából nem fedezett fel semmi drasztikust, amitől félnie kellett volna. Igen. Semmitől nem félt már az életben, csak attól, hogy fog újra találkozni remélhetőleg hamarosan az otthoni szeretteivel, na meg most ettől, hogy a barátai hogy viszonyulnak ahhoz, ha forró vízként zúdítja rájuk azokat az információkat, amiket most készült nem is elmondani, hanem megmutatni nekik. Csodálkozott is, hogy semmi kétséget nem érez bennük. Pusztán egy cseppnyi hitetlenséget, és egy szemernyi kíváncsiságot. Tisztában volt vele, hogy ha most ők is belelátnának a fejébe, hát

abban bizony sokkal több kétkedést, és vívódást érezhetnének meg.

Felkészültetek? – kérdezte mintegy húzva még egy kicsit az időt. Mintha abban reménykedne, hogy még visszakozhat. Hogy hirtelen történik valami, bumm, a semmiből, ami miatt elmarad a tervezett nagy kitárulkozás. Valami kis fogódzó, ami egy kis időt ad neki újra végiggondolni az egészet. Az egyébként villámgyorsan pörgő agyát, most teljesen tompának érezte. De nem történt semmi.

Persze – bólintott természetes kíváncsiságot mímelve a mérnök.

Miután a lányra nézett Ádám, az csak bólintott egyet, miközben arra gondolt – mi lesz már.

Hát jó. Arról volt szó, hogy ebédeljünk.

Mi van? Most ennyi lesz. Egy ebéd? Kimenekül az elől, amit ígért? –

fogalmazódott meg a kérdés Hajnalka fejében.

Haha. Csak nem tényleg főzni akar? – gondolta Nelmern.

De akkor most együnk ünnepi ebédet.

Mit ünneplünk? Hogy még mindig bizonytalan, zavarodott, bár imádnivaló kisfiú vagy? – gondolta még kerekerebre nyitva a szemeit a lány.

Na, megyek és hozok kaját – ötlött fel a gondolat az úrmérnökben.

Ádám szemben állt a két fiatallal az asztal túlsó oldalán. Adjuk meg a módját – mondta, és a jobb kezét elhúzta az asztal fölött. Nyomában az asztal hatalmas változáson ment át. Méretében is kissé megnőtt, rajta porcelánedények, fénylő arany evőeszközök, csillogó kristálypoharak. Egyszóval pompázatos teríték.

A kislány úgy ugrott talpra, mintha kilökték volna a székből. – A francba – motyogta halkan.

Nelmern is neki préselődött a szék támlájának a meglepetéstől.

Ádám függőleges mozdulatot tett maga mellett a kezével, mire ott egy csinos, fiatal pincéernő jelent meg.

Erre már Nelmern is talpra pattant. Nem szólt egy szót sem, de olyan sápadt lett, mint a fal.

Megengeded, drágám – tolt a Hajnalka székét kissé távolabb az asztaltól a fiatalember anélkül, hogy hozzányúlt volna. – Foglalj helyet – kínálta helyet a lányt. Miután az leült, a szék kissé megemelkedett, és közelebb lebegett az asztalhoz. – Barátom – fordult a férfi felé.

Köszönöm, megoldom magam – szabadkozott az, és azonnal visszaült a székre.

Kérnénk az ebédet – mosolygott a fiú barátságosan a pincérlányra, miközben maga is helyet foglalt az asztal mellett. Az csak fordult egyet maga körül, és mire megint az asztal felé nézett a két kezében ott gőzölgött egy tál, illatos, forró húsleves.

Parancsoljanak. Jó étvágyat kívánok – tette az ételt az asztal közepére, és utána kisietett a teremből.

Döbbsent tekintetek meredtek Ádámra. Nem kellett kérdezniük semmit, még mindig érezte a gondolataikat. Persze ahhoz nem is igen volt szükség fantasztikus képességekre, hogy ezeket a kérdéseket kitalálja. Ezt adott esetben bárki meg tudta volna tenni.

Nem... Ő nem szellem, és nem is ember. Nevezzük úgy, hogy materiális manifesztáció. Na jó. Tudom, hogy ez így sem sokkal megnyugtatóbb. Hogy is mondjam... Egy időlegesen létrehozott

android. Bár robotnak sem mondható. Szóval valahol a robot és az ember között. De csak addig létezik, míg szükség van rá. Nincsenek szükségletei vagy érzelmei. Szóval a lényeg... nem él, csak átmenetileg létezik.

Félek tőled – suttogta a lány.

Hát én is – helyeselt Nelmern.

Nincs miért. Elhiszem, hogy ez így egyszerre sok, pedig higgyétek el, ez még korántsem minden.

Mi jöhet még? – ráncolta a homlokát Hajnalka.

Ez a hajó elég szűkös egy ünnepi ebédhez. Mint ahogy mondtam. Adjuk meg a módját. – Ádám felállt és mintegy kupolát képezett a két kezét maga fölül oldalt a föld felé húzva. A mozdulat nyomán megváltozott körülöttük minden. Egy mesés, virágokkal, szökőkutakkal, szobrokkal díszített, márványlapokkal kirakott tér közepén voltak. Tőlük jobbra,

két-háromszáz méterre a földön pihent az Aranypárduc. Előttük ugyancsak párszáz méterre egy hatalmas, csupa márvány és üveg palota. Körülöttük három-négy felszolgáló. Balra tőlük egy asztal megrakva mindenféle finomsággal. Látszott rajta, hogy egy töredékét sem lennének képesek megenni. Kissé távolabb mindenféle állatok, láthatóan egyáltalán nem félve egymástól, annak ellenére, hogy ragadozók is voltak köztük szép számmal. Mögöttük egy hatalmas kéken hömpölygő víztömeg. Az ég ragyogóan tiszta, a nap fényesen tündöklő, kellemesen melengető. Egy paradicsomi idill hangulatát sugározta az egész környék.

Fejezd be! Nem gondolod, hogy halálra ijesztesz bennünket? – üvöltött majdcsaknem artikulátlan hangon Ádámra Hajnalka.

Ettől a reakciótól határozottan meglepődött a fiatalember. Nem mintha nem tudta volna, hogy ennyi megmagyarázhatatlan dolgot nem képes az ember feldolgozni ilyen rövid idő alatt. De mivel korábban megint belepiszkált a társai agyába, épp csak egy kicsit, hogy fogékonyabbak legyenek a rájuk özönlő hihetetlen változásokra, úgy gondolta ilyen élénk ellenállásra nem kell számítania.

Tőlem nincs miért félned. Tudod... én nagyon szeretlek, és te is engem. Azt is tudtad mindig is, hogy komoly változások zajlanak bennem.

Az ember nem szerelmes egy istenbe.

Nem is. Én ember vagyok ugyanúgy, mint ti.

Hát persze – nevetett fel erőltetetten Hajnalka. – Nézz körül – mutatott maga köré keserűen. – Mikor csinállok én ilyent? – És elindult lassan a hajó irányába.

Hogy is mondjam csak – kászálódott talpra Nelmern is. – Ezt elcseszted, istenkém – vágott vádló tekintetet, és elindult a lány után.

Ádám tudta, hogy nem lenne értelme bármit is mondania. Most nem. Hát szomorú tekintettel utánuk nézve hagyta, hogy elmenjenek. Az ebédből nem lett semmi.

Az áttörés előtt két nappal

Nelmern elkészült a téridő-bója beállításával. Úgy állította a parányi szerkezetet, hogy pontosan másnap egy meghatározott időpontra nyissa a féregjáratot, bármikor is nyitják meg a másik oldalon. Neki volt egy fix ablaka a túloldalon, az F2-ön. Bármikor meg tudta volna nyitni oda az átjárót. Csak míg nem küldi át, ezt a kis szerkezetet, onnan nem lehetett a Földre visszatérni. Már rég kész volt a technikai feltétele a két bolygó összekötésének, de még várt az alkalmas időpontra. Egyébként mindegy volt mikor teszi ezt meg, időben mindenképpen ugyanakkorra nyílik az átjáró. Ugyanis az ottani téridő-bója is pontos időpontra volt állítva. Pontosán azután fél földi évre mikor ő elindult vissza a Földre. A Földig tartó útja a téridő szövete között több ezer

évnek felelt meg. Saját maga pár évesnek érezte az utazást, de mivel visszafelé kellett haladnia az időben, hogy az elindulásuk előtti korba érkezzen meg, minden perce hatványozottan telt a valóságban. Az út második felét akár hibernációban is tölthette volna, miután már kifejlődött minden képessége, de úgy gondolta, akkor meg már minek. Amíg fejlődésben volt, nem alhatott. Részben könnyebb volt neki, mint korábban Ádámnak, mert már tudta mire kell számítani. Más szempontból viszont nehezebb, mert ezt az időt magányosan kellett töltenie. Az út második fele szórakozás volt a számára. Maximálisan kiélvezhette úrimádatát. A célt, jóval indulásuk előttire állították, mert nem tudta még Ádám sem, ekkora távolságnál mekkora hibaszázalékkal kell számolniuk. Majdnem kétszáz évet tévedtek. Nelmern bár ugorhatott volna

egy kisebbet, mégis úgy döntött, végigéli a Földön ezt az időt. Az utazás, és a Földön töltött évek, elég komolyan megöregítették. Bár alakváltó létére bármikor visszanyerhette volna régi, fiatal kinézetét, mégis megmaradt olyanoknak, amilyennek az idő gyúrta. Így kényelmesebbnek és valamiért biztonságosabbnak találta. Úgy gondolta, miután megjönnek a barátai, ráér visszavenni régi formáját. Nem volt halhatatlan. Már érezte, mennyire igaza volt fiatal barátjának, mikor azt hangoztatta, hogy nem isten. De még jó sok éve volt hátra így is. A Földön töltött hosszú életének minden percét kiélvezte. Néha hiányoztak a barátai, ilyenkor eszébe is jutott párszor, hogy visszamegy hozzájuk, és nem vacakol azzal, hogy a földi időkapu pontosan mikor nyílik meg, hisz pár hét, ide vagy oda teljesen mindegy. De aztán mégsem tette. Azt

vállalta, hogy biztonságos átjárót biztosít, és ezt az ígéretét sosem szegte volna meg. Néha így is találkoztak, valami furcsa anyagtalan formában, mint ahogy annak idején Ádám is itt járt Szindinél. Valami álomszerű, de mégis valóságos állapotban. Ezek aztán újra feltöltötték Nelmernt, és megint ki bír néhány évtizedet. Mielőtt eljött, megbeszélték, hogy igyekszik nem nagyon beleavatkozni a Föld történéseibe. Bár tudta, hogy ha beleavatkozna, sem változna semmi annak az idősíknak a történéseiben, amin ők élnek, legfeljebb létrehozna egy másik idősíkot is. Rájött arra, hogy ami történt, az adott esetben pont azért történt úgy, mert ő kicsit beleszólt a történelembe. Megértette azt, hogy nem is olyan könnyű az idő folyamát kitéríteni a medréből. Az alternatív valóság azért alternatív, mert csinálhatná másképp, több trillióféleképp, sőt

végtelen számú változatban az ember, de nem csinálja, így nincs több létező valóságsík. De ha megteszi, akkor viszont nem szűnik meg a korábbi változat. Akkor alakul ki egy alternatív valóság. Tehát nem törlődik ki egy kép egy fényképen, hogy jelezze, hogy más irányt vett a valóság. Ez csak a fantasztikus filmekben van így, hanem szétválík a valóság. Ami minimális szinten modellezhető, hogy mi fog történni, de mivel az idő minden másodpercében, és a tér minden atomnyi térségében számtalan elágazási lehetőség áll fenn, ez a modellezés is nagyon felszínes.

Nem találkozott soha másik önmagával, pedig tudott volna neki mit mesélni. Gondolta minden úgy jó, ahogy történt. Nem volt elégedetlen az életével. Nem is lehetett. Mindene megvolt, amit akart. Amije nem volt meg, az meg azért nem, mert nem is akarta. Nyüzsögtek

körülötte a gazdag emberek és a szép nők. És amikor már fárasztó kezdett lenni a jelenlétük egyszerűen arrébb állt. Nagyritkán úgy ítélte meg, hogy jobb, ha törli magát az emlékükből, de általában nem élt ezen képességével. Sőt mással sem túl sűrűn. Persze, ha tényleg szükséges volt, nem habozott használni őket. Megnézte, megismerte ennek a bolygónak minden csodáját, és arra a megállapításra jutott, hogy az F2 épp azért nem ilyen szép, mert túlságosan tökéletes. A Földet a természetessége, időnkénti vadsága, kiszámíthatatlansága teszi olyan csodálatossá. Az esendőségétől olyan, mint az ember. Érzékeny, sérülékeny, szeszélyes, néha vad és kegyetlen, máskor hízelgően kedves. Azt is be kellett látnia, hogy a bolygó szépségének, csodáinak legalább az ötven százalékát az ember, ez a kicsi, gyenge, sérülékeny, nem túl okos, semmilyen különös képességgel nem bíró,

nagyon sokszor durva, meggondolatlan, összeférhetetlen, kegyetlen, mohó, önző lény adja. Teszi ezt rendkívül fejlett szépérzékének, végtelen fantáziájának, akadályokat nem ismerő akaratának, és mérhetetlen kíváncsiságának köszönhetően.

Most fokozott izgalommal várta az újbóli találkozást. Egy röpké pillanatra eszébe jutott, hogy személyesen viszi át a féregjárat megnyitására szolgáló eszközt, hogy azután együtt térjenek vissza, de aztán mégis úgy döntött, hogy látni akarja a dimenzióközi áttörést. Tudta, hol kell számítani az áttörési anomáliákra. Ott, ahova az utazót erős érzelmi kötődés fűzi. Így aztán nyitott egy másodperces átjárót és átküldte az apró eszközt. Tudta, hogy később ezeket a szerkezeteket időkövetővé kell tenni, hogy ne mindig csak ugyanabba az időpontba lehessen érkezni, hanem tetszés szerint utazgatni a

két bolygó között, de elsőre ezt a módszert
beszélték meg annak idején Ádámmal.

Megbékélés

Ádám nem is lett volna valamiféle „félisten”, ha nem tudta volna, hogy nem kell soká várnia, hogy visszajöjjenek sebtében távozó társai. Eltüntetett mindent, ami a szerencsétlenül sikerült ebédre emlékeztetett. Eltűntek az illatos étek, italok, az igényes teríték, a személyzet. Csak az asztal maradt, és körülötte három szék a pompás tér közepén. Nyugodt léptekkel elindult a palota irányába. Menet közben megszimogatott egy mellette elsétáló gyönyörű hím tigrist. Semmi rossz gondolat nem ötlött fel benne az állattal kapcsolatban. Szerette az állatokat. Annak idején ott a dzsungelben, azt a tigrist is szerette, csak meg kellett védenie magukat. Aztán mégis eszébe jutott valami. Az, hogy ez sem valódi, csak

díszlet. Így a következő pillanatban eltűnt az is, és minden más a környéken kószáló állat is. Az erdő vadjai valódi élőlények voltak, azok viszont nem voltak ennyire szelídek. A Föld élőlényeinek a másolatai, de valódiak, mármint hús-vér élőlények. Felnézett az égre, a nap lassan kúszott a nyugati horizont felé. Sugarai még mindig lágyan melegen simogatták a bőrét, kellemes szellő lengedezett. A halvány, lilás árnyalatú égen csak néhány kósza bárányszerű felhő úszott déli irányba. A levegőt madárcsivitelés töltötte meg, az erdő irányából néha egy-egy nagy vad üvöltése hallatszott át. A rengeteg színes virág illata néha élénk illatfelhővel lengte körül. Az egész környék irreális, mennyei nyugalmat árasztott. Tudta, hogy az Aranypárduc nincs a közelben, hisz akkor érezte volna a jelenlétét, szemeivel mégis a hajót kereste. Az emberi beidegződései nem haltak ki a képességei kiélesedésével.

Felsétált a hosszú lépcsősoron, át az impozáns oszlopcsarnokos előtérén, be a tágas pálmákkal és virágokkal díszített fogadótérbe. A terem közepén hatalmas plafonig érő, hat-hét méter hosszúságú, több méter átmérőjű, millióféle fickándozó hallal tele akvárium állt. Körülötte faragott asztalok és kényelmes bőrhuzatú fotelek. Ádám is most látta először. Meg volt elégedve a művével. Főként meglévő emlékképeiből tudott építkezni. Olyat, amit még sosem látott, neki is alaposabban meg kellett terveznie. Egy pillanatra leült az egyik rendkívül kényelmes fotelba, aztán felállt és elindult vissza a térre. Az épület többi termét nem nézte meg. Megérezte a közelgő csillaghajót. A társai gondolatát, érzéseit nem érezte. Még lehet, hogy túl távol is voltak, de ezt a képességét már egyébként akkor kikapcsolta, mikor dülva-fúlva elhagyták a bolygót. De hát hova mehettek

volna. El egy kicsit lenyugodni. Végiggondolni a dolgokat. Megérteni, hogy ez a férfi nem kérte, hogy ő isten legyen. És ha az is lett, mégis megmaradt embernek. Rövidesen le is szállt a hajó régi helyére. Először Nelmern lépett ki belőle. Tétova mozdulataiból ki lehetett következtetni, mindenféle földöntúli képesség nélkül is, hogy zavarban van. Nem volt hozzászokva, hogy megalázkodjon, vagy hogy bevallja, ha hibásan döntött. Igazában nem félt Ádámtól. Biztos volt benne, hogy akár ember, akár isten, jó és megbízható. De attól viszont félt, hogy megsértették a fiút, és hogy nem lesz könnyű megértetni vele, hogy ők ennek ellenére szeretik. Egy perccel később a lány is követte az úrmérnököt.

Ne haragudj, hogy - kezdte el a szabadkozást, de Ádám szigorú tekintettel leintette.

Ezt elcseszted emberkém – tette hozzá hasonlóan mogorva tekintettel.

Nelmernben meghűlt a vér. – Hát mégis van miért félnie tőle? – gondolta rettegve. Pánikhangulat alakult ki benne. Ha egy emberrel állna szemben, nem félné akkor sem, ha az sokkal erősebb nála, vagy ha fegyvert szegez rá, de ez a fiú maga volt a fegyver.

Aztán Ádám elnevette magát. Nem bírta tovább játszani a megtorló istent. Átölelte a megrettent férfit. – Beszartál, mi? – bökte mellbe kicsit.

Hülye majom – tört fel a megkönnyebbült sóhaj a mérnökből. Aztán ő is átölelte a fiatalembert.

Gyere kicsim – intett az, a kissé távolabb mosolygó lány felé. – Vagy te nem akarsz átölelni?

Na, ez az én szerelmem. Aki semmiben nem biztos, és mindenre visszakérdez – ugrott a fiú nyakába Hajnalka, és forrón

megcsókolta. Most eszébe sem jutott, hogy netán egy istent csókol.

Hova tűntek az állatok? – kérdezte körültekintve.

Azok a díszlet része voltak. Ha vége az előadásnak, a rekvizitum visszakerül a raktárba.

Akarom a cicákat, meg az őzikéket – durcáskodott a lány.

Kérésed számomra parancs – intett lazán a jobb kezével a fiatalember. És hirtelen újból állatok jelentek meg köröskörül.

Én meg a kaját akarom – komiszkodott Nelmern. – Vagy az is csak kellék volt?

Ahogy vesszük. Mi nem kellék az életben. Van, ami a lélek tápláléka, és van, ami a testünket táplálja.

A kezeddal csinálod, hogy megjelenjenek a dolgok?

A fenét. Az csak hókuszpókusz. Látnom sem kell. Sőt, jelen sem kell lennem. Ha

úgy tetszik, ez az emberi létem csökevénye. – Húzta el a kezét az asztal fölött, mire az megint mindenféle finomsággal lett tele. – Berögződés, hogy ha csinálunk valamit, azt többnyire a kezünkkel tesszük.

Lehet személyzet is – nézett a lányra.

Persze. Ha gondolod – vonta meg a vállát az – nekem nincs kifogásom ellene. Biztos vagyok benne, hogy tudod, mit csinálsz.

Lassan minden visszaalakult akkori állapotába, mint ahogy kezdték ezen a bolygón. Leültek és megették későire sikerült ebédjüket. Jól érezték magukat. Elbeszélgettek. És szinte teljesen elfelejtették, hogy nem a Földön vannak.

Evés után végignézték az épület belsejét. Rend, csillogás és mindenekfelett kifogástalan kényelem jellemezte a ház minden zugát.

Ez lesz a szobád – tárta sarkig az egyik ajtót Nelmern előtt Ádám. – Persze, ha megfelel. De ha nem, választhatsz nyugodtan másikat. Van egy jó pár az épületben.

A férfi benézett és majdnem hanyatt esett a fantasztikus kényelem láttán. Az ajtóval szemben egy hatalmas ág uralkodott a helyiségen. De volt a szobában asztal, fotelek, bárpult, egy hatalmas tévémonitor, és a szoba egyik teljes falát egy panorámaablak tette ki. Kinézve rajta, lágyan ringó pálmafák és kissé távolabb a fenségesen hömpölygő tenger. Nelmern nem értette, mire nem figyelt. Az előbb az épület belsejében jártak, és az ablakon kinézve pár méterre ott hullámszik az óceán.

Ja, ez ne tévesszen meg – vette észre a döbbenetet barátja arcán a fiatalember, és az ablak keretén megnyomott egy gombot, mire a nyugtató idillt, New York

vibráló forgataga váltotta fel, mintha egy toronyház sokadik emeletéről néznék. – Neked talán ez nyugtatóbban hat.

Nelmern megtántorodott, mintha hátralökték volna. – Az istenit... ezt hogy csinálod?

Ne izgulj! Csak egy háromdimenziós monitor. – nevette el magát Ádám Nelmern reakcióján. – Megint megnyomott egy gombot, mire az ablak fehér fallá változott. – Majd válassz magadnak, ami tetszik. Ha szükséged van valamire, csak csengess. – mutatott az asztalon nyugvó csengőre. – Aztán ne lepődj meg, ha egy csinos szobalány jelenik meg. Ja és nem. Nem én irányítom ezt az egészet a tudatommal. Mondjuk úgy, hogy ez egy hiper szuper számítógép, tökéletesen megtervezett programja.

Te látod a gondolataimat?

Ha akarom, igen. De ne aggódj, nem akarom. Azt nem volt nehéz kitalálni,

hogy ez jár az eszedben. – Gyere kicsi lány... neked is megmutatom a szobádat – fordult az eddig a háttérben ámuldozó Hajnalkához.

Miért, nem együtt alszunk? – kérdezte az kissé csalódottan.

Nem akarom rád erőltetni magam.

Butuskám – dörzsölődött a férfihoz a lány. – Én éjjel-nappal veled akarok lenni.

A butuskám kifejezés elég komikus volt egy „félistenre”, de Hajnalka szájából mégis végtelenül természetesnek hatott.

Pár nappal később

A három gyarmatosító már teljesen megszokta az új Föld adta lehetőségeket. Napokig eszükbe sem jutott másra gondolni, csak élvezték a nyugalmat, kényelmet és békét.

Ezek az állatok szinte egyáltalán nem félnek tőlem – újságolta Nelmern visszatérve az erdőben tett sétájáról Ádámnak. – Pedig azt mondtad, ők valódiak.

Ezekre az állatokra még sohasem emelt ember fegyvert, sohasem kergette őket meg. És egyáltalán... még soha nem láttak embert. Így nem félnek az embertől, és prédának sem tekintik. Barátságosak és bizalmasak. Valahogy érzik az ember magasabbrendűségét, de ezen nem is akarnak változtatni, mindaddig, míg nem érzik magukat veszélyeztetve általunk. Az

életben maradásukért természetesen vadászniuk kell. De ezt kizárólag a táplálkozási láncban alattuk álló irányában teszik. Otthon a Földön az állatok ugyanígy viselkednének, ha az ember nem változtatta volna meg a szokásaikat, vagy a fennmaradásukért nem kellett volna súlyos küzdelmet folytatni, a túlságosan gyakran változó körülmények miatt. Ha ráfanyalodnának, a fennmaradásuk érdekében ezek is megtámadnák az embert is. De itt ideális körülmények uralkodnak minden élőlény számára.

Isteni ez a víz – ért vissza Hajnalka is, tengeri fürdőzéséből.

Hú... – csibészkedett az úrmérnök, megbámulva a cseppnyi fürdőruhában közeledő lányt. – Vészesen jól nézel ki.

Menj, hűtsd le te is magad – simította végig bájologóan az a férfi arcát. – Mert ha

meglátja a pasim, hogy így fennakadt a szemed... neked meszeltek.

Hát, nem félek én a te pasidtól – aztán már menekült is a fiú közeléből, bár az úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a beszélgetést. – Szép és jó lenne minden itt, de nem tudnál nekem is csinálni egyet ebből a kislányból – viccelődött tovább a férfi, a felé sem néző fiatal barátja felé fordulva.

Nem, mert a végén összetévesztenénk, melyik melyikünké.

Hé... Én nem vagyok árucikk. Megkülönböztetve is. Nem zavar benneteket, hogy én is itt vagyok.

Nem. Nem zavar. Csak ingerel – hajtotta maga felé a meleg levegőt a jobb tenyerével. Nelmern, folytatva a pajzánkodást.

Hát az tény, hogy két pasi ide sok – komolyodott el kissé Ádám.

Nem ám komolyan veszed. Csak viccelődök.

Hát persze. Különben is csak egy kis nyisszantás, sőt én egyszerűbben is meg tudom oldani, és ki beszél itt két pasiról? – tárta szét a karjait a fiatalember.

Bamba pofát vágva szorította a kezait a lába közé Nelmern, kidülledt szemekkel, mint aki már érzi is a szikét.

Én is csak viccelődtem – vonta meg a vállát mosolyogva Ádám.

Nem vagytok normálisak – kacagott gyöngyözőn a lány.

Könnyen nevetsz. Neked nincs mit lenyisszantson – játszotta még mindig az ijedt kisfiút a férfi.

Miért, neked van? – komiszkodott vissza a fiatalember.

Nelmern elfordult és úgy tett, mintha belenézne a nadrágjába. – Adod vissza – rázta az öklét Ádám felé.

Most a lánykában állt meg egy pillanatra a vér, és ez a tekintetén látszott is. Aztán mindhárman hangos fuldokló röhögésbe kezdtek.

Komolyra véve a szót – hagyta abba a nevetést pár perc után a fiatal „félisten”. – A helyzet az, hogy már tudom, merre van a Föld.

Merre? – nézett egyszerre önkéntelenül a két társa az égre, mintha világos lenne, hogy az irányt valahol arra kell keresni.

- Na, ez nem ilyen egyértelmű – ült le az egyik székre Ádám, látva társai reakcióját.
- Üljetek le. Lehet, hogy ezt egy kicsit hosszabb idő elmagyarázni. Ha tegyük fel, tudnánk, hogy a Föld milyen irányban helyezkedik el a térben, és rá is látnánk, tehát nem lenne előtte valami más objektum, és el is érne hozzánk róla valami vizuális információ, az, amit látnánk, a mi létünk előtti esetleg akár több millió évvel korábbi Földről

származna, mivel a fénynek annyi időre volt szüksége, hogy hozzánk eljusson. Ugyanakkor, mikor itt erről beszélgetünk, a Földön az idő akár ezer évekkel is előrébb jár annál, mint amire mi emlékszünk. Mivel mi nagy sebességgel távolodtunk tőle, míg itt egy perc telt el, a Földön akár évtizedek. Ez az idő relativisztikus mivoltának következménye. A téridő-kontinuum egy óriási szövet gurigához hasonlít, aminek valamelyik szövetrétege között egy porszemcse minden valóság, ami egy szövetréteg mentén halad meghatározott irányban és sebességgel. Elképzelhetetlenül sokszámú porszem/valóság más-más irányban és sebességgel. Eközben a szövetrétegek egymáshoz képest elcsúsznak, mintha folyamatosan feszesebbre sodródának. Attól függően, hogy milyen irányban haladunk az idő szövetének rétegei

között, haladunk az időben előre, vagy hátra. Alapesetben minden valóság, az időszövet-rétegek között megegyező irányban halad. De nagy erők hatására ez az irány rövid időre megváltozhat, ez az időörvény. Eközben az időszövet-guriga tovább feszül, tehát a rétegek is elmozdulnak egymáshoz képest. Ha a valóság porszemcséjét megkötjük egy energiafonallal, ez a mesterségesen létrehozott féregjárat. Amin keresztül visszatérhetünk oda, térben és időben, ahonnan kiindultunk. Ha azonban ez az energiafonal csak az egyik végén rögzített, kiszámíthatatlan, hogy hova vetődik a téridőben az, aki belép egy ilyen féregjáratba. Így kerültünk mi ide. Illetőleg az űrbe. Mert ide a bolygóra már egy stabil féregjárattal jöttünk, annak a téridő-bójának a segítségével, amit korábban készítettem, és ástam el itt a földben. Otthon a Földön sajnos nincs

ilyen fix pont, így ezzel a módszerrel nem tudhatunk hazamenni. Másik lehetőség, ha a Földet nem a térben, hanem a téridőben keressük. Azaz nem három tér és egy idődimenzióban, hanem ennél sokkal többben. Szemléletesen mintha a téridőt, megint egy szövetgurigához hasonlítanánk, nem a szövetrétegek mentén haladunk, hanem mintha egy tűvel átszúrnánk az anyagot, belehatolunk az anyagtekercs mélyére. Bár eközben az időszövet tovább feszül, tehát sokkal hosszabb a visszaút, mint az oda, ezért bár minden ugyanaz marad, de mi öregszünk. Tehát, ha meg tudjuk határozni a téridőben pontosan a Föld helyzetét, így elutazhatunk vissza az akkori Földre, amit mi ismerünk, csak az a baj, hogy eközben több százezer, esetleg millió év telik el fölöttünk. Bár maga az utazás nem tart olyan soká, csak maximum egy-két év, de az előző szerint

öregednénk. Úgyhogy, esetleg én kibírnám, ti az utazás első ezredmásodpercében száz évesek lennétek. Így ha sikerül viszonylag pontosan meghatároznom a Föld elindulásunk körüli helyét a téridőben, és sikerül erre alkalmas járművet építeni, akkor is csak én utazhatok vissza. Ez a másik, hogy ekkora távolságban kis hibaszázalék is azt jelenti, hogy vagy nem a Földre érek vissza, vagy pedig nem megfelelő időben. Ha mondjuk, elmennék és sikerülne elvinni ennek a bolygónak a téridő-koordinátáit, azzal egyirányú stabil féregjáratot tudnék nyitni ide. Ami akár az elindulásom utáni percben már itt is lenne, függetlenül attól, hogy mennyi idő telt el az utazás közben, vagy hogy a Földre érkezésem után mikor nyitom. Ha ezen visszaküldeném egy a Földön készített téridő-bója koordinátáit, azzal egy pillanat alatt haza tudnátok utazni.

Tehát nem maradnátok magatokra, csak egy-két percet.

Magyarul, maradunk itt életünk végéig – vélekedett Nelmern.

És te minket nem tudnál átalakítani? – vakarászta a fejét a lány –, hogy mi is kibírjuk az utat.

De igen, csak nem lenne túl jó ötlet, ha egyszerre kettőtökben is zajlana egy ilyen átalakulás. Közben elég kiszámíthatatlan az ember.

Veled sem volt semmi különösebb gond, inkább csak mi nem értettük a dolgot. És most már közben te is tudnál segíteni.

Azt nem vállalom. Egyenként lehet. Végül is időnk, mint a tenger. Tudod mindenkinél más és más lesz az átalakulás lefolyása. A személyiségtől is függ.

Gondolod, hogy mi rosszabbak vagyunk, mint te?

Nem rosszabbak. Mások. Semmit nem szeretnék kockáztatni, ez olyan nagy bűn?

Nem, dehogy. Te vagy a zseni köztünk.

Ha ti ketten mondjuk, összekapnátok erőtök teljében, miközben még nem tudjátok uralni a képességeiteket, és ne mondjátok, hogy az lehetetlen, - intette le Ádám mindkettőjüket, mert látta a szemükben a tiltakozást – nem, hogy én, de egy valódi isten sem tudná megakadályozni a katasztrófát.

Te hiszel benne, hogy van valódi isten is. – Kérdezett rá Hajnalka.

Mindegy, hogy nevezzük. Naivság lenne azt gondolni, hogy én vagyok a leghatalmasabb a világon. Láthatjátok. Az én lehetőségeim is végesek.

És mi van, ha nem egy szövet rolni van, hanem egy egész kamionnal, és jó szorosan tele van pakolva a raktér. Nem lehet, hogy véletlenül átcusszanunk egy

másik gurigába. – Töprengett az űrmérnök.

Igen. Ez valós probléma. Ez esetben szuperdimenzióközi áttörés fog történni, és hirtelen nem egy másik galaxisba kerülünk, hanem egy másik univerzumba. Ebben az esetben én sem tudom, mi történne.

Ha ilyen eshetőség is van, akkor én is azt hiszem, jobb egyikünknek felvállalni ezt a kockázatot, de az, az egy nem te kell, hogy legyél, hanem én – állt fel az asztaltól Nelmern, mint aki eldöntöttnek tartja a dolgot.

Erre a következtetésre miből jutottál? – ráncolta a homlokát a fiatalember.

Gondold csak végig. Ti egy pár vagytok. Ha én veszek el, sokkal kisebb veszteség. Ráadásul én imádom az űrt. Nekem sokkal kisebb megterhelés lesz az út. Egyébként meg, hármunk közül te vagy a legfontosabb. A nagy koponyák biztos

nem véletlenül téged néztek ki. Az is mellettem szól, hogy míg én utazom, te felkészítheted Hajnalkát. Lássuk be, én ezt nem tudnám megtenni.

Ádámnak be kellett látnia, hogy a barátja minden érve megállja a helyét.

Szerintem nyugodtan el is kezdheted velem. És amíg te kidolgozod a többi részletet, már elkezdődhet az átalakulásom. A többi része gondolom már útközben is mehet.

De akkor nem tudlak hibernálni, hogy végigaludd az utat.

Miért, akkor nem öregszem?

Sajnos a dimenzióközi utazásoknál, teljesen mindegy, hogy hibernálva vagy-e. Egyébként bár öregedni fogsz, de bármikor vissza tudsz alakulni a régi formádra. Csak a hátralévő lehetséges életed rövidül.

Legfeljebb, ha már teljesen befejeződött az átalakulásom, hibernálom

saját magam. Gondolom ez is megoldható lesz.

Persze. Ez a technika már egész más lesz, mint amivel engem lefagyasztottak.

Jó lesz az útra az aranypárduc?

Nem, te sokkal modernebb hajót kapsz. Olyant, ami méretet is tud váltani, aminek személyzete van, ahol, ha akarod, nagy tágas terek vannak, aminek nemcsak védőpajzsa, de fegyverzete is van, mert valljuk meg, csak csoda, hogy nem botlottunk valódi idegen kultúrába. És az akár lehetett volna ellenséges is. És persze ahonnan bármikor egy másodperc alatt vissza tudsz jönni ide, ha bármilyen ok miatt fel kellene adnod az utad folytatását.

Jó. Majd azért a részleteket beszéljük meg.

Persze. Természetesen.

Egyébként min alapul ez az egész? Mitől vagy minderre képes? – mutatott Nelmern maga köré.

Grangzen doktor rájött, hogy egy mutációs folyamat révén az agy képes lehet létrehozni egy izolált és kordában tartott nulltér-gócot, ami a világmindenség minden energiájával megegyezik. Ilyenből indult el az ősrobbanás is. A nulltér-góc, egy parányi, minden anyagtól, energiától és hatástól mentes mikrotér, amiben pusztán helyzeti energia létezik, aminek egyetlen célja csúcsmozgási energiává alakulni. Így folyamatosan hatalmas energiát szór ki magából, aminek jelentős része azonnal csúcsmozgási energiává alakul. De egy része elkezd kölcsönhatásokat létrehozni, és lassan kialakul belőle az anyag kezdeti csírája. A mutáción kívül ezt a gócot semmi nem tudja létrehozni mesterségesen. És ha megvan a megfelelő

anyag-energia bázis, a tudat valóságos félistenné tudja tenni azt, akiben a folyamat zajlik. Az egész teste úgy épül át, hogy szinte mindent megtehessen.

És nem veszélyes, hogy egyszer csak elszabadul és elsöpör maga körül mindent?

Nem. A mutáció úgy hozza létre, hogy tulajdonképpen két ilyen góc van egymás mellett, amik kiegyensúlyozzák egymás erejét, és csak akaratlagosan szabadul fel belőlük energia. Részletesebben elmagyarázni lehetetlen lenne. De majd ha benned is jelen lesz, megérted.

És tudjuk, hova is kell mennie ennek a csodahajónak? – szólt bele a beszélgetésbe a lány.

Megoldom – válaszolt röviden a fiatalember.

Mégis, mi alapján tudod meghatározni a pontos célt, téren, időn, és extra dimenziókon keresztül? – kételkedett a

mérnök is. – Ez nem elhanyagolható kérdés. Hiába minden más, ha ez nem működik.

Igen, tudom. Mondom. Megoldom.

Mindent olyan részletesen elmagyaráztál. Ebben mi olyan nagy titok? – kételkedett a kislány.

Nem tudom, hogyan, de érzelmileg rá tudok csatlakozni Szindire. Ő lesz a célbója.

Hajnalka nem tudta leplezni a féltékenységet, és talpra pattant.

Nem. Nem szeretem jobban nálad. – csattant fel ingerülten Ádám. Maga is felállt, és tett egy ideges kört az asztal körül. – Elnézést – tette maga elé a kezét védekezően. – Bocsánatot kérek. Látjátok, erről beszélek. Még én sem tudom tökéletesen uralni minden indulatomat.

Pedig az egész csak egy buta féltékenység – szégyellte el magát a lány. – Egyébként nem azt akartam kérdezni.

Hanem azt, hogy: És szebb nálam? – nyerte vissza a humorát.

Nem, drágám. Tudod, a szépség nem egzakt fogalom. – ölelte magához a fiú Hajnalkát.

– És rám is rám tudnál csatlakozni érzelmileg a világ végéről?

Szívem, rád minden bizonnyal egy másik univerzumból is – mosolygott rá a fiú.

És rám? – csücsörített, és pislogott hozzá őzikeként Nelmern.

Rád a pokolból is, barátom. – vágott bárgyú képet Ádám.

A kapcsolat

Az esküvő után a nászéjszakára Szidinek nem sok terveznivalója volt. Terhesen eléggé elfárasztotta az egész tortúra. Kicsit feleslegesnek is tartotta ezt a nagy felhajtást. Pláne, hogy tudta, hogy az apja anyagi helyzete nem túl rózsás. De le nem tudta volna beszélni a jó „öreget” a fényes esküvőről. Meg egyébként, tetszett neki a pompás fehér ruha. Az egész estéről nem sok emléke maradt, amire majd évek, évtizedek múlva visszagondolhat. Az idegesítő zsongás, a kavargó tánc, a fantasztikus kaják, köztük is a fenséges menyasszonyi torta, a tényleg elkápráztató tűzijáték. Körülbelül ennyi. Ja, meg az egész estét uraló hányinger. A jelenlévőkre alig emlékezett. Szinte csak pár embert ismert. Érezte is evégett egy kicsit úgy, mintha ez az egész

nem is neki lenne rendezve. Szerette a fiatal férjét. Tényleg tiszta szívből, de valami miatt végig abban reménykedett, és attól rettegett egyszerre, hogy a rengeteg ember között, egyszer csak megpillantja, ha csak egy röpke pillanatra is Ádámot. De nem volt ott. Érthetetlen volt számára, hogy még egy arc villant neki be azóta többször is, egy öreg, ráncos bácsika arca. „Maga tényleg gyönyörű” – ugrott be neki, hol is látta. A férjét elhívta magához az apósa, hogy ugorjon be hozzá pár szóra a szobájába. Az hívta őt is, hogy menjen vele, de azt mondta neki, menjen csak, ő inkább ledőlne egy kicsit. Gondolta, biztos valami nászéjszaka előtti jó tanácsot kap az apjától. Valami kéretlen útbaigazítást a jövőre. Mióta azonban a fiatalember elment, úgy húzta magához Ádám „szelleme”, hogy szinte kikapta az ágyból. Hízott könnycsepp gördült végig az arcán. Fájt a szíve érte. Nagyon szerette

volna legalább tudni, hogy mi lehet
szegény fiúval.

Irány a szupertér

Ádámot napokig szinte látni sem lehetett. Néha még ebédnél sem jelent meg. Éjszakánként is gyakran magára hagyta szerelmét. Folyton az épület egyik távol eső termében, a tervezőszobában tartózkodott. Nagyon alaposan ki akarta dolgozni a dimenzióközi útra alkalmas hajó minden részletét. Tudta, hogy egy cseppnyi hiba a barátja életébe kerülhet, és akár véglegesen megghiúsíthatja a hazautazás esélyét mindegyikük számára.

Nelmern, miután Ádám elvégezte benne a szükséges átalakításokat, hogy elinduljon benne az irányított mutáció, ugyancsak napokig alig mozdult ki a szobájából. Többnyire a panoráma ablaknak ható monitor előtt állt. Kapcsolgatta a gombokat, és ha talált valami kedvére valót, órákig bámulta azt.

Eleinte azt hitte, hogy valami robbanásszerű változást fog érezni, de miután rájött, hogy ez nem így van, mélyen csalódott, és lehangolt volt. Az ő átalakításához nem kellett műtét, így hát lábadoznia sem kellett.

Mégis Hajnalka volt a legrosszabb helyzetben. Teljesen haszontalannak érezte magát már megint. Olyan magányosnak érezte magát, mintha nem az egész bolygón, de az egész világban csak egyedül lenne. Messzebbre elsétálni nem mert, mert mindenütt veszélyben érezte magát. Hiába mondták neki, hogy teljes biztonságban van. Már a tengerbe is félt belemenni. Ha bemenekült a szobába, ott meg úgy érezte ráomlanak a falak. Beszélgethetett volna a „személyzettel”, mert ők erre is alkalmasak voltak, de igazából tőlük is félt. Attól rettegett, hogy most, hogy Ádám nem ér rá felügyelni

őket, egyszer csak fellázadnak, és megtámadják őt.

Ebédnél, mikor nagy néha együtt voltak, sem volt semmivel sem jobb a helyzet. Ádám, nagyon gyorsan végzett, közben alig szólt pár szót, és ment is tovább dolgozni. Nelmern is többnyire csak hallgatott. Néha teljesen örültnek nézett ki. A szemei olyan homályosak voltak, mintha egy egész más világban járna a tudata. Hajnalka eleinte próbált beszélgetést kezdeményezni, de mivel látta, hogy teljesen hasztalan, már ő is csak hallgatott.

Aztán az úrmérvnök hirtelen se szó, se beszéd, egyszer fogta magát, beszállt a „Párducba”, és elrepült vele. A lány sírva rohant a fiatalemberhez, panaszkodni, hogy mi történt. De az nem sokat törődött vele. Csak annyit fűzött hozzá: – Nem baj. Később Nelmern sértetlenül visszajött, és anélkül, hogy bármit is mondott volna,

elment búvárkodni egyet a tengerbe. Egy szál fürdőnadrágban, minden egyéb nélkül. A lány megint szaladt a férjéhez, és megint elpanaszkodta, hogy mi történt.

Na, kicsim, még mindig úgy gondolod, hogy mindkettőtöket át kellett volna alakítanom? – hagyta abba végre a munkát a fiatalember, és Hajnalka felé fordult.

De te nem segítesz neki egy cseppet sem – nézett rá vádlón az.

Édesem. Ennél többet én nem tudok segíteni. Minden fájdalom nélkül elindítottam benne a mutációt, csinálok neki egy luxus hajót, és hagyom, hogy fejlődjön.

Érdekel téged egyáltalán, hogy mit érzünk mi?

Hogy érdekel-e? Ha nem tudnám kikapcsolni ezt az érzékemet, még hallanám is. És Nelmern most még nem tudja kikapcsolni. Képzeld el, micsoda

zúgás lehet a fejében. Hallja a te félelmeidet, az én terveimet, amiből egy szót sem ért, és persze a saját kétségeit. Közben vágyódik utánad, az úr után, a Föld után. Mindemellett legszívesebben kinyírna engem, mert minden baj elsőrendű okának engem tart. Emellett retteg tőlem, retteg magától, a jövőtől, az előtte álló úttól. Ettől az egésztől olyan az agya, mintha összeturmixolták volna. Gondolod, hogy tudnék neki jobban segíteni annál, hogy nyugton hagyom, elmegyek tőle olyan messze, hogy legalább az én kavargó gondolataimat ne hallja?

Nem. Valóban nem. – horgasztotta le a fejét a lány.

Tőled bocsánatot kell, hogy kérjek, mert veled valóban sokkal többet kellene foglalkoznom, de látod, annyira mégsem vagyok isten, hogy tökéletes legyek. Ezt a hajót csak úgy tudom megtervezni

biztonságosra, ha lehetőleg semmi más nem viszi el a figyelmemet. És ha félbeszakítom, amit éppen csinálok, bizony nekem is időbe telik, míg visszatalálok arra a gondolatra.

Ne haragudj. Nem akarlak hátráltatni. Csak már annyira összegyűlt bennem minden.

Nem. Nem. Tudnod kell, hogy nálad semmi nem fontosabb a számomra. Előbb is szólhattál volna, hogy baj van. Én sem mindig tudom, mikor mivel csinálok jól. Kikapcsoltam, hogy ne halljam a gondolataitokat, és azzal ne sértsem a személyes szférátok, de így meg, ugyanolyan esendő vagyok ezen téren, mint bárki más, ha túl elfoglalt vagyok, nem veszem észre, amit egy egyszerű ember is észrevesz, hogy a szerelmének szüksége van rá.

Köszönöm, hogy megmagyaráztad, amit nem értettem. Messze vagy még a megoldástól?

Nem tudom. Tudod, mindig új és új problémák merülnek fel. Egyik szinte generálja a másikat. Addig kell mindig mindent tökéletesítenem, míg már nem merülnek fel újabb kérdések. De nincs semmi gond. Abbahagyom egy kis időre, és csak veled foglalkozok.

Az jó lesz – lépett be a terembe Nelmern. Mármint amire gondoltál. De, persze ha nem baj, én is veletek megyek.

Isten hozott köztünk barátom. Mármint nem én isten, hanem a nagy Isten. – mutatott a plafon felé Ádám mosolyogva

Miért mire gondoltál? – kíváncsiskodott a lány.

Hogy elmehetnénk lovagolni egyet kettesben. Hát... most már hármasban. Ja és vigyázz, mert ez a pali látja minden gondolatodat – mutatott a barátjára.

Nem mindig. Néha már nekem is sikerül blokkolni. Ja és isteni érzés, hogy nem tudsz megfulladni a víz alatt.

Lesz majd még pár meglepődésed. És... Isten hozott a klubban.

Tudom. – mutogatott a plafon felé a mérnök is.

Innentől kezdett megint minden visszaráztkódni a rendes kerékvágásba.

Lovaglás után, késő éjszakába nyúlóan beszélgettek. Utána mindenki a helyén aludt. Másnap Nelmern elkezdett besegíteni Ádámnak a hajó tervezésében. Igaz először csak hátráltatták egymást, de pár nap múlva már egész jól ment a közös munka. Már sokkal több szabad időt is engedélyeztek maguknak, úgyhogy a kislány sem volt annyira elhanyagolva. Viszonylag jó hangulatban teltek a napok. Az úrmérnök is egyre inkább élvezte új képességeit, és egyre inkább tudta kezelni a velük megváltozott körülményeket is.

Két hét alatt teljesen elkészültek a hajó tervei, aztán Ádám pillanatok alatt létre is hozta a járművet. Először csak a földön tesztelgették, de újabb pár nappal később rászánták magukat, hogy kipróbálják az űrben is. Minden kitűnően funkcionált. Óriási szabadságot adott az utasoknak, hogy a mérete tizedmásodpercnyi idő alatt meg tudott változni az igényeknek megfelelően, egy személyautónyi mérettől egészen egy városnyi anyahajóvá. Sőt ha akarja, egy diónyi méretűvé zsugorítva akár zsebre is teheti a tulajdonosa az egészet. Nagy előny volt, hogy ha szükség volt rá, akár több száz fős személyzet is dolgozhatott rajta, hogy az utasnak semmi dolga ne legyen, miközben, minden kényelme viszont adott. Szükség esetére nagyon komoly fegyverzettel volt ellátva. Ráadásul, ha bármilyen körülmény megkövetelné, útközben Nelmernnek szinte korlátlan

lehetősége megvolt, hogy bármi változást létre tudjon hozni. Egy dolgot nem tudtak letesztelni, magát a dimenzióközi utazást, de nem volt kétséges, hogy az is kitűnően fog működni.

Még egy hét azzal telt, hogy mindent részletesen megbeszéltek. Abban egyeztek meg, hogy két visszatérési kódot állítanak be a hajón. Az egyik, arra szolgált, hogy mint valami pánikgomb, visszahozza a járművet és utasát az elindulás utáni tizedik percben, bármikor is aktiválják azt. A másik, egy, az elindulást követő fél év múlva nyit portált az F2-re, bármennyi idő telik is közben el, a beindításáig akár ott ahol a hajó tartózkodik, akár az F2-ön. Ez szolgált arra, hogy Nelmern vissza tudja küldeni a Földi bója hívójelét, és ezáltal mindkét irányú stabil féregjáratot lehessen nyitni bármikor a két bolygó között.

Aztán rövidesen eljött az idő, hogy Nelmern elinduljon. A két férfi egy rövid összeölelkezéssel búcsúzott.

Figyeld a hajó érzékelőjét. Előbb semmiképpen ne hibernálj, mielőtt teljesen be nem fejeződött a fejlődésed. – szorította meg keményen a fiatalember a mérnök kezét.

Persze. Nem lesz gond. – bólogatott az.

Frank, hallasz engem? – szólította meg Ádám telepatikusan is barátját.

Természetesen – jött a néma válasz. – Ne aggódj, gondoskodom róla, hogy Szindi el tudjon jönni arról a szigetről. – Érezte meg az, hogy miről is lenne szó.

Köszönöm. – fejeződött be a Hajnalka előtti, mégis „háta mögötti” beszélgetés.

Hajnalka természetesen sírt, és alig akarta az öleléséből kiengedni a férfit.

- Ne sírj! Fél év múlva találkozunk. Az meg úgy eltelik, hogy szinte észre se veszed. – nyugtatgatta Nelmern.

Aztán rövidesen felemelkedett a hajó a bolygóról, és lassan elkezdett távolodni tőle. A felszínen maradt két ember integetve nézett utána egészen odáig, míg egy pillanat alatt teljesen el nem tűnt. Nem távolodva, hanem átszakítva a téridőt. Csak némi turbolencia maradt utána.

Vége van mér a mesének

Nelmern röviddel elindulása után elkezdte ízlése szerint átrendezni a hajót. Nem jelentett ez nagy átalakításokat, és egész rövid ideig tartott, de ezt nem akarta, hogy lássák a barátai. Először is fix személyzetet teremtett magának. Azt akarta, hogy ismerős arcok vegyék körül, és ne állandóan más és más. Így nevet adott nekik, és közeli ismerősként kezelhette őket. Azonnal lemásolta Ádámot és Hajnalkát. Persze nem hús-vér embernek, csak mint a többit valamiféle robotnak. Őket csak és kizárólag barátnak, beszélgetőpartnernek szánta. Ennek megfelelően sokkal intelligensebbnek teremtette őket, mint a többit. Csinált magának egy, a szobájában is megtalálható ablakszerű képernyőt is, csak annál jóval nagyobb. Körülbelül

ennyiből állt a hajó testre szabása. Arra rögtön az elején rájött, hogy az úrimádatát ez az út nem fogja kielégíteni, mivel szinte semmi mást nem láthatott az ablakon kinézve, mint sűrűn egymást követő fehér és fekete robbanásokat. Ezek aztán hamar kifárasztották a szemét és az idegzetét, úgyhogy rövidesen be is csukta az ablak sötétítőit. Már most érezte, hogy nagyon hosszú lesz ez az út, bármeddig tartson is. Utána leellenőrizte a saját fejlettségének szintjét. Be kellett látnia, hogy még legalább egy földi évnek megfelelő ideig nem hibernálhat.

Nagyon sokféle szórakozással igyekezett elütni az egyhangú mindennapok unalmát, de ahogy telt az idő, egyre inkább semmi nem érdekelte. Gyakran órákig ücsörgött egy helyben maga elé bámulva, de elhatározta, hogy nem fogja lefagyasztani magát.

Hajnalka és Ádám nagyon jól érezték magukat és egymást az F2-őn. Sokat sétáltak és nevettek. Vidáman teltek a napjaik. Természetesen Ádám a kislányt is átalakította, és vigyázott minden percére, hogy minél kevesebb megterhelést jelentsen ez neki. Nekik nem lett volna szükségük az utazáshoz hajóra, mert a stabil féregjáraton keresztül az útjuk csak pár tizedmásodperc volt, de azért a fiú a „fő a biztonság” elvén maguknak is készített egy dimenzió közti utazásra alkalmas hajót. Az Aranypárducot pedig beküldte a csillagok közé, hogy megsemmisüljön, mert nem akarta, hogy véletlenül valami idegen civilizáció rátaláljon, míg a bolygó őrizenlően van, és információt tudjon gyűjteni a Földről.

A hosszú és unalmas út során Nelmern rendesen megöregedett. Már nem is emlékeztetett a régi önmagára, de nem

akarta használni alakváltó képességét, hogy visszaszerezze régi formáját. Az egész út alatt szinte semmi különleges képességét nem használta. Nem volt oka, hogy használja.

Mikor elérte a Földet, valami földöntúli boldogság vett erőt rajta. De kétszáz évvel korábban ért célba, mint kellett volna. Ez viszont már egyáltalán nem zavarta. Sőt, imádta, hogy rengeteg ideje van mindent megismerni a Földön. Megérkezése után a hajót lekicsinyítette és eltette, és aztán soha többé nem is vette elő. Nem volt rá többet szüksége. Tartalmasan és boldogan élte le ezt a kétszáz évet, vigyázva, hogy minél kevesebb embernek szúrjon szemet a különcsége. Egyedül a barátai hiányoztak neki nagyon. Aztán, mikor eljött az ideje, elkészítette a szükséges eszközt, és átküldte az F2-re, hogy ők is eljöhessenek, és megint találkozhasson velük.

Az öreg hosszasan hallgatott. Tekintetét a pirkadat korai fényei felé fordította.

Hát, gyermekeim, ez az Aranypárduc története. Látjátok, a Nap áldott sugarai is megint eljöttek, úgyhogy nekem mennem kell.

Az öreg nem szólt többet. Az egyre gyorsabban világosodó ég felé nézett, ahol egyre-másra tünedeztek el a sötét égboltot benépesítő csillagok. Aztán egy mosollyal elköszönt a fiatal házaspártól, és elindult a park murvás útján.

- Találkozunk még, bácsikám – szólt utána a lány.

- Ki ismeri a jövőt? – tárta szét a karjait hamiskás mosollyal az arcán, és tovább sétált lassan, mégis egyre gyorsabban távolodva.

- Vajon ki ez a bácsi? – kérdezte a lány, a fiú szemeibe nézve. Mi lehet a neve? És hol az a csillagkép?

- Szerintem az a része a mese, a többi egy történet a nem is távoli jövőnkől. Hogy ki ő, nem tudom, bár arra is van elképzelésem. Egyébként nem az a kérdés, hogy ő ki. Hanem, hogy mi kik vagyunk – mormogta a férfi. A nevek pedig abszolút nem számítanak; azok lehetnek bármik.

A murvás úton léptek zaja hallatszott. A sötétben egy emberi alak körvonalai rajzolódtak ki a holdfényben. Pár másodperc múlva felismerhetően közel ért.

Uram! Ne haragudjon, hogy zavarom. Tudom, hogy azt mondta, hogy senkinek nem elérhető, de a bátyja keresi telefonon, és azt mondta, hogy életbevágó... Valami fantasztikus tudományos áttörésről beszélt – mondta a közeledő férfi tompa hangon, mielőtt még teljesen a fiatal pár elé ért volna.

- Juj – nyögött fel a fiatalember alig hallhatóan. Elég értelmes volt hozzá, hogy

megértse, hogy amit az öreg elmesélt, az
részben az ő jövője.

UTÓRENGÉS

91.

Kezdetek

Egy alig kamionnyi úrhajó úszott az őt körülölelő igencsak aktív térben. Mindenfelé izzó, örvénylő gáz és porfelhők, közöttük bukdácsoló szikladarabok, ökölnyi méretűtől egész toronyház méretűig. Távolabb ameddig a szem ellát különböző nagyságú barnásvörösen izzó gömbök. A hajótesthez közel, mármint úrbéli viszonyokhoz képest elég közel, egy a látótér egyharmadát kitöltő izzó lávagömb. Egész távol pedig egy élénk, szikrázóan erős fényű golyó. A fénye, a porfelhőkön keresztül is, bár állandó villódzással, de elérte a fémes hajótestet,

ami pár perce lépett ki a hipertérből, és védőpajzsa azonnal sárgászörösen felizzott a rá ható ütközések súlya alatt. Úgy tervezték, hogy mindent kibírjon, még akár azt is, ha a téridő köztes zónáiból kijutva, egyenesen beleszalad abba a távolban villogó, ragyogó csillagba, de így is apró rezonanciával válaszolt minden nagyobb belé ütköző szikladarabnak. Belső tere meglehetősen egyszerű volt. Elöl teljes szélességét kitöltő panorámaablak, mögötte széles, teljesen inaktív monitor. A monitor előtt egy rögzített fotel. A belső tér közepén egy jól megtermett, üvegfedéllel ellátott hibernáló kapszula, ami belül teljesen üres volt. A hajó teljes belső terén látszott, hogy iszonyú hosszú ideje itt nem mozdult semmi meg, még egy árva porszem sem. A rendkívül hosszú útra tervezett hajó a rendelkezésére álló nulltérgóc energiáját használva időről

időre megújította saját magát, és valami a rendkívül erős védőpajzs ellenére sérülést okozott rajta, azt is ezredmásodpercek alatt automatikusan kijavította, de belülről mégis rettenetesen öregnek, leéltnek tűnt.

Aztán hirtelen, egy aprócska változás következett be. A szarkofág belseje, az üvegfedél mögött, halványan világító rózsaszínű köddel telt meg. Ahogy a homály elült, egyre kontúrosabban, egy fiatal férfi körvonalai rajzolódtak ki.

Egy végtelennek tűnő, gigászi, fehér márványhoz hasonlító talapzatú terem közepén, egy aprócska emberalak állt. Apró rezdülésnyit sem mozdult. Mintha egy tökéletesen megformált szobor lett volna. A távolban, az enyhén rózsaszínű, gomolygó felhők között óriási emberszerű lények álltak. Arcvonásaikat, sőt néha egész alakjukat is időről időre eltakarta az

örvénylő pára. Ők sem mozdultak. A teret halkan duruzsoló hang töltötte ki. Különös, mégis megnyugtatónak ható, alig hallható morajlás. Aztán a furcsa csendet az egyik alak égzengésszerű, fülsértően erős hangja törte meg.

Már vártuk, hogy eljössz, ember – dörögte.

Talán nem kellett volna? – kérdezte alig hallható hangon az aprócska férfi közepén.

Mi nem mondtunk semmi hasonlót – szólalt meg egy másik óriás. – Tedd a dolgod, ember.

Az űrhajó közepén álló kapszula átlátszó ajtaja hirtelen felpattant. Még némi pára áramolt szét körös-körül. Belsejében egy rendkívül erős alkatú fiatal férfi feküdt. Szemét felnyitva pár másodpercig álomszerű látomásán töprengett. Aztán úgy gondolta mindegy, hogy poszthibernációs álom volt-e, vagy

valami extrém valóság. Felülve körülnézett a szűk, kis teremben. A panorámaablak előtti monitor hirtelen életre kelt. Mindenféle ábrák, számsorok és szövegek jelentek meg rajta.

Isten hozta, uram! – szólalt meg a fedélzeti számítógép cseppet sem gépies hangja.

Na, ne értékeld ennyire túl magad – mosolyodott el a férfi. – Ha láttad volna, amit én láttam, egész más lenne a véleményed az Isten fogalmáról.

A gépet nem nagyon érdekelte Ádám csipkelődése. A következő másodpercben, egy szempillantás alatt, megváltoztatta a hajót kívül belül, a majdan a földön, évmilliárdokkal később tervezett Aranypárduc formájára.

Kér társaságot, uram? – szólalt meg újból a gép.

Nem, köszönöm. Hiszen csak pár másodperce váltam el Hajnalkától.

Pontosabban több mint ötmilliárd éve – javította ki a gép.

Ne nagyzolj. Neked sem tartott ilyen hosszú ideig, a téridőben az utazás.

Igaz, csak kilencszázhetvennégyezer ötszáztizenhét évig és hetvenöt napig.

Nem mindegy.

Hát, tényleg nem. Már így is majdnem megbolondultam egyedül.

Ádám erre hangosan felnevetett. – Jó a humorod. Hiába. Én terveztelek. – Na de most már nézzünk a dolgunk után. A baj csak az, hogy érzem, hogy semmi képességem nem működik. Így pedig nehéz lesz. Ez az izzó óriás a Föld, ugye?

Pontosabban annak valami kezdeménye.

Akkor hát idetaláltunk. Attól tartottam a legjobban, hogy ekkora időeltolódás mellett, nem tudom meghatározni az ősi Föld helyét a téridőben. Hisz itt nincs Szindi, aki idehúzott volna.

De az alapot így is ő adta.

Igen ő, pontosabban az akkori Föld. Onnan már csak azt kellett kiszámolni, hogy mennyit vándorolt ötmilliárd év alatt az univerzumban, a téridőben. De ezt el ne mondd Hajnalkának, mert leharapja a fejem a féltékenységtől.

Ezen már a gép nevetett, és a protokoll rész után tegező viszonyra váltott.

Úgy kell nektek, embereknek.

Na, ne légy szemtelen. Erre már nem én tanítottalak.

Volt időm kigondolni. Ezt határoztad meg úgy, hogy mesterséges intelligencia. Vagy nem?

De persze – bólogatott Ádám. – Jó terveződ volt. De eszedbe ne jusson ellenszegülni nekem.

Á. Olyan csak a sci-fikben van.

A látványos égi jelenséget követően egymáshoz pár másodperces

különbséggel, két halvány fénycsóva hagyta el a dimenzió közti áttörés középpontját a Föld irányába. Az első egy helyzetfelmérő szenzor. Az volt a feladata, hogy az őt követő hajó számára biztonságos leszállópályát keressen. Olyat, ahol az nem ütközhet neki semminek, nincs semmi veszélyes a környezetben, és ha lehet nem nyüzsögnek ezrével emberek, de még állatok sem, sőt, ha lehet egy ember sincs a környéken. És persze a megfigyelő műholdak, és földi kémrendszerek fürkésző műszerei elől is maximálisan védett. Ez nem is volt annyira egyszerű feladat, mint gondolnánk, de a jól megtervezett rendszer szinte tökéletesen működött, és az űrjármű fedélzetén az utazóval, minden gond nélkül landolhatott egy kisebb erdőben lévő tisztáson, nem messze a Magyar űrkutatási központ területétől. Csak azért

szinte tökéletesen, mert bár semmi veszély nem állt fenn, de nem a célzónán belül, de az egész Földön sem találhatott volna olyan területet, ahol egyetlen kémrendszer sem észleli.

A leszállást követően Hajnalka lekicsinyítette a hajót, és eltette. Öltözetében sem volt semmi feltűnő. Egyszerű, túrázáshoz öltözött fiatal nő benyomását keltette. De a földi rendszerek is elég jól működtek, úgyhogy pár perc múlva harminc-negyven különböző szervezet indított hajsztát a felkutatására. Helyiek és nemzetköziek, jó szándékúak és ártani akarók, tudományos és politikai indíttatásúak, és persze egyszerűen csak szenzációhajhászok. Így történhetett, hogy megérkezését követő két óra múlva már a Magyar Űrügynökség karanténjában csücsült, egy, ámbár

maximálisan kényelmes, de borzongást keltően zárt, szigorúan őrzött szobában.

Hiába állította váltig, hogy ő csak kiment egy kicsit sétálni a természetbe, minden próbálkozása süket fülekre talált. Különösebben nem ijesztette meg ez a helyzet, Ádám felkészítette rá, hogy körülbelül mire számíthat. Azt mondta neki, ne izguljon Nelmern úgyis érte megy, és arra sincs semmi esély, hogy olyanok találjanak rá előbb, akik ártani akarnának neki. Egyszerűen, aki közelebb van, annak van csak esélye, hogy elsőként ráakadjon. És Magyarországon nincs senki, aki veszélyes lenne rá. Úgyhogy különösebben nem idegeskedett. Leült a cellájában lévő ágy szélére, és nyugodtan nézegetett a falra szerelt tucatnyi kamera hol egyikébe, hol másikjába. Sejtelte sem volt róla, hogy a falakon kívül szinte forrt a levegő miatta. A keresésében megkésett mindenféle szervezetek képviselői

követelték a kiadatását. Újságírók hada nyüzsgött az épület körül. De a Magyar Űrügynökség senkit nem engedett a közelébe, mondván, hogy amíg nem tisztázódik, hogy nem hordoz-e valami veszélyt, ott fog maradni elzárva, és egyelőre még a saját embereik sem mehetnek a közelébe. A kívül tologatók mindent megadtak volna azért is, hogy legalább a kamerák képét láthassák, de ezt is megtagadták tőlük. Az épület körül, és belsejében is állig felfegyverzett katonák nyüzsögtek. Az elkülönítő szobák környékén, a fegyvereseken is zárt, szkafanderszerű védőruha volt. Az egész környék olyan volt, mint egy felbolydult méhkas.

Ádám teljes nyugalomban térhetett vissza elképzelhetetlen utazásából a Földre, Sydney egyik külvárosában lévő nyomornegyed gyéren lakott területére. Őt senki nem leste és kereste. Először is,

láthatatlan és érzékelhetetlen volt minden és mindenki számára. Bár a fénycsóvákat itt is észlelték a megfigyelő műszerek, de a tudósok biztosak voltak benne, hogy csak a magyarországi áttörést kísérő anomália. Miután ő is eltette a lekicsinyített járművét, felvette egy hajléktalan kinézetét, mint cserzett, koszos bőre, mint még koszosabb, cafatokban lógó öltözete tekintetében, és csak utána vált láthatóvá, ahogy előkecmergett egy halom piszkos, bűdös rongy rejtekéből.

Hát te hunnan a físzkes fenébő kerúté ide – bámult rá egy nálánál is leéltebb kinézetű hajléktalan. – Nem láttalak még tíged – kellemetlenkedett tovább.

Mer folyton ríszeg vagy te barom – válaszolt rá Ádám úgy, hogy az égvilágon senki sem tudta volna megmondani, hogy nem ezen szerencsétlen emberek közül való.

És mivel a válasz elég agresszíven hangzott, a kérdező kissé összehúzza magát, arrébb kullogott.

Nemsokára helikopterek jelentek meg, és elkezdték fertőtlenítőszerrel lepermetezni az egész nyomornegyedet, nagy felfordulást keltve a nyomorultak között. Kis idő múlva rendőrségi furgonok is betörték a nyomornegyed területére. Mindenki eszeveszetten futkosott össze-vissza. Ádám is menekülést imitálva rohangált, pedig ő nem akart elszökni a rendőrök elől. Azt akarta, hogy bevigyék és pár nap múlva kimosdatva, kicsit jobb ruhákba öltöztetve, újból kitegyék az utcára. Ilyenkor a kirakott szerencsétlenek akár hetekig is a világváros frekventáltabb körzeteiben tébláboltak, mielőtt megint valamelyik nyomortelep magába szippantotta őket. Onnan Ádám már minden gond nélkül visszailleszkedhetett a jobb módú

társadalmi rétegek közé úgy, hogy senkinek se tűnjön fel, hogy hát ez az alak meg ki lehet.

Az első pillanattól kezdve érezte Hajnalkát, Nelmernt és Szindit is. Tisztában volt vele, hogy nem sürgeti semmi, ami miatt fel kellene adnia inkognitóját.

Az összevissza rohangászás közben észrevett egy alakot, aki sehogy sem illett ebbe a képbe, pár pillanat múlva már azt is tudta, hogy miért nem. Úgy helyezkedett, hogy a rendőrök egyszerre fogják el őket. Vissza akarta segíteni ezt az embert a normális világba. Nem ismerte korábbról, de így, miután belenézett a tudatába, már mindent tudott róla. A többi szerencsétlent is sajnálta, de tudta, hogy sajnos egy csapásra nem tud mindenkit kiemelni a siralmas helyzetéből, és még rengetegen fognak

meghalni itt, és a világ többi nyomorultjai közül, míg esetleg segíteni tud rajtuk.

Nelmern megpróbált Hajnalka közelébe kerülni úgy, hogy visszaváltozott eredeti, fiatalkori formájára, és betolakodott az ürügynökség épülete körül nyüzsgő tömegbe. Gondolta, hogy lehet valaki, aki felismerhetné, de biztos volt benne, hogy ha szemtől szembe az arcába bámulna is, akkor sem foglalkozna senki azzal, hogy ő ki, ebben a felfordulásban. Pár perc múlva, már úgyis tetőtől talpig védőruhába burkolózva, hatolt tovább a karantén irányába. De innen tovább jutni képtelen volt úgy, hogy nem használta különleges képességeit. Végigpásztázta hát az épületet, és talált egy mellékhelyiséget, amiből csak egy jó széles fal választotta el attól a teremtől, amiben a lányt tartották. Bement hát ide. Itt is fegyveres őrök álltak kívül, belül, és

még felfedezett jó pár kamerát is. Ilyen helyen nem volt alapvető követelmény, hogy tiszteletben tartsák bárki magánszféráját. Hát kénytelen volt megbolygatni az alapvető fizikai törvényszerűségeket, mármint, hogy az idő folyton telik. Olyan időtorzulást hozott létre, hogy körülötte az idő állni látszott. Most már tehetett bármit, senki és semmi nem észlelhette. Legalábbis egy darabig. Tudta, hogy korlátozott ideig tudja ezt a helyzetet fenntartani, de azt is tudta, hogy ez pont elég lesz. Kilépett a védőruhájából, és egyszerűen átsétált a falon.

Hajnalkában egy pillanatra megállt a levegő. Pedig ő aztán tisztában volt vele, hogy mire számíthat, de mégis meglepte a férfi megjelenése. Aztán egy másodperc múlva semmivel sem törődve ugrott a nyakába, úgy, hogy majdnem feltaszította azt. Zokogva ölelgette,

csókolgatta. Nelmern alig tudta megnyugtatni.

Volt idő, amikor attól féltem, hogy sohasem látlak már többé – törölgette a könnyeket a szeméből a kislány. – A kamerák – mutatott a fal különböző irányába. – Mindjárt elfognak.

Ne izgulj. Nem érzékelnek bennünket. De hogyan te ...

Nem alakított át Ádám. Illetve, csak az indulás előtt pár órával. Azt mondta, a nulltér góc nem utazhat féregjáraton keresztül. Mert az utazás során a testünk energiává és információvá bomlik, ami a túloldalon visszaalakul, de a góc annyi információ és annyi energia, hogy megsemmisítené nem csak a féregjáratot, de a téridőt is.

A francba, hogy erre én nem gondoltam. – Csapott a levegőbe Nelmern. – Mégiscsak zseni ez a fiú. Akkor ezért nem jöttetek együtt.

Részben. Másrészt esze ágában nem volt visszajönni velem. Kiszámította, hogy a Föld még a kezdetek kezdetén, önmagától nem válhatott életre alkalmas bolygóvá.

Én meg azt hittem, hogy semmi mással nem fog foglalkozni az alatt a fél év alatt. Csak veled. És mással sem töltitek az időt csak turbékolással.

Hát én is ebben reménykedtem. De ez a muki – és keserű fintort vágott Hajnalka – inkább a tudománnyal jegyezte el magát, mint velem. Persze biztosan igaza van. Hol vagyok én olyan izgató, mint az egyenletei.

Ne keseregj. Én tudom, hogy ő nagyon szeret téged. Biztos komoly oka volt rá.

Hát persze. Én is biztos vagyok benne. De sejtheted, milyen fél évem volt. Egyébként azt mondta, hogy a hatalmas hold, a rengeteg víz, csak mesterségesen alakulhatott ki, nem is beszélve arról,

hogy pontosan megtervezve történhetett minden. Meg volt győződve róla, hogy vissza kell utaznia a téridőben több mint ötmilliárd évet, és egy pontosan kiszámított méretű és összetételű jégbolygót, pontosan kiszámított szögben, és sebességgel neki kell irányítania az épphogy csak kialakult Földnek, különben soha még csak meg sem születhetnénk. Teljesen belebolondult ebbe az elképzelésébe. Legalábbis úgy dolgozott, mint egy megszállott.

De hát, hiszen ez lehetetlen. Ez egy időparadoxon.

Szerinte nem, hanem időhurok. És teljesen lehetséges, ha az ember elég energiát tud felhasználni hozzá. Egyébként, te nem változtattál meg semmit a Földön az alatt az idő alatt, amit hatalmad teljében itt töltöttél?

De persze, igaz. Van benne valami. De arra még ő is képtelen, hogy ötmilliárd évet utazzon a téridőben.

Hát, pedig képes volt. Mert itt vagyunk. Igaz. Sőt ráadásul ő is.

Mit, ő is? Megjött? Ausztráliába, ugye?

Drágám, ne légy féltékeny – fogta meg a lány kezét Nelmern.

Végül is ez volt a terv. Ha sikerül visszajönnie, nem érkezhettünk két különböző helyről ugyanabban az időben, ugyanarra a helyre. Az katasztrófához vezetett volna.

Logikus – bölintott az űrmérnök.

De én beleöregedtem elég szépen, hogy visszaérjek ide, akkor ő oda – és széttárta a kezét a férfi. – És ha te nem jöhettél át a féregjáraton nulltérgóccal, akkor ő – és megismételte korábbi mozdulatát.

Nem úgy utazott, mint te. Ezen is sokat dolgozott. Olyan hibernálási formát dolgozott ki, amiben szétválaszthatta a

testét az energiagóctól, és átadta a hajójának, ami a testét lebontotta energiává és adattá, majdnem úgy, mint a féregjárat teszi, csak itt a gép őrizte mindvégig azokat, míg áthalad a téridőn, és csak megérkezés után teremti újjá.

Szóval ne sajnálgassam, mert egyáltalán nem öregedett – vakargatta a fejét Nelmern.

Ez a helyzet – tárta szét a karját Hajnalka. A második kérdésedre nekem sincs válaszom. Azt még ő sem tudta, amikor elváltunk egymástól.

Ne haragudj. Lassan mennem kell. A végtelenségig nem tudom fenntartani ezt az állapotot, és újra érzékelhetők lennénk.

Hogy? Hát engem itt akarsz hagyni?

Csak pár másodpercig tudtam kommunikálni Ádámmal, de az volt a határozott kérése, hogy vigyázzak rád, de egyelőre ne vigyelek ki. Ne csináljunk semmi olyat, ami arra utalna, hogy

bármiféle különös képesség birtokosa lennél.

Hát én nem is vagyok – komorodott el a lányka.

Azt sem tudhatják, hogy nem vagy egyedül. Mi elvesztünk az űrben, miközben biztosítottuk a te hazaérésedet.

Még mártírnak is akarja magát feltüntetni – dühöngött Hajnalka.

Azt mondta, hogy a legnagyobb biztosítás számodra a hatalmas médiavisszhang lehet. Véletlenül sem árthat neked senki, míg az egész világ egy hős fiatal lánykát ünnepel, aki társait elvesztve, egyedülként visszatért a világűrből. Mit a világűrből, a galaxis mélyéről. Csak kell egy jó sztori, amin elcsámcsoghat a sok kíváncsi ember.

Szóval engem idedobott csalinak a rohadt strici, ő meg elenyeleg azzal a kis... rüfkével? – vörösödött a dühtől a lány. Úgy gondolta, semmi nem igaz abból, amit

Ádám neki mondott, csak meg akart tőle szabadulni, hogy Szindivel lehessen. Megcsaltnak, becsapottnak, és rettenetesen szerencsétlennek érezte magát. – Hát ezért nem alakított engem át... Mert akkor... – de aztán nem fejezte be a mondatot.

Azt mondom, nem igazán voltatok együtt – ráncolta össze a homlokát Nelmern. – De én érzek valamit...

Nem mondtam, hogy egyáltalán, csak azt, hogy keveset. Persze, arról azért gondoskodott, hogy ne tűnjön el nyom nélkül.

Kicsim, egy kicsit én is pipa vagyok rá, de azt tudom, hogy nem hazudott. Talán nem is tud hazudni, ha jól sejtem. Biztos mindennek komoly oka van, amit tett. Egyébként még nem is találkozott Szindivel. Egyelőre bujkál, hogy senki ne jöjjön rá, hogy egyáltalán él. Tudod itt ő a nagyhal. Mindenki őt akarja kifogni.

Az... cápa – morgolódtott Hajnalka.

Egyelőre szavazzunk neki bizalmat. Ha ártani mer neked, én leszek az első, aki számon kéri rajta.

Ó. Hol vagy te hozzá. Vigyázott ő arra, hogy akkora hatalma senkinek ne lehessen, hogy bármit is számon kérhessen rajta – kesergett a lány. – De jó. Megpróbálok megbízni benne. Végül is eddig még sohasem csapott be. Mi van a családommal? Jól vannak?

Ők is itt vannak. A volt főnökünk azonnal behozatta őket, amint téged ide hoztak. Képzelheted. Zokognak a boldogságtól. És persze a bánattól, mert tudják, hogy Ádám nincs veled. Csak engem nem sirat senki – biggyesztette el a száját Nelmern.

Megint könny szökött a lányka szemébe. Rettenetesen sajnálta azokat az embereket. Talán még magánál is jobban.

Érzések és vélemények

Az elmúlt napok történéseit a társadalom más-más rétegei különbözőképpen értelmezték. De legösszetettebben az egyszerű ember. Volt, aki rajongott, hogy az ember már megint hatalmasat lépett a fejlődése terén, volt, aki szánalmat érzett, volt, aki büszkeséget, mások félelmet, vagy felelősséget, még mások hitetlenkedéssel fordultak a történetek felé, vagy épp elbagatellizálták a valóságot. De a többség egyszerűen tudomást sem vett róla. Ezen volt hivatva változtatni, a média. Pusztán szenzációkergetésből viszont legfeljebb pár napig, esetleg pár hétig lehettek címlapon a történetek. Ezzel tisztában volt a magyarországi úrügynökség, és egyben a helyi titkos társaságok vezetője is. Tudta Ádámtól és Nelmerntől függetlenül is,

hog्य csak addig, és csak akkor tudja ezt a fiatal nőt megvédeni, másrészt saját céljaira megtartani, ha ezt az érdeklődést ki tudja szélesíteni, és folyamatosan fenn is tudja tartani. Nem volt biztos benne, de merte remélni, hogy több van emögött, mint amennyi elsőre látszik, és ez a hazatérés csak a jéghegy csúcsa. Azt is sejtette, hogy ezzel a véleményével nincs egyedül, és rengeteg embert kell manipulálnia ahhoz, hogy a nálánál nagyobb befolyással és több pénzzel bíró, az ő érdekeivel szemben álló szervezetek hoppon maradjanak, és az ő kezében lehessen minden ütőkártya. Először is a különböző nemzetközi titkos társaságok vezetőit kellett meggyőzni arról, hogy álljanak mellé ebbéli harcában. Ebben nagyot nyomott a latban, hogy az egyik legnagyobb földalatti birodalomnak még mindig legfőbb ura, úgymond a kezében volt, és immáron jó barátjának is

nevezhette. Az ifjú Grangzen rengeteget változott az utóbbi időben, előnyére. Bár amióta megszületett a kisfia óvatosabbá vált, de így is újra kezébe vette az amerikai bázis irányítását. Másodsorban az öreg tisztában volt vele, hogy a média érdeklődését folyamatosan, és minden irányból táplálni kell. Ezt úgy tette meg, hogy a kezdeti előkészületek alatt elzárt kislányt, hirtelen berobbantotta a mindennapok történéseibe. Természetesen az ő irányítása alatt, de egymást követték az interjúk, kihallgatások, érzelgős családi találkozások közvetítései. És időről időre bombaként bedobott extra hírek, mint például a lány terhessége, vagy a szívszorító történet, hogy a két férfi útitárs, milyen hősiesen megtett mindent, a saját életük kockáztatásával, hogy ez a nő túlélhessen mindent. Honnan-honnan se, előkerült az a téma is, hogy mindkét

fiatal férfi halálosan szerelmes volt Hajnalkába, és ebben csak annyiban tértek el a valóságtól, hogy megkérdőjelezték, vajon melyikük gyermekét hordja a szíve alatt a kis szívtipró.

Hajnalka eleinte elég nehezen bírta a nagy felhajtást. Néha sírógörcsökkel, néha dühkitörésekkel nyugtázta a sokszor megalázónak tűnő bánásmódot, de miután egyre gyorsabban kezdett alakulni benne valami, és itt most nem a méhében fejlődő magzatra kell gondolni, hanem a sejtjeiben végigrobbanó evolúcióra, már kiegyensúlyozottabb lett. Sőt néha még élvezte is a körülötte zajló cécót. Már nem volt bezárva, de még mindig mindenhová állig felfegyverzett örök, és persze a kíváncsiságtól majd megőrülő, néha egymással is összecivakodó újságírók és riporterek követték. Vicces volt számára hallani a

sok mókás, eszeveszett gondolatot, ami a körülötte nyüzsgő rengeteg ember agyában megszületett. Vicces, de persze egyben iszonyú fárasztó is.

Nelmern közben állandóan körötte lebzsel, hol ilyen, hol olyan alakot magára öltve, és lehetőség szerint tompítva, megszűrve a rá nehezedő hatásokat, addig, míg saját maga is képes nem lesz ezt megtenni. Sokszor beszélt vele, úgy, hogy senki más nem tudhatta, hogy mi is történik valójában. De amikor nem látta, többnyire akkor is érezte a jelenlétét. Sőt, néha-néha attól is tartott, hogy még fürdés közben is ott áll mellette, persze láthatatlanul, a már teljesen megfigyelő eszközöktől mentes helyiségben, és bámulja őt. Egyszer rá is kérdezett, de Nelmern kikérte magának a gyanúsítgatást. Gyakran beszélgettek azzal a módszerrel, ahogy először is, hogy a férfi kimerevítette az időt maguk körül.

A rendőrök, miután kicsit kimosdatták, megetették, és nem éppen királyi pompába, de mégis tiszta és nem cafatokban lógó ruhába átöltöztették az elfogott hajléktalanokat, mindenkit nyilvántartásba vettek, és utasítottak, hogy igyekezzenek visszailleszkedni a társadalomba, a város egyik nagy tömegközlekedési gócpontja mellett magukra hagyták. Általában ez volt az eljárás az ilyen razziák után. Aztán minden szerencsétlen lassan visszacsúszott a nyomorba. Rossz esetben rövidesen valamelyik hullaházban végezték. A legritkábban akadtak olyanok, akik valóban munkát kaptak és lassan, nagyon lassan, elkezdtek visszamászni a társadalmi ranglétra elfogadhatóbb fokaira. Ádám maga mellé parancsolta a szerencsétlenül tébláboló fiatal, nemrég még sokkal jobb körülmények közt élő dimenziókutatót.

Azt mondta neki, ha jót akar, el ne mozduljon mellőle. Aztán ellentmondásos módon rögtön magára is hagyta. De a fiatalember igyekezett ott helyben megvárni újdonsült barátját. Ádám pedig elment és felkereste Szindit. Nem sokat trükközött, pusztán annak nézett utána, hogy hol, és mikor tud vele kettesben maradni úgy, hogy az senkinek ne tűnjön fel. A fiatalasszony lakásán bejelentkezett, mint babafényképész. Az ilyenek tucatjával keresték fel a terhes úrinőket, hogy rájuk dumálják magukat, hogy csakis ők a megfelelőek a majdan megszülető bébi lefényképezésére, és menő meghívók készítésére, hogy minél több barát és rokon együtt ünnepelhesse a kis jövevényt. Na meg persze, hogy a képek bekerülhessenek a menő lapokba. Tudta, hogy ilyenkor a kismama kettesben marad a művész úrral, hogy minden részletet megbeszélhessenek. Azt

is tudta, hogy Szindi hajlamos mindenkit meghallgatni, és nem szokta az ilyen piócákat elzavarni.

Miután bevezették az elegáns lakás fogadótermébe, azonnal eredeti kinézetét vette fel. Így sem túlságosan hasonlított akkori önmagára, amikor a kislány ismerte, de Szindi ennek ellenére azonnal ráismert, és semmivel sem törődve ugrott a nyakába, összecsókolgatva, ölelgetve. Úgy csüngött az ajkain, mintha sohasem akarta volna elengedni. Szerencsére senki, és semmi nem zavarta őket, mert elég nehéz lett volna megmagyarázni, hogy miért csókolgatja a fényképészt. Ádám szíve is majd kiugrott a helyéből. Be kellett magának vallania, hogy ez a kislány, ha lehet, még sokkal szebb, mint volt. Szerelmet érzett iránta újból, annak ellenére, hogy megfogadta, hogy senki és semmi nem tudja a szívében átmenetileg sem félrébb tolni Hajnalkát.

Drágám úgy hiányoztál, és annyira aggódtam, hogy mi lehet veled – simogatta a férfi arcát, megfeledkezve a lány arról is, hogy férjnél van, hogy szereti azt a férfit is, és gyermeket is vár tőle.

Nekem is nagyon hiányoztál kincsem – mosolygott álmatag tekintettel a lányra a fiatalember. – De már máshoz tartozom, mint ahogy te is máshoz tartozol.

És őt sokkal jobban szereted? – vágott szomorkás képet Szindi.

Nem tudom, ez mánia nálatok? Ő is folyton ezt kérdezi rólad.

Á. Érzem, nagyon jó barátnők lennénk – mosolygott most már felszabadultan a lány.

Azok lesztek drágám. Idővel – bólogatott megadón Ádám.

De most még legszívesebben kinyírna, ugye?

A gyönyörű arcocskátok mögött, bennetek él a zöld szemű szörnyeteg – tárta szét a karjait a férfi.

Szindi élénken felkacagott. – És merre jártál? Hogyhogy itt vagy? Utazó fényképész lettél? – kételkedett mosolyogva.

Nem. Megjártam a világűrt.

Aha. Akkor már tudom, hogy ki az a lány. Tele van vele a tévé. De azt mondják, csak egyedül jött vissza a földre, és hogy a vele lévő két férfi valószínűleg meghalt, miközben neki biztosították a hazautat. Hát mi tagadás, az a hölgyike tényleg sokkal szebb nálam – biggyesztette el gyönyörű szenvedélyes ívű ajkait a kislány.

Mondtam, hogy mániákusak vagytok – bólogatott Ádám. – Úgy látszik, ez a sorsom. Míg más kap egy nőt, aki szereti, és megbízik benne, én kapok egyszerre két gyönyörű sárkányt. – komiszkodott. –

Ő az alibim, hogy engem ne keressenek.
És gondolom, piszokul utálhat most ezért
is. – szomorodott el a férfi.

Ne félj, én nem vagyok sárkány, és
valószínű ő sem az. Rohanj hozzá haza,
amilyen gyorsan csak teheted. De persze
örülnék neki, ha minél többet
találkozhatnánk. – pislogott gyönyörű
könnyes szemekkel a lányka.

Még nem tehetem. De már nemsokára.
Ezért is biztos piszkosul haragudni fog
rám eleinte – fogta két tenyere közé Szindi
fejét, mélyen belenézve a szemeibe.

A lány azt hitte, hogy szenvedélyesen
meg akarja csókolni, de a csók elmaradt,
és az arcát végigsimítva el is engedte
Ádám.

Mit? – értetlenkedett a nő.

Idővel megtudod. Ne lepődj meg a
közeljövőben olyan dolgokon, amiket még
egyelőre nem értesz – titokzatoskodott
Ádám. És csak hogy tudd, a kislányod is

teljes biztonságban van, bármi is történjen veled. Ők lesznek a valódi új nemzedék az ember evolúciójában – gondolta az utolsó mondatot hozzá, csak úgy magának. – És most mennem kell, de ne feledd, fél szememmel mindig vigyázok rád. – ölelte meg szorosan, aztán kérlelhetetlenül elindult az ajtó felé.

És a fényképeket... megcsinálod? – szólt utána az asszonyka.

Drága voltam – vetette vissza hanyagul a férfi.

Sőt még drága is vagy... – susogta utána könnyes szemekkel, alig hallhatóan a lány.

Változások

A nemzetközi vétőbizottság vezetője, amióta ő irányította ezt a szervezetet, többször is megpróbálta Canberrából áthelyeztetni irodáját Amerika valamelyik nagyvárosába. Úgy gondolta, ott sokkal nagyobb támogatást kaphatna a különböző hatalmi szervektől, és természetesen azon álmát látta ebben megvalósulni, hogy az ő akarata érvényesülhet ezen szervezetek döntéseiben. Azután viszont, hogy a véletlen folyamán az a génmanipulált fiú pont Ausztráliába keveredett, szinte a gondviselés furcsa kegyének érezte, hogy ezt a törekvését mindig elutasították. Úgy érezte, az lesz élete nagy dobása, hogy ha ez a fiatalember tényleg valamiféle evolúciós robbanás előhírnöke, mint ahogy azt rebesgették tudományos és

hatalmi körökben egyaránt, markába kaparinthatja, és kénye-kedve szerint irányíthatja ezt az új erőt. Esze ágában sem volt átadni senkinek sem, pusztán manipulálni és ellenőrzése alatt tartani szerette volna. De aztán úgy látszott, köddé válnak a tervei, miután a titkos földalatti társaságok hatékonyabbnak bizonyultak, mint ő. Szem elől tévesztette a fiút, de most, hogy a csapból is az csöpögött, hogy egy iker dimenzióközi áttörés volt, aminek az egyik magja Sydney fölötti centrummal volt látható, biztos volt benne, hogy ez csak az a fiatalember lehet. Meghallgatta a tudományos véleményt, hogy miután a rendkívül érzékeny kémrendszerek itt nem éreztek utazót, csak egy, a másikat kísérő anomáliát, de biztos volt benne, hogy ez vagy csak bugyutaság, vagy pedig ködösítés. Érezte a zsigereiben, hogy az a férfi vissza fog térni ahhoz az ausztráliai

kislányhoz. Szándékosan nem osztotta meg a véleményét semmilyen külső katonai szervezettel, pusztán igen kisszámú, saját ügynökét irányította a felkutatására. Az elfogására már nem is mert gondolni, legalábbis fizikai értelemben nem. Abban viszont reménykedett, hogy a kislánnyal lehet manipulálni. De hiába lestek kopóként a kémei, semmi arra utaló jelet nem találtak, hogy Ádám megérkezett volna.

Ádám Szindi meglátogatása után visszament a rendkívül forgalmas pályaudvarra, ahol akkora tömeg kavargott, hogy még neki is gondot okozott megérezni, hogy merre lehet a magára hagyott fiatalember. Ugyanis onnan a rengeteg ember egyszerűen elsodorta, ahol korábban hagyta. Igyekezett a számára szükségtelen, temérdek információt kizárni, de ez elsőre némi problémát okozott neki.

Amióta rendkívüli képességei kifejlődtek, még soha nem volt szüksége ilyen mennyiségű és töménységű információ párhuzamos feldolgozására. Ráadásul sok olyan inger is elérte, ami a különösképpen fejlett önvédelmi mechanizmusát veszélyforrásként aktiválta. Egy egyszerű ember nem érez maga körül mindent kockázati tényezőként, csak akkor reagál bizonyos dolgokra, ha azok valós veszélyt jelentenek, közvetlenül és célzottan. Ádám viszont magát ezt a hömpölygő tömeget, magában is potenciális veszélyforrásként élte meg. Hisz az emberáradat mindegyik egyedére is az volt, csak ők nem foglalkoztak vele. És persze nem is érzékelhették. A nap minden órájában számtalan kisebb-nagyobb baleset történt egy ilyen nagyváros életében, nem beszélve az olyan apróbb veszélyhelyzetekről, amelyeket a legtöbb ember egyszerűen

figyelman kívül hagyott. Ádám viszont minden taszítást, minden karcolást közvetlen veszélyforrásként érzékelt annak ellenére, hogy igazából ártani semmi sem tudhatott volna neki. Sőt érezte a többi embert fenyegető veszélyeket is. Hallotta az érthetetlen zshivajon túl, még az összes ember gondolataiban kavargó káoszszerű zsongást is. Hogy bármi eredményt is el tudjon érni, neki is hozzá kellett nyúlni az idő folyamához. Nem merevítette ki teljesen, mert az ilyen körülmények között elég látványos hatást gyakorolt volna az időtorzulás szélső zónáiban tartózkodókra, egyszerűen csak rendkívüli módon lelassította. Így ami eddig egy felbolydult méhkasra hasonlított, csak lassan vánszorgó kásává szelídült. Így már percek alatt megtalálta a váró egyik sarkában ijedten megsimuló kutatót.

– Jöjjön, barátom! – húzta ki a sarokból és persze a vánszorgó idő fogságából a karjánál fogva Ádám.

Minden egy szempillantás alatt visszavette eredeti lendületét.

Valami katasztrófa történhetett – próbálta túlüvölteni a zajongó tömeget a fiatalember.

– Igen, tudom – bólogatott Ádám. – Az egyik beléptető folyosó összeomlott a tizenegyes metró alagútjában. Elég sok a sérült. És most hirtelen mindenki máshol akar lenni, mint ahol van. Aki közel van, azt távolabb űzi a félelem, aki távolabb van, azt pedig közelebb hajtja a kíváncsiság. Az ember már csak ilyen. Jöjjön. Átruccanunk egy kicsit a fővárosba. Keresünk magának valami jó munkahelyet.

– De mégis, kit tisztelhetek önben? – vágott elképedt arcot a férfi.

– Mindent a maga idejében – nyugtatgatta Ádám. – Most menjünk át egy másik állomásra, mert itt egy ideig minden le lesz zárva.

Útközben beléptek egy helyi divatházba, és tetőtől talpig elegáns öltözetet öltöttek. Ádám egyszerűen zsebből, készpénzben fizette az egészet.

– De mégis... ki maga? – értetlenkedett a fiatal férfi.

– Mondjuk, hogy az ön őrangyala – intette le Ádám.

Az útjuk már minden különösebb esemény nélkül zajlott. Egy nem túl távoli, másik állomás földalatti mágnesvasútján egyenesen a főváros központi pályaudvaráig utaztak. A fiatalember továbbra sem kapott semmiféle útbaigazítást azon tekintetben, hogy ki is a különös pártfogója, de úgy gondolta, nem lenne illő tovább kérdezősködni.

Lényeg, hogy talán megint jó útra térül az élete.

Ádám újdonsült barátjával egyszerően beballagott a nemzetközi kutatáskoordinációs bizottság központi irodájába. Semmi ellenállásba nem ütközött. Bár a portánál fegyveres őrök álltak, de miután a fémdetektoros beléptető után a tisztviselőnél jelezte, hogy a főnök már várja, az a számítógépben történt pár másodperces ellenőrzés után egy biztonsági őrt adott mellé, akivel közölte, hogy vezesse az urakat az igazgatóúr irodájába.

Ahogy a két férfi belépett az irodába, az őr, miután kissé meghajolt, szó nélkül távozott, becsukva maga után a sötétbarna bőrrel bevont, párnázott ajtót.

– Hát maguk honnan kerültek ide? – értetlenkedett az idős férfi. Az asztalán lévő csengő gombja után nyúlt, hogy visszahívja a biztonsági őrt, hogy ő bizony

nem vár senkit. De az eszköz nem működött. Hirtelen pánik lett rajta úrrá. Egy pillanat alatt talpra ugrott, és elkezdett menekülni a háta mögött lévő ablak irányába.

– Ne jöjjön közelebb – vágott halálra rémült arcot az öregember. – Fegyver van nálam – fenyegetőzött, az egyébként egy helyben álló, így előkelően felöltözve leginkább egy hatalmas kormányzati testőrre emlékeztető férfi felé hadonászva.

– Ne nevetessen! – mosolyodott el Ádám.

A mellette álló fiatal kutató is kissé ijedten nézett a mellette tornyosuló férfira. Mintha most sokkal nagyobb és sokkal fiatalabb lett volna, mint korábban. Pedig az utazás során volt ideje alaposan végigmérni, megfigyelni. De az elegáns öltöny most is ugyanolyan kifogástalanul állt rajta, hát gondolta,

csak a furcsa szituáció adja ezt a fura érzetet.

– Ugye tudja, ki vagyok, Hackman úr?

– Honnan a fenéből tudnám – remegett az ablaknak simulva az igazgató, miközben halványan kezdett benne derengeni a felismerés, hogy ki is lehet ez az óriás. – Maga az a... mutáns? – csúszott ki a száján a nem túl hízelgőnek tűnő kifejezés.

– Nevezhet így is, ha ez magának megnyugvást jelent. Mondjuk úgy, hogy én vagyok magának minden álma és rémálma egy személyben. De ne féljen. Nem akarom én bántani.

– Én csak a dolgomat végeztem – védekezett az idős férfi. Minden döntésemben csak az emberiség biztonságát igyekeztem szolgálni – próbálkozott valamiféle hős szerepébe burkolózni.

– Na. Én ezt a felelősséget most leveszem a válláról. Engedje meg, hogy bemutassam az utódját – mutatott a fiatalember felé.

Erre a fordulatra a fiatal kutató lepődött meg a legjobban. De nem mert ellenszegülni egy szóval sem furcsa patrónusának.

– Most magukra hagyom az urakat. Holnap pedig bejelenti, hogy korára való tekintettel lemond, és átadja a helyét ennek a régóta ismert, rendkívül jó barátjának, akit már évek óta erre a feladatra készített fel. De nem tűnik el végleg, itt marad mint tanácsadó.

– Értettem – válaszolt rezignáltan az öreg.

– És én mit kezdjek itt? Nem is értek ehhez. Itt engem senki nem ismer. Holnap már a börtönben leszek – védekezett a fiatal férfi.

– Ne izguljon. Csak hagyja megtörténni a dolgokat. Bízson bennem, mint ahogy én is megbízom magában. Nem mindent lát a szem, de attól még ott van. Nem mindent ért meg az ember elsőre, de attól még úgy van – titokzatoskodott tovább Ádám.

– Jöjjön fiatal barátom. Ez már az ön asztala. Ne féljen, mindenben segíteni fogom – lett váratlanul készséges és barátságos az öreg.

– Ez ijesztő – nézett megborzongva Ádámra a fiatal férfi.

Váratlan látogató

Ádám a vétőbizottság központjától nem sokat szórakozott utazgatással. Beballagott az épület egyik mellékhelyiségébe, és onnan egy az egyben átteleportált Nick föld alatti világába, nem kis kavarodást okozva az ott dolgozók között. Akik látták megjelenni csak úgy a semmiből, igazából nem tudták felfogni, mi is történt, erről gondoskodott, de a ki tudja, honnan előkerült idegen ember így is zavart okozott. Senki nem értette, hol nem figyelt elég jól.

– Álljon csak meg! – ordított egy férfi az egyébként is egyhelyben álló fiatalemberre. – Fel a kezekkel! Lássam a

kezeit! – emelte rá pánikot sugárzó tekintettel a fegyverét.

Ezt a mozdulatot aztán többen is megismételték a teremben állók közül. Vagy egy tucat pisztoly csöve irányult felé pár másodperc alatt.

– Csak semmi pánik! – emelte a feje fölé a karjait Ádám. – Nincs nálam semmi – forgatta meg a kinyitott tenyereit.

– Lássam a kezét! – ordította a fegyveres férfi megint, pedig az első pillanattól tisztán látható helyen tartotta a fiatalember azt.

– Ennél jobban? – tárta szét a karjait.

– Ne mozogjon, ne beszéljen, még csak levegőt se vegyen! – üvöltötte artikulátlan hangon a másik. Látszott, hogy a fiatalember nyugalma még jobban feldühíti és még jobban megijeszti.

– Nem akarok bántani senkit. Csak a főnökükkel akarok beszélni.

A kínos patthelyzetet az ifjú Grangzen belépése törte meg. Ahogy felismerte Ádámot, mosoly szaladt végig az arcán.

– Nyugalom, emberek. Dájner úr hozzám jött – tolta le az egyik férfi két kézzel mereven előrenyújtott fegyverét hanyag mozdulattal a föld felé. – Szép belépő, Ádám – szorította meg két kézzel a fiatalember jobb kezét.

Erre a mozdulatra aztán a többiek is tétován engedelmeskedtek. Nem értettek az egészből semmit, de mivel a médiafelhajtást ők is követték, azért sejtették, ki lehet ez az ember.

– Ő az, aki nem jött meg a világúrból, ugye? – húzta el a száját az egyik férfi.

– Nem kell a médiának mindig mindent tudnia – válaszolt a kérdésre mosolyogva Ádám.

– Ez pontosan így van – nyugtázta Nick.
– Na de meséljen. Gondolom, bőven van mit.

- Barátok közt talán tegeződhetnénk is
- váltott át Ádám angolról magyarra.

Ez megint kis mozgolódást váltott ki a társaságban.

- Természetesen, de ha nem baj, maradjunk az angolnál, hogy ne érezzék magukat kirekesztve a fiúk.

– Igazad van – tért vissza az angol nyelvre mosolyogva a vendég.

- Gyere az irodámba. Ott sokkal kényelmesebb és nyugodtabb is.

A lassan szétszéledő emberek közt elindultak a Nick által mutatott irányba.

Angyal, vagy démon

Hajnalka állandó védőőrizet alatt állt továbbra is, bár lassan erre már alig lett volna szüksége, mert Ádámnak köszönhetően benne már sokkal gyorsabban és mellékhatásoktól is védettebben zajlott az átalakulás. Még Nelmerennél nem volt tisztában vele, hogy hogyan lehet a mutációt irányítottan vezetni, így a fiatal úrmérnöknek még szinte ugyanazt végig kellett küzdenie, amit neki is az operációja után, Hajnalkánál már egy minden apró eleméig kidolgozott módszert alkalmazott. Ezért is merte az utolsó időre időzíteni a folyamat megindítását, és ezért merte egyedül elengedni is. Ha nem lett volna benne biztos, hogy biztonságban

tudhatja, őt és a gyermekét, a világ semmi kincséért, sőt magáért a világért sem mozdult volna el mellőle. De még ő is folyamatosan fejlődött. Ez már nem volt olyan látványos, mint az első időszak, de már mindent a végletekig aprólékosan meg tudott tervezni. És nem azért, mert előre látta, mi fog történni, hanem mert ő irányította, hogy mi történjen. Olyan összefüggéseket látott, érzett és dolgozott fel másodpercek alatt tudat alatt, amik gyakran nem is érték el benne a tudatosság szintjét, anélkül voltak egyértelműek számára. Ez persze egy kicsit kérlelhetetlenné is tette. Hiába könyörgött a kislány neki, hogy ne így, vagy ne úgy legyen valami, mindig az volt a válasza, hogy „ennek így kell lennie”. Szemére is hányta Hajnalka párszor, hogy most már tényleg Istent játszik. Ezzel nem értett egyet, de azt is megértette, hogy egyelőre nem lenne értelme az

ellenkezőjét bizonygatni. Mikor a lány azt hangoztatta, hogy időparadoxont készül teremteni, mert olyat akar létrehozni, ami nélkül ő nem is létezne, az volt a válasza, hogy ezt az időhurkot nem ő indította el, tehát nem keletkezik belőle paradoxon. Ennél részletesebben viszont saját maga sem tudta volna elmagyarázni, egyszerűen minden sejtjében érezte.

Ahogy Hajnalkában kezdett a végére érni a fejlődés, saját maga is egyre több dolgot megértett. Persze ez nem jelenti azt, hogy mindennel egyet is értett. Megérezte azt, hogy Ádám Szindit is felemelte, és ez egyáltalán nem tetszett neki. Még így, az emberi evolúció magasabb szintjén is féltékeny volt, bár már azt is érezte, hogy nincs mire. Az is bosszantotta, hogy még mindig szinte fogságban kell lennie, pusztán mert a „férje ura” úgy szeretné. Így, rengeteg új képesség birtokában talán még kevésbé

tudta elviselni az alárendelt szerepet. Pedig úgy érezte, mint Nelmern, mint ő, csak mellékszereplők ebben a történetben. Érezte azt is, hogy Ádám egyáltalán nem így gondolja, de neki elég volt a felháborodásra, hogy ő viszont igen. Frankot sem értette meg, hogy miért olyan szolgálai. Miért védi annyira a barátját, amikor ő is csak másodhegedűs lehet. Úgy érezte, az elejétől kezdve csak kiszolgálói a nagy és isteni Dájner Ádámnak. Ugyanúgy szívből szerette, mint régen, de a lelke valahol mélyen dominanciára tört. Maga sem tudta megmagyarázni, hogy miért. Sőt azt is tudta, hogy ez így nagyon rosszul végződhet mindegyikük számára, de mégis hiába próbálta elhessegetni a szürke felhőket a tudatáról. Jó úton járt afelé, hogy istennő helyett démon legyen belőle.

Nelmernnek nem kis gondot okozott a lány fejlődésének furcsa iránya, bár emlékezett rá, hogy az ő tudata is lázadt egy időben Ádám ellen. De sosem ennyire erősen. Soha nem tört volna hatalomra, Hajnalkában viszont ezt az irányt érezte. Tudta, hogy ennek két fő oka is van. Az egyik, hogy nő, tehát sok tekintetben más élettani folyamatok zajlanak benne, a másik pedig a méhében fejlődő magzat. Ha nem lenne terhes, minden bizonnyal máshogy viszonyulna jelen helyzetéhez. De itt most már neki nem a férfi az első, hanem az általa veszélyeztetve érzett gyereke. Hogy miért érezte volna Ádámtól veszélyben a fiát? Erre nincs magyarázat. Ebben nem a fejlett tudat, hanem az állati sorból kiemelkedő ember által sok ezer éven át magával cipelt vad ösztön volt, ami a döntéseket hozta. Érdekes – gondolta Nelmern –, úgy látszik a nők, legyen az ember az evolúciója bármelyik

fokán is, akkor harcolnak a legjobban a megalázkodás ellen, ha annak szükségszerűsége minél kevésbé veszélyezteti őket. Ha tényleg szükség van rá, szó nélkül alárendelik magukat a férfi akaratának, de ha senki nem várja ezt tőlük, valami belső késztetéstől hajtva lázadóvá válnak. Talán ez az akaratlan cselekedet, a fajfenntartás ösztöne, a „valakinek uralkodnia kell” ösztöne. Aggasztotta, amit érzett, de tökéletesen biztos volt benne, hogy semmi baj nem történhet. Érezte Ádám nyugalma, és ez neki teljesen elég volt. Persze tudta azt ő is, hogy ez részéről valóban valamilyen szinten alárendelt szerep, de neki ezzel nem volt semmi baja. Tudta, hogy mindenki nem vezethet egy buszt, aki rajta ül. Persze, mindig is hajlamos volt engedékeny lenni. Ha annak idején harcolt volna ezért a lányért, ki tudja, hogy alakultak volna a dolgok. Lehet,

hogy most semmi nem volna így. Tudta, hogy minden másodpercben egyféle döntést hoz az univerzum minden résztvevője, legyen az atomnyi, vagy fejlett öntudattal rendelkező, hogy milyen irányba befolyásolja a jövőt, de úgy gondolta, mégis mindig minden arra halad, amerre haladnia kell. Mint egy nagy terv, a világmindenség nagy törvényszerűségeinek a terve, a sors tulajdonképpen elrendeltetett.

Nagyon-nagyon régen

Ádám bénának érezte magát a különleges képességei nélkül. Szinte folyamatosan igyekezett háttérbe szorítani azokat, és a lehető legnagyobb mértékben megmaradni klasszikus értelemben vett embernek, míg ura volt a nulltér-góc által biztosított hatalomnak, de most, hogy elvesztette ezt az erőt, érezte meg igazán, hogy mennyire más, mennyire több volt, mint egy egyszerű ember. A tudás megvolt az agyában, de csak az átlagos emberi érzékszervek által elérhető információk, úgy érezte, semmire sem elegendő. Ez az érzés olyan volt a számára, mintha egy ember hirtelen megvakulna és süketté válna. Ráadásul a fejében lévő tudás is egy nagy összevisszaságot eredményezett. Az ember tudása emlékképeken alapul. Az

emberi agy nem arra lett „kitalálva”, hogy számítógépként dolgozzon, egy kérdésre végigpróbálva minden lehetséges választ, míg meg nem találja a helyeset. És mivel túlságosan sok információ volt a fejében korábbról, szinte teljesen alkalmatlanná vált arra, hogy csak azzal foglalkozzon, amire éppen szüksége van. Most érezte csak meg, hogy az agya a végtelen energia birtokában egyáltalán nem hagyományos értelemben vett emberi agyként működött. A mutációja által létrejött extra idegi kapcsolatok energia híján teljesen haszontalanná váltak. Mintha egy szuperszámítógép adathalmazát beletáplálnánk egy kezdetleges PC-be. Elkecseregettséget, tehetetlenséget és dühöt érzett, és egyre inkább hajlott arra, hogy rettegést is attól, hogy nem-e a hajója számítógépe szándékosan fosztotta meg a már annyira megszokott hatalomtól. Úgy gondolta, hogy így teljesen értelmetlen

volt ez a képtelen utazás. Semmit nem fog teljesíteni abból, amire vállalkozott, amikor visszaindult a Föld születésének idejébe.

Menjünk egy kicsit távolabb, hogy egyben láthassuk az egész rendszert. – adta ki az utasítást a hajónak.

Mekkora gyorsulást kérsz - kérdezett vissza a számítógép.

Egyharmad fénysebesség, azt hiszem, elég lesz. Akarom látni, hogy rendeződnek el a bolygók.

Soká fog tartani. Én egy ugrást javasolnék – vélekedett a gép.

Ádám feje hirtelen paprikavörös lett a méregtől. Tudta, hogy igaza van a számítógépnek, de ebben is azt a félelmét látta igazolódni, hogy ez az élettelen szerkezet átvette az uralmat felette.

– Hát persze. Ugorjunk egyet oda, ahonnan egyben látom a naprendszert a Merkúrtól a Neptunuszig.

– Ez nem fog menni.

– Miért? – kételkedett Ádám.

– Egyrészt, mert a bolygóközi gázoktól és portól nem látható ekkora távolság, illetve ami igen, az nagyon fényes távoli csillagok fénye. Még nagyon sok a bolygóközi anyag. Rengeteg a sötét anyag. A gázfelhők pedig sok helyen még izzanak. Másrészt pedig, mert még nincs sem Merkúr, sem Neptunusz.

– Hogyhogy nincs? Még ki sem alakultak?

– Úgy, abban a formában, amire te emlékszel, még nem. Csak három bolygó létezik. A Föld, ami most még háromszor akkora, egy óriási gázbolygó, ami nagyobb, mint a Szaturnusz és a Jupiter együtt, és egy hatalmas, fémmaggal rendelkező jégbolygó, az anyag furcsa szerkezeti állapotában.

– Ezeket az információkat nekem kellene tudnom – méltatlankodott Ádám.

– Ugye nem szándékosan tartod magadnál az energiagócot, hogy ne kerülhessen vissza hozzám?

– Hova gondolsz? Én gép vagyok. Nem ember. Nincs bennem önzőség. Egyszerűen az őserő jobban érzi magát nálam, és nem akar átköltözni beléd.

– Nem át. Vissza. Hiszen én vagyok a létrehozója. Egyébként is, mi ez a badarság, hogy nem akar. Ez egyszerűen csak egy energiahalmaz. Sőt még az sem. Egyszerűen csak a semmi.

– Biztos vagy ebben? Ez a semmi a gyökere a mindennek. Minden anyagnak, energiának és minden információnak, ha úgy tetszik, minden tudásnak. Nagyon is lehet véleménye. Másrészt nem te hoztad létre. Az az ember, aki létrehozta több milliárd éve megszűnt létezni. Elpusztította saját magát. Te csak a pontos másolata vagy. Egy klón, ha úgy tetszik. Most már nem te teremtetted őt, hanem ő

teremtett téged. Az alapján, az információ alapján, amit én cipeltem, az ugyancsak tőle eredeztetett memóriámban évezredekig. Ráadásul ezt a döntést te hoztad, a szabad akaratod által, tökéletes tudatában annak, hogy az az ember, aki itt újjá fog születni nem ennek a galaxisnak az anyagából és energiájából létezik.

– Hát ilyent, lecsesz egy mesterséges intelligencia. Egyébként nem több milliárd éve, hanem több milliárd év múlva.

– Nem akarom, hogy rosszul érezd magad, de a téridőben a múltnak és a jövőnek nincs jelentősége, pusztán a távolságnak. De hát, ezt te is tudod, csak a düh elhomályosítja a józan ítélőképességedet. Egyébként én is te vagyok, ne feledd. Csak szervetlen változatban. Tied minden tudásom, képességem, és ha szabad azt mondani, minden érzésem.

– Akkor most tulajdonképpen saját magammal vitatkozom? – nevetett fel idegesen Ádám.

– Szerintem nincs köztünk vita. Csak információcsere. Egyébként lehet mondani, hogy igen. Csak minthogy én gép vagyok, nekem nincsenek érzelmi hullámvázak. Lehet, hogy az őserő éppen ezért választ egyelőre engem, és nem téged.

Megbocsátás

A magyarországi úrügynökség vezetője irodájának előszobájában ülő rendkívül attraktív fiatal titkárnőnél egy megnyerő kinézetű és modorú fiatal férfi jelentkezett be. Meghallgatást kért a professzortól. A csinos kis nő alig tudta levenni a tekintetét a férfiről. Attól a pillanattól, hogy meghallotta a bársonyos, behízelgő hangját, belenézett megnyugtató barna szemeibe, borzongás futkosott végig a bőrén. Valami mágikus erő ejtette hatalmába a gondolatait, és akaratlanul valami piszkos ösztön tartotta csapdában a tudatát. Nelmernt nem lepte meg a lány réveteg tekintete. Volt némi tapasztalata cirka kétszáz év alatt, hogy milyen hatást vált ki a nőkből.

Soha nem hatott a tudatukra közvetlenül magasabb rendű képességeit használva, így hát úgy gondolta, természetes sármja tehet róla, hogy a nők szinte azonnal belebolondulnak. A lány dadogva, legyezőszerű hosszú pilláival sűrűn pislogva igyekezett kiszakadni a pillanat bűvköréből, mindhiába, hát zavartan hellyel kínálta a fiatalembert, és a nevét sem kérdezve, kopogás nélkül, szinte berobban főnöke irodájába. Nelmern finoman elmosolyodott. – Ne izgulj cicám, te leszel a soron következő. – dörmögte alig hallhatóan.

Professzor úr, egy úr szeretne önnel beszélni – dadogta a lány.

Az öreg úgy nézett rá vissza, mint aki egy szavát sem érti. – Na de kisasszony... Mi ez a modor?

Elnézést. – tolatott vissza az ajtó felé tétován a nő.

De. Hát mégis ki, és mit kíván tőlem?

Nem tudom. – sírta el magát a titkárnő,
és kirohant a szobából.

Nelmern elbájoltan nézett a tipegve az
előszobát is elhagyó lány után. – Az anyád
de szép vagy – dűnnyögte utána
mosolyogva. – Ne izgulj, én is érzem - tette
halkan hozzá. Ezután belépett az
arasznyira nyitva maradt ajtón.

Az idősödő férfi pár másodpercig
értetlenül, bambán bámult a férfira, aztán
hirtelen széles vigyor terült szét az arcán.
– Nelmern úr – ugrott fel a korát
meghazudtoló fürgeséggel a székéből,
mint valami siheder, és kinyújtott karral a
férfi felé rohant, hogy minél előbb
megszoríthassa annak jobb kezét.

Tudtam én, hogy nem veszhetek oda. –
ütögette meg bal kezével a fiatalember
vállát, miközben továbbra is vadul
szorongatta annak parolára adott kezét. –
És Dájner úr? Ő is itt van?- Sandított
türelmetlenül az ajtó felé.

Nem. Sajnálom, de vele nem tudok szolgálni. - Hirtelen valami furcsa kényszer futott végig a tudatán. Nem volt képes rá, hogy azt mondja, hogy nem tudja, hol lehet a barátja. Nem tudott hazudni. Pedig hányszor lódított az eltelt kétszáz év alatt. Többnyire kicsiket, de néha egész nagyokat is. – A francba – gondolta. – Ez tutti az ő hatása. Hát, hogy fogom én szédíteni a lányokat, ha nem tudok hazudozni – gondolta kicsit sem komolyan.

Ne izgulj, van hazugságok nélkül is édes élet – hallotta a tudatában a telepatikusan hozzá kapcsolódott Ádámot. Kissé meglepte a dolog, de aztán el tudta nyomni, hogy ez az érzés kiüljön az arcán.

Nem vagyunk együtt. – Húzta vissza a végre elengedett kezét. Tudja, a téridőn át, először meg kellett határozni a jelen kort. Ezért nem maradhattunk együtt. – Fene

mód büszke volt, hogy meg tudta oldani, hogy ne kelljen hazudnia. – De én itt vagyok, bár tudom, hogy ezt kevésbé tartja fontosnak Mátrai úr.

Jaj, ne mondjon ilyeneket. – szívélyeskedett az öregember. – Már miért ne lenne maga ugyanolyan fontos.

Mert Ádám volt... hogy is nevezik. A mutáns.

Én inkább úgy mondanám... a kiválasztott. De ez semmit nem jelent. Ön ugyanolyan kedves a szívemnek, mint Ádám.

Ohó. Te tudsz hazudni – gondolta Nelmern. - De nem nekem.

Jöjjön, foglaljon helyet – mutatott széles mozdulattal az egy kisasztal mellett álló bőrfotelok felé a férfi. El kell mindent mesélnie. Rendkívüli kalandokban lehetett részük. De szívesen elmentem volna én is. Fantasztikus. – Áradozott az

öreg. – Rögtön idehozatom Hajnalkát is. –
nyúlt az asztalán lévő egyik telefon után.

Pár perc múlva Hajnalka be is lépett a
még mindig résnyire nyitva lévő ajtón és
forrón magához ölelte Nelmernt,
miközben a fülébe súgta – Te kis
nőcsábász. – Te kis kukkoló – súgta vissza
a férfi. – Ezen aztán mindketten hangosan
felnevettek, amit az öreg a boldog
újratalálkozás jelének tulajdonított.

Én meg azt hittem, hogy remeteként
éltél itt kétszáz évig – mondta a lány hang
nélkül a fiatalembernek. Ebből azonban
az idősödő férfi már semmit nem vett
észre.

Hát mégis mit gondolsz, miből lett az
elmúlt kétszáz évben annyi zseni itt a
Földön? – válaszolt a férfi ugyanilyen
módon. Erre Hajnalka széles vigyorral az
arcán, finoman fejbe kólintotta Nelmernt.
– Most, hogy mondod, Einstein mintha

tényleg hasonlított volna rád – csibészkedett a lány.

Erre viszont az ötlött az idősödő professzor agyába, hogy – Ezek között alighanem tényleg több van, mint barátság. - amire a két fiatal megint élénken kuncogott.

Visszatérve Ádámra... tényleg csak azért érdeklődöm utána, mert ahogy maga is említette Frank, őt sokan veszélyesnek gondolják, mert ahogy említette mutánsnak vélik, a szó rossz értelmében. Maguk barátaim közvetlenül nincsenek veszélyben, csak közvetve, mert esetleg egyesek önökön keresztül, próbálnák meg Ádámot a hatalmuk alá vonni. Egyébként, ha megkérdezhetem milyen szinten más ő, mint mi? – próbált puhatolózni a házigazda.

Higgye el professzor úr, semmiben nem más, mint én. - Mosolyodott el Nelmern. – Na persze, nincs két egyforma ember a

földön, de egyébként nincs senkinek oka félni tőle, ha tisztességesen viszonyul hozzá. Egy zseniálisan jó képességű, és mondhatom bika erős fiatalember. És ami még lényeges, velejéig úriember.

De ugye nem kétséges, hogy ő is vissza fog térni?

Ő vállalta magára a legveszélyesebb részét, a küldetés azon részének, ami a biztonságos visszatérésünket volt hivatva megteremteni. Ön tudós, nem kell magyaráznom magának, hogy több száz fényévnyi távolságból elsőre szinte lehetetlen visszatérni egy, a téridőben előzetesen semmilyen jeladóval el nem látott Földre. Hangsúlyozom, térben és időben pontosan ide, és ne mondjuk a dinoszauruszok közé. Azért meg kell vallani egy időben elég dühösek is voltunk magukra, hogy elrepítették bennünket egy másik galaxisba, de arról egyáltalán

nem gondoskodtak, hogy onnan vissza is térhessünk.

Hogyhogy egy másik galaxisba? – ámuldozott tágra meresztett szemekkel az öreg. – Maga téved Nelmern úr. Maguk a Tejútrendszeren belül voltak, egyszerűen csak egy másik karban.

Higgyen nekem, űrmérnök létemre ilyen tekintetben nem szoktam tévedni. Egy másik galaxisban voltunk. Olyannyira másokban, hogy még csak nem is ismerik a tudósaik. De egyébként, ha csak egy, másik karban lettünk volna is, onnan is csak úgy tudtunk volna biztonságosan féregjáraton keresztül visszatérni, ha a Földön felállítottak volna egy dimenzió közti jeladót, aminek a „vevőjét” mi elvittük volna magunkkal. De semmi ilyenről nem gondoskodtak. Valljuk meg, bedobtak bennünket a nagy semmibe, pusztán arra apellálva, hogy majd a „mutáns” megoldja a többi részét.

Bocsánat. Nagyon sajnálom. Tökéletesen igazuk van, hogy ha önzőnek tartanak. De nagyon szorongatott bennünket az idő. Kaptunk Grangzen úrtól egy kész helyzetet, de hozzá semmiféle instrukciót, vagy utasítást. Egyszerűen muszáj volt lépnünk. Nem tudhattam persze, de meg voltam győződve róla, hogy az a fiatalember, ha nem valami katasztrofális irányba változik az „átkódolás” folytán, képes lesz megoldani a másik részét a problémának. Amint látszik azért csak megérte kockáztatnom. Persze tudom, emberéletekkel játszottam a beleegyezésük nélkül. Még egyszer kérem, bocsássanak meg nekem ezért. Hajlandó vagyok bármi elégtételt megtenni. Ha kívánják akár személyesen végezhetnek velem itt és most.

Ugyan professzor úr. Nem kívánjuk mi az életét. Elég, ha tudja, hogy jön egyel nekünk.

Örök lekötelezettjük vagyok, higgye el.
– hálálkodott az öreg.

Nézze Béla bátyám, ugye nevezhetem így, felejtsük el. Pusztán, segítsen bennünket, amikor kell.

Kedves fiatal barátom, maga úgy nevez engem, ahogy csak akar. Ha vén hülyének, vagy esetleg vén szarosnak akar, akarnak – mosolygott bocsánatkérően Hajnalkára – már elnézést, én attól is boldog vagyok.

Ne vicceljen. Emberek vagyunk. És higgye el, sohasem élnénk vissza helyzeti fölényünkkel. És ha – emelte meg a hangját ennél a szónál Nelmern, ki nem mondva, de azt sugallva, hogy ez még egyáltalán nem biztos – Ádám megjön, meglátja, hogy ő sem egy szörnyeteg.

Bocsásson meg, hogy ezzel zaklatom, de ön is jármű nélkül érkezett? – tette fel a tétova kérdést az öregember.

Féregjáraton keresztül nem feltétlenül szükséges az utazáshoz jármű. – tért ki finoman Nelmern az egyértelmű válasz elől.

Csak azért kérdezem, mert Garner úr, nagyon boldog lenne, ha minden apró atomjáig átvizsgálhatná a hajójukat. Rengeteget tanulhatnánk belőle. Jó eséllyel rájönnénk arra is, hogy valójában hová kerültek, és miért nem oda ahová mi itt a Földön terveztük. Felbecsülhetetlenül értékes információkat hordozhat a hajó fedélzeti számítógépe is. Tudja, az igazi kihívás, legalábbis számunkra, csak ezután következik. Olyan szintre kell emelnünk rövid idő alatt az intersztelláris úrutazást, hogy egy-kétszáz éven belül kolonizálható bolygót, bolygókat találhassunk, mert ha nem, az

emberiségnek, pusztán a földön, nincs több ideje három-négyszáz évnél. Lassan teljesen lakhatatlanná tesszük ezt a csodálatos bolygót. Már most is tizenkéth milliárdan vagyunk. A lakható szárazföldi területek az elmúlt száz évben is rohamosan csökkentek. Ha a szintetizálás nem létezne, ami viszont vészesen veszélyezteti a Föld tömegegyensúlyát, már vagy ötven éven belül és szomszédunk halt volna az utolsó ember is. Nyakunkon van egy megélhetési háború. És a fegyverek mostani fejlettsége mellett, ha ezt nem tudjuk kikerülni, a Föld egy hét alatt csak kiégett porgolyó lesz, és még egyetlen baktérium se marad az élet hírnökeként. Szóval cseppet sem rózsás a helyzetünk. Emellett hatalmas az ellenállás a tudománnyal szemben, mert az emberek jelentős része, pont általunk látja legnagyobb mértékben veszélyeztetve a Földet. És hát valljuk

meg, ha rossz kezekbe kerül, a tudomány valóban felgyorsíthatja az utunkat a végzetünk felé.

Igen. Tisztában vagyunk mi is ezekkel a tényekkel. De sajnós a hajónk ott maradt, abban a távoli galaxisban. De remélhetőleg elegendő hasznos információval szolgálhatunk mi magunk is ahhoz, hogy a túléléshez elégséges feltételeket meg tudja teremteni az emberiség.

Egy másik ijesztő körülmény, hogy szerintünk nagy titokban jelen van a Földön egy földönkívüli faj, ami viszont velünk nem hajlandó felvenni a kapcsolatot, így a szándékairól sem tudhatunk semmit. Lehet, hogy csak az alkalmas pillanatot várják, hogy mikor söpörhetnek le minket a színről.

Ez érdekes teória. Mi az egész utunk alatt nem találkoztunk az élet egyetlen földönkívüli megnyilvánulásával sem.

Pedig higgye el... itt vannak. És ez nemcsak egy öregember paranoiás képzelgése. Egyébként megkérdezhetem Nelmern úr, hogyhogy az ön megérkezésénél nem volt áttörési anomália?

De volt – mosolyodott el az úrmérnök – csak amikor én jöttem, senki nem figyelt rá.

Az öreg fejében ott motoszkált a gondolat, hogy a műholdaknak mindenképpen észre kellett volna venni azt is, de mivel érezte, hogy a fiatalember igyekszik kitérni az egyenes válasz elől, hát csak bólintott egyet, jelezve, hogy nem kívánja firtatni a dolgot.

Mi most elmegyünk, és szeretném, ha nem nyüzsögnének körülöttünk a katonák sem – nézett kérlelhetetlen tekintettel az idősödő férfira Nelmern. -Köszönjük az eddigi védelmet, de szerintem már nincs szükségünk rá.

Nézze, ha ragaszkodik hozzá, természetesen tiszteletben tartom a kérését, de fel kell, hogy hívjam a figyelmét rá, hogy sajnos vannak olyanok is, akik nem fogják megkérdezni, hogy önök mit szeretnének, csak az számít nekik, amit ők akarnak. Sőt előfordul olyan is, aki igazából csak a halálukat szeretné. Ez a védelem nem önöket van hivatva korlátozni, hanem az ellenségeiket távol tartani. – vágott aggodalmas tekintetet az öreg.

Tisztában vagyok vele – bólintott Nelmern – De higgye el, nem lesz semmi baj. Nem lehetünk örökké foglyok, még ha ez a biztonságunkat is szolgálná. Egyébként is, többségében úgyis itt fogunk tartózkodni, mert mi is azt szeretnénk, ha minél előbb tevékenyen részt tudnánk venni a Föld jövőjének jobbra fordításában. De nem jó, ha bárki azt a következtetést vonja le a

viselkedésünkből, hogy félünk. Itt meg
gondolom, úgylis itt lesznek a katonák.
Ebbe természetesen nem kívánok
beleszólni. Hozzon nekünk össze egy
nemzetközi sajtókonferenciát, mondjuk
úgy egy hét múlva, akkor mindenki
megtudhatja, hogy mik a szándékaink, és
mik a lehetőségeink. Meg vagyok
győződve róla, hogy ezek után szinte
egyáltalán nem lesz ellenségünk ezen a
bolygón.

Jövőteremtők

Ember és gép kitűnően megtanult együttműködni a hónapok folyamán. Ádám még mindig nem tudhatta a testén belül az energiagócot, de kitűnően megosztotta vele a használatán a hajó. Már ismét tudta használni minden képességét. Szinte megállás nélkül dolgoztak annak a megtervezésén, hogy a fiatal naprendszerben olyan változásokat tudjanak elindítani, amik egykor majd olyanná alakítják azt, amilyen akkorra lett, ahonnan visszautaztak ide. Olyan megoldást kellett találniuk, ami ha be van indítva, már nem igényel további megfigyelést és további módosításokat, hiszen örökké nem akartak itt maradni, visszavárta őket a jövő. Majdnem fél földi év azzal telt, hogy az egész jelenlegi

galaxisról a lehető legpontosabb képet kapják. Magát a naprendszert pedig szinte atomjaira pontosan ismerniük kellett ahhoz, hogy elkezdhessenek a tervszerű megváltoztatásán dolgozni. Ki kellett számolni, hogy az elkövetkező évmilliók folyamán mi hogy fog történni. Csak egyetlen lehetséges jövőben gondolkozhattak, így ki kellett zárniuk a lehető legtöbb alternatív lehetőséget. Több ezer szondát raktak ki, úgy, hogy tudták, hogy azokat a munkájuk végeztével össze kell, hogy szedjék, hogy ne maradjon idegen anyag, olyan, ami nem ennek az univerzumnak a szívében keletkezett. Abban bíztak, hogy rajtuk kívül nincs semmi más tényező, ami kiszámíthatatlan. Semmi, ami kiszámíthatatlanul bonyolult. Miután minden információt begyűjtöttek, több százezer lehetőséget modelleztek végig. Közben időnként újra és újra

leellenőrizték az egész naprendszer pillanatnyi helyzetét, azt kutatva, hogy milyen eltéréseket találnak ahhoz képest, amit előre kiszámoltak. Be kellett látniuk, hogy cirka egy hónap elteltével észlelhető eltéréseket mutatott a naprendszer pillanatnyi állapota ahhoz képest, ahogy a számításaik szerint lennie kellett volna. Ilyenkor mindent újraterveztek. Megnyugtató volt azonban a számukra, hogy egy év elteltével egyre kisebbek lettek ezek az eltérések.

Ádám eleinte naponta egyszer evett, tornázott egy keveset és alvással is töltött pár órát. Nem akart leszokni a normál emberi életvitelről. Arról is gondoskodott, hogy időnként tisztálkodjon és ruhát váltson. Tudta, hogy ezek közül egyikre sem lenne szüksége, mert a magasabb rendű képességei át tudják hidalni ezeket a tevékenységeket, de mindenképpen

ember akart maradni, és nem akart sem istenné, sem géppé válni.

Ezalatt a hajó szuper intelligens számítógépe másodpercnyi megállás nélkül, szakadatlanul futtatta le az újabb és újabb tervezési és diagnosztikai feladatsorokat.

Az eredeti elképzelés az volt, hogy a naprendszer távoli óriásbolygójának fémes hidrogénné tömörödött belső anyagából egy hatalmas tömeget egy tökéletesen irányított lökeshullámmal kilöknek a bolygóból a belső bolygó, azaz a Föld irányába, úgy, hogy a kitaszított tömeg széthasítsa a korai ősföldet, és így kialakuljanak a többi bolygók. A fémes hidrogénből álló lövedék nemcsak a becsapódás hatalmas energiájával rendezte át az ősi Föld anyagát, hanem maga is részt vett az eközben lezajló fizikai folyamatokban. Az így szétszóródó anyag egy része tovább sodródva,

magával ragadva a kőzet egy részét, kialakítsa a Nap egyenlítői síkjától kissé félresodródva, aránytalanul nagy vasmaggal a legbelső bolygót, a Merkúrt. Az átrendeződő anyag másik része a Föld vasmagját képezze. Az űrben szétszóródó törmelékből pedig létrejöjjön a Vénusz, ami a becsapódás következtében ellenkező irányban kezd forogni a Nap körül, és a Mars, ami magába gyűjtötte az ütközés során az űrben szétfröccsent maradék vasat is. A fémes hidrogénmagjától megfosztott óriásbolygóból pedig kialakuljon három kisebb, de még így is óriási bolygó, a Jupiter, a Szaturnusz és az Uránusz, és a szétdarabolódó óriás kisodródó gázaiból a Neptunusz.

Később aztán Ádám is egyre kevesebbet foglalkozott az emberi viselkedésforma megőrzésével.

Az én univerzumom

Nem csak a fizikusok, csillagászok, hanem mi egyszerű halandók is gyakran csodálattal nézünk az éjszakai égbolton ragyogó csillagokra. Némelyikünk a csodálaton túl, az említett természettudósok által felállított, a matematika tudománya által megtámogatott hipotézisek ismeretében megpróbáljuk megérteni az univerzum titkait, a világmindenség keletkezését, rövidere szabott életünkkel szemben, felfogni a felfoghatatlant, hogy hogy lehet valami végtelen. Talán páran akadunk olyanok is, akik nem fogadnak mindent el szolgaian, amit a zsenik állítanak, és még csak nem is állunk meg ott, hogy kételkedünk, hanem bátorkodunk itt-ott némely dolgot máshogy gondolni, és felállítani a saját hipotéziseinket. Tesszük

ezt annak ellenére, hogy nem rendelkezünk természettudományos képzettséggel, csak az érdeklődésünkől fakadó információk közé igyekszünk beépíteni a saját elképzelésünket, fantáziánkat is. És ki tudja, lehet, hogy a mi gondolataink is hozzájárulhatnának valamivel a nagy egészhez, amit tudománynak nevezünk. Tudósaink váltig állítják, hogy tudják, hogyan és mikor keletkezett az univerzum, amiben élünk. A legnagyobb tisztelettel és csodálattal viszonyulok a munkájukhoz, eredményeikhez, de van pár dolog, amit máshogy gondolok. Elmondom, hogy néz ki az én univerzumom.

Kétségeim a meglévő tudománnyal szemben.

Hol is kezdjük? Mert ugye az elején nem kezdhetjük, mert a végtelennek eleje sincs. Gondolom, ebben megegyezhetünk. Mégis azt mondják, minden mintegy

tizenhárom egész hét tized milliárd évvel ezelőtt kezdődött az úgynevezett nagy bummal. Egy elképzelhetetlenül kicsi, és ugyancsak elképzelhetetlenül sűrűre tömörödött golyócska egyszer csak gondolt egyet és felrobbant, kilökve magából a mostani végtelen univerzum minden alkotóelemét. Na, itt valami nagyon sántít.

Először is. Miért pont ott ahol, és miért pont akkor amikor. Na persze, a robbanás előtt nem volt sem tér sem idő, mert ez mindegyik anyagfüggő. De az a válasz, hogy ez a kérdés nem értelmezhető, szerintem nem tudóshoz illő válasz.

Később azt mondják, hogy semmi nem mozoghat gyorsabban a fénynél. Akkor viszont az ősrobbanás vagy elképesztően hosszú ideig tartott, vagy egy alapvető fizikai törvény úgy téves, ahogy van. Ha viszont nagyon hosszú ideig tartott, az

akkor már nem is robbanás, hanem mondjuk... robaj.

A feltételezések szerint, egy gigantikus meghaló nap, a szupernóva robbanás után megmaradt anyaghalmaza összeroppan, és addig sűrűsödik, mintegy pár kilométeres átmérőjűvé, míg végül a fényt is csapdába ejti, és létre jön a feketelyuk. Eddig nincs is semmi baj. Állítólag a belsejében annyira torzul tér és idő, más néven téridő, hogy a benne lévő anyag megszűnik létezni, csak a gigantikus gravitáció marad utána, ami magába szippant mindent, ami megközelíti. Itt már valami megint biceg. De fogjuk rá, hogy a gravitáció valóban nem anyagfüggő, mint ahogy azt gondolnánk, hanem a torzult téridő következménye is lehet. Na de térjünk csak vissza eredeti témánkhoz, az ősrobbanáshoz. Ha a feketelyukban pusztán egy nap összetömörödött anyaga

annyira össze tud sűrűsödni, míg végül megszűnik létezni, akkor egy egész univerzumot, ha belegyömöszölünk egy sokkal kisebb golyócskába, ott akkor ugyanúgy meg kell, hogy szűnjön az anyag. Akkor viszont miért nem ugyanakkora a feketelyuk magja, mint az ősrobbanásé. És miért nem robban fel. És ha mégis megteszi, miért nem keletkezik egy újabb ősrobbanás. Na, azt hiszem, ez már megérdemelne egy csípőprotézist.

Na de, menjünk tovább. Ha az ősrobbanás, egy pontnyi térből, ami ugye ekkor nincs is, indul ki, akkor annak a szemlélőtől valamilyen irányba kellene lennie. Érthetőbben, meg kellene, hogy tudjuk mutatni, hogy a nagy bumm, abban az irányban volt. De ha az ember a csoda teleszkópjaival körül néz, minden irányban többé-kevésbé ugyanolyan képet kap. Csillagok, galaxisok, galaxisrendszerek, bennük pulzárok,

neutroncsillagok, kvazárok, szupernóvák, vörös óriások, fehér törpék, és feketelyukak. És mindenfelé a csak feltételezett fekete anyag, ami állítólag a normál anyag sokszorosa is lehet, és persze a feltevések szerint a pár pillanat alatt szétfröccsent anyagból származó kozmikus háttérsugárzás. És minden távolodik tőlünk. Úgy tűnhetne, mintha a tudomány előtti feltevés látszana beigazolódni, hogy mi vagyunk a világ közepe. Persze a minden irányba ható, gyorsuló tágulás, nevezzük úgy, felfúvódás, megmagyarázza ezt az illúziót. Ezzel sincs semmi probléma. De azzal már igen, hogy semmilyen irányban nem észlelünk ugyanakkora távolságban nagyobb elmozdulást. Tehát nem tudjuk ezzel sem meghatározni, hogy tőlünk milyen irányban volt az a bizonyos robbanás. Akkor meg miből feltételezik, hogy tudják, hogy milyen távol volt

mostani helyzetünktől. Különbségek pusztán abban vannak, hogy ami távolabb van hozzánk, az nagyobb, bonyolultabb, és nagyobb sebességgel távolodik tőlünk. Szerintem inkább csak azért gondolják ezt a távolságot, mert pusztán eddig terjed az észlelési képességünk, jelen technológiai fejlettségünk mellett.

Apropó, sötét energia, sötét anyag. Senkinek lövése sincs miről beszél, mikor ezeket említi. Pedig lehet, hogy tényleg ott van, csak rossz felé keressük. Nem a térben rossz felé. A téridőben. Mi van, ha múlt, jelen, jövő egyszerre létezik és a nem talált sötét anyag és energia nem más, mint a jövőben létező anyag és energia. Tudjuk, hogy a múlt bonyolult, végtelenül összetett hatással van a jelenre, lehet, hogy a jövő ugyanilyen erővel hat a pillanatnyi jelenünkre, és az univerzum egészére. Ha a tudósok azt

mondják, hogy a sötét, ismeretlen anyag, energia lehet, hogy többszöröse az egész univerzumnak, minden észlelhető anyagának, (bár szerintem senkinek, legyen bármekkora koponya is, fogalma sincs az univerzum méretéről, és így arányokról beszélni is csak tippelgetés), de ha az ismeretlen része valóban többszöröse a többé-kevésbé ismert részénél, az akár jelentheti azt is, hogy a világmindenség jövője a mi jelenünkhöz képest még sokkal nagyobb mint a múltja.

Elképzelések szerint nem is egy univerzum van, hanem több. Pontosabban végtelenül sok. Ez is elfogadható, de az, hogy valószínű, hogy van közöttük teljesen ugyanolyan is, mint a mienk, amiben egy másik én, ugyanígy a számítógépe előtt ül, és kételyeit fogalmazza meg, csak fantazmagória. Mint ahogy azt sem tartom elképzelhetőnek, legfeljebb

elképzelésnek, hogy ebben a multiverzumban az univerzumok között különböző nagy, esetleg nagyon nagy távolságok vannak. Na, ennek így már tényleg semmi értelme. Ha nincs semmilyen hatás és kölcsönhatás két bármilyen méretű objektum között, akkor azok egymás számára egyáltalán nem léteznek. Tehát nincs értelme egyáltalán feltételezni sem. És végsőképp a végtelenség fogalmát pont ez teheti elfogadhatóvá. Ha a felfúvódás eléri azt a mértéket, ahol már nem csak a galaxisok, nem csak a csillagok, nem csak az őket felépítő molekulák, de a legkisebb szubatomi részecskék is olyan sebességgel távolodnak egymástól, hogy köztük semmiféle kölcsönhatás nem érvényesülhet, akkor megszűnik a létezésnek, mint fogalomnak az értelme is.

Ezzel el is értünk a szkeptikus énből, a hipotetikus énbe. Egyébként nem vagyok ám annyira szkeptikus. Ha az összes tudományos elképzelést egy galaxis méretűnek vennénk, az amit balgaságnak tartok belőle, csupán egy naprendszernyi lenne.

Nem kívánok a keletkezés elmélet minden apró részletével foglalkozni, hisz akkor kilencven százalékban csak közkézen forgó tudományos feltevések bemásolásával tölténém az időmet. Ez is azt mutatja, hogy többségében egyetértek ezekkel az elméletekkel. Ezeket csak nyomokban említeném meg, hogy érthető legyen az a pár különbség, ami az én elképzeléseimben van. Szándékosan nem nevezem másnak, mint elképzelésnek, hisz mint említettem nincs semmilyen természettudományos végzettségem. Pusztán az általam elérhető tudományos feltevések ismeretében, gondolkozom egy

kicsit. Lehet, hogy minden feltevésem hibás, de ki tudja, az is lehet, hogy évtizedeken keresztül elfogadott tudományos elméletek, amiket ma fizikai törvényszerűségnek tartunk, pár év múlva ugyancsak tévesnek bizonyulnak.

Én úgy fogalmaznám meg röviden a világmindenséget, hogy két örökké tartó semmi közt egy örökké tartó minden.

Ez elővetíti azt is, hogy én az ősrobbanás magját kicsit másnak gondolom, mint ami jelenleg az elfogadott tudományos nézet.

Visszatérve a feketelyukakhoz, bizonyára ezek a furcsa szerzetek vannak a legközelebb tulajdonságaikban az ősrobbanás magjához. Csak szerintem bennük a megsemmisülésig tömörülő anyagot egy gigantikus befelé ható mozgási energia alakítja át helyzeti energiává, és azért nem tud felrobbanni, mert az utánpótlása a kívülről

beszippantott anyag és energia által biztosított. Így több kilométerestől, akár tényleg óriásiig nőhetnek. Minél nagyobbak, annál nagyobb mennyiségű anyagot tudnak maguk köré vonzani az őket körülvevő, egészen távoli térből is, gigászi gravitációjukkal. Ezzel látszólag a végtelenségig el tudják látni magukat a fennmaradásukhoz szükséges energiával. Szerintem a gravitációjukat elsősorban nem a téridő torzulása, hanem a magukba szippantott, de még nem egészen a megszűnésig tömörített hatalmas anyagmennyiség adja. A magjukban azonban már valóban nincs semmi, csak egy porszemnyi méretű helyzeti energia góc, ami ha lehámoznáunk róla a külső, befelé ható rétegeket, egy ősrobbanásként születne újjá. Feltevésem szerint a mai technológia által megfigyelhető, pontosabban matematikai egyenletek által igazolható fekete lyukak, még csak,

úgymond csecsemőkorukat élik. Az igazi nagyok sokkal, nagyon sokkal idősebbek, hatalmasabbak, és persze távolabb vannak tőlünk, és olyan vidéken uralják a teret, ahol lassan már kezd megszűnni a tér fogalma, mert a körülöttük örvénylő szupergalaxis kivételével nincs semmi, amire bármiféle kölcsönhatást gyakorolhatnának. Hatalmas étvágyukkal aztán felzabálják a galaxisuk utolsó morzsáját is. És létrejön az általam említett két semmi közül mindkettő. Egyik egy ebben a térségben megszűnő galaxis, másik egy az utánpótlásától megfosztott gigantikus összeomló és lassan anyagi értelemben szintén megszűnő feketelyuk után maradó aprócska, de annál erősebb, mondhatnánk dühösebb helyzeti energia góc, amiben lévő energia legfőbb célja csúcsmozgási energiává gyorsulni, és már semmim sem akadályozza, hogy létrehozzon egy ősrobbanást. Egy, az

elpusztuló univerzum peremén új, fiatal univerzumot.

És az univerzum peremén, mindenirányban, meghatározott távolságokban, sok-sok fiatal univerzum születik, és ezzel már meg is van az én multiverzum képem. Csak nem a semmiben gömbökként úszó számtalan, minden fizikai lehetőséget végigpróbáló, világokból álló multiverzum, hanem egy, egymásba betoluló, egymást pusztító, és építő, habszerű multiverzum. A fő ütközési zónájukban rendkívül gazdag összetettséget mutató, peremvidékein szegényes és pusztuló világmindenségekkel. Szerintem ezért lehetséges az is, hogy bármerre nézünk is, úgy hat, mintha a világmindenség korai, és késői képét egyszerre látnánk, és képtelenek vagyunk megmondani, hogy merre is volt az a bizonyos nagy bumm.

A születő, fiatal mindenség belső zónáját szerintem a sikeresen túlgyorsuló energia adja, ami úgy tud helyzetiből csúcsmozgásivá válni, hogy közben semmi őselemi részecske nem keletkezik, csupán a kifelé ható, a mi sebesség ismeretünkhöz képest elképesztően gyors tolóerő. Ez a tudósok által kozmikus inflációként nevezett felfúvódás. Szerintem az energia nem egyezik a hővel. Itt még hő sincs, mivel nincsenek egymásra ható kölcsönhatások. A kilökődő energia egészen kicsi hányada a táguló, és ritkuló térben, bár ezt még térnek sem nevezhetjük a kölcsönhatások hiánya miatt, elkezd lassulni és kölcsönhatásokat termelni, ami újabb pármillió évig, már ha, már akkor létezne az idő fogalma, csak egyre fokozódó hőt és sugárzást termel. Azután elkezdenek kialakulni az őselemből részecskék, aminek a keletkezésében már teljesen egyetértek

az aktuális tudománnyal. Igazából csak innentől kezdve beszélhetünk időről, és térről. Ekkortól a mozgó őanyag sebessége már a fénysebesség alatt van minimális mértékben, bár ez is csak relatív sebességnek mondható, mert a folyamatosan táguló térben, az egymástól való távolodás folyamatosan fokozódik. Úgyhogy egy frissebben keletkezett gluontól, egy a térben távolabbi, a fénynél gyorsabban távolodik. És mivel szerintem az ősrobbanás nem egy pillanatnyi történés, mert ha a kezdeti helyzeti energia magot, nevezzük mondjuk null tér gócnak, valóban semminek tekintjük, a semmiből ha elveszünk, más néven, ha kifelé robban, az üresség a végtelenségig fennmarad. Tehát a folyamat, ha már beindult, a végtelenségig fennáll. Ahhoz a bizonyos fiatal gluonhoz képest egy távolabbi galaxis, benne egy nappal, a földdel, egy teleszkóppal, relatíve a

fénysebesség sokszorosával távolodik. Úgy hogy soha esélyünk sem lesz arra, hogy meglássuk, bármekkora is fejlődik a tudomány a jövőben. Szerintem az univerzum akkora, hogy a gyorsulva tágulás miatt, semmilyen irányban nem vagyunk képesek ellátni az említett tizenhárom egész hét tized milliárd évnél távolabbra.

A könyvembe ezt a keletkezéselméletemet, elképzelésemet építettem bele, még nagyobb fantáziával megturbózza.

Biróczky István

Ácsteszer 2016 Aug. 24.

AFORIZMÁK

VÁLOGATÁS

A teljes, 473 tételes gyűjtemény átnézése után

200 kiválasztott aforizma

1. Az ember egy íj, a tudás a nyílvevő, a képesség az íjon a húr. A húr felajzása a tanulás. Ha a húr fesztelen, az íj nagyon keveset ér.
2. Úgy élj a mának, hogy ne bánd meg másnap.
3. Inkább ne érjem meg, de legyen az élet könnyed és vidám, minthogy megéljem, hogy az élet elpusztul.
4. A legjobb alkotótárs a magány.
5. Tudhatsz sokat, de mindent soha.
6. Aki nem mer kockáztatni, nem érdemli meg a sikert.
7. Soha ne bízz, ha nem vagy képes kényszeríteni.
8. Az öregeknek azért jobb, mint a fiataloknak, mert az életük nagy részét már ismerik. De épp ezért rosszabb is nekik.
9. Amíg tanulsz, alkotsz is.
10. Annak van joga kritizálni, aki alkotni is tud.
11. Legyünk emberségesek, hisz emberek vagyunk.
12. Mielőtt szeretnék, meg akarok születni.
13. Akinek nincsenek vágyai, vagy pedig nem kell harcolnia azok eléréséért, annak az élete semmit sem ér.
14. Egy szám azzal, hogy megfelezik ciklikusan és folyamatosan, még soha nem éri el a nullát.

- 15.** A nő olyan, mint a legjobban álcázott verem, amikor az ember a legkevésbé gondolná, akkor esik bele.
- 16.** Az értelem igazsága a remény, az életnek pedig joga a kín is.
- 17.** A valódi igazság, szépség, és jószág időtálló.
- 18.** Az idővel győz futni, aki él, és meghal, akit elhagy az idő.
- 19.** A féltékeny ember attól fél, hogy más tud olyat, amit ő nem, vagy pedig ugyanolyant, csak többet.
- 20.** Ha egy hírt titkolni akarsz, akkor terjeszd.
- 21.** Szeretem a romantikát, hitet ad az élethez.
- 22.** Az igazi történelmet az idő írja.
- 23.** A művésznek kritikára van szüksége, mint ahogy az aranyrög is értéktelen, ha nem veszi föl egy ember, hogy beleharapjon.
- 24.** A politikusok dobálják azt a bizonyos kockát, amire aztán ráfognak, hogy el van vetve.
- 25.** Nincs semmi boldogítóbb a gyermekkacajnál, de semmi szomorítóbb a könnyes férfiszemnél.

26. Azt nem tudom, mit érezhet a kutya, ami élete fiatalságát egy ember hűséges szolgálatára szentelte, és vén korára az az ember fejszét emel rá, de azt tudom, hogy úgy érzem magam, mint egy kivert kutya, ha úgy kell dolgoznom, hogy egy ember sem vet rá szemet.

27. Szegett szárnyú madárnak védelem a kalitka, míg az egészségesnek rabság.

28. A megelégedett alkotó olyan, mint a szárnya vesztett sólyom.

29. A boldogság egy fogalom, nem pedig egy állapot.

30. Épp úgy nem érdem jót tenni szándék nélkül, mint ahogy nem bűn rosszat tenni véletlenül. De a törvények nem ismerése, nem jogosít a törvényteleniségre.

31. Gondolkozz, és már van értelme, hogy embernek születnél.

32. A szabadság sárból és vérből gyúrt fantom, és mire ezt lemoszuk róla, nem marad belőle semmi.

33. A nő veszélyesebb a férfiről nézve, mintha a mesék hétfejű sárkánya elevenedne meg, mert ez belülről, a szívétől támadja az embert.

34. Ha valaki tanulhat valamit, és nem teszi, az hülye, és ami a nagyobb bűn, hogy az is marad.

- 35.** Ha valakinek nagyon sokja van, az nagyon sokat lop, viszont, ha valakinek nagyon kevese van az nagyon keveset dolgozik.
- 36.** Sok esetben az igazmondás nagyobb bűn, mint a hazugság.
- 37.** Hazudni az tud, aki ismeri az igazságot, aki nem ismeri azt, az csak tévedhet.
- 38.** Ellenfél nélkül a játék unalmas.
- 39.** A bárány érdeke az lenne, hogy farkasnak nézzék, a farkasé, hogy báránynak, az oroszlánnak viszont nem érdeke, hogy bármivel is összekeverjék.
- 40.** Minden boldog pillanatér fájdalommal kell fizetni, de mivel az élet maga a fájdalom, nem kockáztat az ember semmit.
- 41.** Ha idegennel találkozol, csak az öt újad mutasd neki. Hátha a számítógépet nem ismeri.
- 42.** A legszebb női név mindig a legszebb nő tartozéka.
- 43.** Nem az a boldog ember, aki elé nem gördül akadály, a boldog ember az, aki legyőzi az akadályokat.
- 44.** A múlt, a jövő, a jelen... ez a szerelem.
- 45.** A szerelem a legnagyobb életművész. Egy időben megajándékoz és meglop.

46. A szerelem a szép nők és a bátor férfiak privilégiuma. De néha felborul minden szabály.
47. A túlzott bizalom eredménye a csalódás, tehát légy egy kicsit gyanakvó. De vigyázz a túlzott bizalmatlanság eredménye viszont a magány.
48. A filozófusok szerint a szerelem gyógyszere egy másik szerelem, de ez a módszer hamis, hisz tényleg gyógyszerként hat, talán megszünteti a régi betegséget, de biztos, hogy mellékhatásként új, és ezért még nem ismert, tehát veszélyesebb betegséget okoz.
49. Szeretni annyi, mint egy csokorba gyűjteni az élet minden rózsáját, és minden tövisét.
50. A halál egy olyan sérülés, ami az életben maradottaknak fáj.
51. Aki a halottat siratja, az magát sajnálja.
52. A halál fájdalmát a visszafordíthatatlansága teszi, az élet fájdalmát a léte.
53. Addig jár a korsó a kúthoz... míg bele nem esnek egymásba.
54. Szamár az ember. Az apró, boldogságokért vállalja a nagy bánatokat. És a végén még azt mondja: megérte.
55. Hazudni az élet tanít, igazat mondani a halál.

56. A világon két rossz van, éhezni és dolgozni. De egyiket mindenképpen muszáj.
57. A béke a világnak a leggyönyörűbb istennője, a kár csak az, hogy a világ legrútabb szörnye, a háború szüli.
58. Féltékenységet szítson az, ki szerelmet kér, és szerelmet nem kap.
59. A világ minden élőlénynek akkora, amekkorát ismer belőle.
60. Értsd meg a világot, és nem lesz értelme élned
61. Azért kiabálok, hogy végre csend legyen.
62. Lehet, hogy van még ember, akinek van bátorsága gyávának lenni?
63. Attól, hogy lenyugodott a nap, még nincs vége a napnak.
64. Ha valaki hülyeséget mond, és erőszakkal állítja az igazát, hagyd rá... ő marad hülye.
65. Ismétlés a tudás anyja... de felejtés az apja.
66. A legtokéletesebb szimuláció a valóság.
67. Az idő megöl, hogy megőrizhessen.
68. A szerelem vak, a barátság csak színtévesztő.

69. A szív körülbelül negyven centivel lejjebb van, mint az agy. Ne csodálkozzunk hát rajta, ha meggondolatlanságokra sarkall.

70. Az élet három részre osztható az ember érzelmei alapján. Van, ami vonzó, van, ami jó, és van, ami rossz. Vonzó az, ami tilos, jó az, amit szabad, és rossz az, amit muszáj.

71. Nem panaszkodhatom a múltra, és attól félek nem lesz jobb a jövő sem.

72. Az embert a sors arra ítélte, hogy meg kell, hogy haljon, és halmazati büntetésként pedig arra, hogy előtte éljen.

73. Ha szívességet tesznek neked az emberek... köszönd meg, ha nem, ne bánkódj, mert lehet, hogy így jársz jobban.

74. A nő annyi idős amennyinek érzi magát, a férfi amennyinek a nő érzi.

75. A tudatlanság védőöltözet, a tudás fegyver.

76. Ha nem fájna valami, az ember honnan tudná, hogy él.

77. A halál az a nyugalom, ami a legjobban nyugtalanítja az embert.

78. A vers a lélek könnye.

- 79.** Az igazi nagy pofonok nem az arcon csattannak.
- 80.** A barátaidat ne keserítsd, az ellenségeidnek meg ne szerezz örömet azzal, hogy panaszkodszt.
- 81.** Ajándék az élet, fizetség a halál. Fogadd el az ajándékot, mert fizetned úgyis muszáj.
- 82.** Idegen helyen, ha azt akarod, hogy ne csodálkozzanak rajtad, ne csodálkozz semmin.
- 83.** Akinek van humora, azt a komor világ bolondnak nézi, akinek nincs azt a bolond világ nézi komornak.
- 84.** A bűnösség nem örökölheto. Azért meg kell „dolgozni”.
- 85.** A szerelem az élet legszebb hazugsága.
- 86.** Az ember azért született, hogy nyomot hagyjon maga után a földön. Ha ez másképp nem megy, hát rombol.
- 87.** Bizony-bizony mondom nektek, hogy bűn bűnnek tartani azt, ami nekem jó, másnak pedig nem rossz.
- 88.** Azt a gyereket, aki tud puskázni az iskolában, azt nem kell féltetni. Féltetni azt kell, amelyik buta és még csalni sem tud.
- 89.** Amit másoknak hazudtál, megbocsáthatják a sértettek. Amit magadnak azt sohasem bocsátja meg az élet.

- 90.** Az élet milliárd röpke pillanata a gondoknak, a halál egyetlen súlyos pillanata a gondtalanságnak.
- 91.** A végén az köpköd a legjobban, aki korábban legjobban nyalt.
- 92.** Mit tehet az ember mást, mint, hogy eladja a lelkét az ördögnek, ha már az isten nem vevő rá.
- 93.** Fedezd fel magadban az istent, hogy ember légy.
- 94.** Azt mondták írjak a valóságról. Nem írok róla, ugyanis a valóság nem vigasztal, és nem rímel.
- 95.** A normális az, ha az ember tartja csapdában a titkait, nem pedig, ha a titkai őt.
- 96.** Sajnos én a bűn templomának papja vagyok.
- 97.** Az a vad, amely legalább egyszer nem feszült a ketrece rácsának, méltán hiheti azt, hogy az állatkert látogatói vannak bezárva.
- 98.** Az ember az az állat, amibe beleköltözött az Isten. De úgy látszik az Isten válogatós, egyes egyedektől távol tartja magát.
- 99.** A hit csupán akkor veszélyes, ha kizárja az emberből a kíváncsiságot.
- 100.** Ami túl jó az az átlagemberek között eladhatatlan.
- 101.** Vigyázz!! Mert akit a válladra veszel, az tud a legkönnyebben a fejedre szarni.

102. A dicséret a lélek kenyere, a kritika a tudat tápláléka.

103. Élni életveszélyes.

104. Ne higgy másnak, csak, amit saját szemeddel hallottál, és saját füleddel láttál.

105. A közmondás szerint, akinek tiszta a lelkiismerete az nem fél. Marhaság. Én akkor nem félek, ha a velem szemben állónak tiszta a lelkiismerete.

106. A gondolataimnak csak én parancsolhatok senki más, az álmaimnak viszont még én sem.

107. Az ember az az élőlény, amely annak az érdekében, hogy jobba tegye a környezetét, képes lerombolni a környezetét.

108. Egyetlen igazán hű szolgád van, ami szinte megállás nélkül végigkíséri az életedet: a fájdalom. Folyton folyvást két dologra hívja föl a figyelmedet... arra, hogy élsz, és arra, hogy meg fogsz halni.

109. Te jó Isten!! Már keresem a hibáit... még a végén beleszeretek.

110. Az embernek öröktől fogva célja, hogy végére járjon a végtelennek.

111. Egy le nem írt gondolat lehet, hogy egy meg nem ismert csodája a világnak.

- 112.** Céljai elérése közben az ember gyakran azt is lerombolja, amire a tevékenysége irányul.
- 113.** Aki nem használja ki a barátságot az örült, aki a barátját használja ki, az szemét.
- 114.** Mindent ötször végiggondolni döntés előtt... Ez a sikeres és boldogtalan emberek mottója.
- 115.** Óvakodj a zseniktől, ugyanis a sors mindig kiegyenlíti a számlát.
- 116.** Az ember? ...Egy cseppnyi Isten, és egy cseppnyi sátán belepumpálva 80-kilónyi állatba.
- 117.** Ha lusta vagy dolgozni, tanulj! Ha lusta vagy tanulni, dolgozz!
- 118.** Az ember eleve nem születik tisztán, aztán meg minél többet „mosakodik”, annál „szennyesebb” lesz.
- 119.** Isten a bennünk élő jószág és szépség megszólítása, önállóan nem létezik, csak velünk, bennünk, általunk.
- 120.** Változik a világ. Az antik bölcsek nagy részét, ma bolondokházába dugnánk.
- 121.** A hegyi kecske nem álmodik széles legelőkről.
- 122.** Megszületni a vég kezdete.
- 123.** Attól, hogy meszelnek, még nem biztos, hogy esküvő lesz... lehet, hogy temetés volt.

124. A depresszió? Amikor az ember már nem törli le a lecsorgó könnyeit.

125. A szerelem hivalkodó és önző, a szeretet szerényen önzetlen.

126. Ne feledd el, amíg élsz minden jóra fordulhat. Ha meghaltál már jóra is fordult.

127. Az egész világ arra hajt, hogy vétkezz.

128. Előbb kérdezz, utána ítéld.

129. Erős háttérgazdaság nélkül a háborút úgy hívják, vereség.

130. A pávának nincs szüksége rá, hogy más tollával ékeskedjen.

131. Hogy valami okoskodás vagy bölcselkedés, a jövő dönti el.

132. Szerintem a világmindenség legalapvetőbb törvényszerűsége a legrövidebb út elve.

133. A világmindenség és az élet keletkezésének, létének kérdése az a titok, amit minél jobban ismerünk, annál inkább nem értjük.

134. A zsenialitás fején rajta ül a középszerűség démonja.

135. Segíts az ártatlan állatokon, és az ártatlan állatok is segítenek neked. Ha mást nem emberré válni

- 136.** A legalattomos gyilkos a világon a közöny.
Belülről, a lelke felől emészti fel az embert, Ráadásul
közben teljesen semlegesnek mutatkozik.
- 137.** Azt mondod, hogy nem figyelnek rád az emberek.
Dehogynem. Csak egyszer hibázz! Majd meglátod.
- 138.** A világ azért olyan amilyen, mert nem tud lenni
másmilyen.
- 139.** Ha kegyetlen az élet, kegyes a halál.
- 140.** A hit reményt ad. A szeretet meg hitet.
- 141.** Az ég egy nagy hazug. Valótlanságokat mutat
nekünk. A múltat, amihez már semmi közünk nincs.
- 142.** Jobban szeret engem annál az Isten, minthogy
gazdaggá tegyen.
- 143.** Mi a hittudomány? Ha tudod, hogy a hit nem
tudomány.
- 144.** Tudjuk, hogy a hit nem tudomány, de biztos, hogy
a tudomány nem csak hit?
- 145.** Ne akard a hangyát atomfizikára tanítani!
- 146.** Ami lehetetlen, az nincs is, és ami nincs az
valószínű, hogy lehetetlen is.
- 147.** A monotonitás rohadt dolog. Unalmas és
hatékony.

148. A világ létezésének legfőbb feltétele, az egyensúly állandó hiánya. (interakció)

149. A szeretet öngerjesztő folyamat, olyan, mint az eső, Ha nem esik, nincs ami, felpárologjon, ha nem párolog, nincs ami essen.

150. Szart sem ér az a segítség amiért imádkozni kell.

151. Úgy megy az élet, mint az állat.

152. Ha azt mondom, hogy nem gondolok a halálra, akkor épp a halálra gondoltam.

153. Amikor meghalok... azon a napon lesz a világvége.

154. Anyag nem vész el, csak ismeretlen helyre költözik.

155. Még élek. De már nem sok minden tart itt... ahol csak engem figyelnek folyton, rám soha.

156. Nekem nincs életem. Nekem sorsom van.

157. Öngyilkosság... Ahol nem a remény hal meg utoljára.

158. Egy kavicskupac közepén a gyémánt is csak kavics.

159. Úriember biztosra nem fogad. Okos ember meg bizonytalanra nem.

160. Sokan kételkednek az örökmozgó létében, miközben benne élnek.

- 161.** A filozófia lényege az, hogy olyan egyértelmű tényeket fogalmaz meg, amik annyira egyértelműek, hogy az emberek többségének eszébe sem jutnak.
- 162.** Csak az veszi észre, hogy lesik, aki lesi, hogy lesik.
- 163.** Az AI kora elhozta, hogy mindenki azt tegyen, amit csak akar. A végén úgyis rá lehet fogni, hogy az egész csak a mesterséges intelligenciával szimulált hazugság.
- 164.** Attól, hogy valami nem készül nehezen, még lehet értékes.
- 165.** A legtöbb ember egészségi állapota olyan, mint a kvantum, máshogy viselkedik, ha megfigyelik, mintha nem.
- 166.** Azért vagyok, ami vagyok, amilyen vagyok.
- 167.** Ha letolják a torkodon az nem ugyanaz, mintha enni adnak, még ha az élelmiszer ugyanaz is.
- 168.** Új nappal új árnyék.
- 169.** A vallás nem képes az egész emberiséget az értéktelenségéről meggyőzni, ezért találták ki a tudományt.
- 170.** Mindenkit meg lehet bolondítani, csak a bolondot nem.

171. Isten és a teremtés? Ki tudja... lehet. De akkor isten biztos nem tudós volt, hanem művész.

172. Sose bánd, ha szarnak rád. Azért legalább nem kell hálásnak lenned.

173. Hogy az elméleti fizika tovább tudjon fejlődni, el kellene felejtetni, hogy Einstein élt egyáltalán.

174. A legtöbb elfogadható képességű ember szolgaian elfogadja az őt megelőző korok teóriáit. A többiekből lesznek a tudósok.

175. Az istent az ember azért találta ki, hogy elérje a lelki békét. Hogy legyen miben bízhat, és legyen, amit szidhat.

176. Ha kibírod, hogy kivizsgálják, nem voltál nagyon beteg.

177. Nézd! Én nem tudok hazudni, de hallgatni tudok.

178. Ha az ördög csúnya lenne, ki esne bűnbe?

179. Minden okkal történik. De az ok nem szándék, hanem törvényszerűség.

180. Tanult, aki tud beszélni. Intelligens, aki tud hallgatni.

181. A háború akkor kezdődik, amikor a hülyék elkezdenek okoskodni, az okosak meg már nem tudnak tovább hülyéskedni.

182. A vallás a hit azon formája, ami nem kíváncsi a valóságra.

183. Az idő maga a mozgás. A mozgás maga a változás. A változás maga a létezés.

184. A szamarak hangosabban ordítanak, mint a versenylovak, de attól még nem értékesebbek.

185. Könnyen lehet, hogy az ember árt a legtöbbet a természetnek, ha meg akarja menteni.

186. A gondolkodás alapja a lét, a gondolkodás milyenségének az alapja a lét milyensége.

187. A szerelmet én egy tündérien tiszta tóhoz hasonlítom, amibe az ember, ha belenéz, azt hiszi, hogy csak a bokájáig ér a vize, de viszont, ha belelép, messze a feje fölött csapnak össze a habjai.

188. Az élet olyan, mint a szerelem. Millió frázist lehet rá mondani, de egy sem tudja igazán érzékeltetni, hogy milyen is a valóságban.

189. Hagyjuk a farkasokat, hogy tépjék szét egymást. A bárányok ezt úgysem tudják megtenni.

190. Falun éltem világ életemben. Megtanultam, hogy kiganézni csak akkor lehet, ha bemegy az ember az istállóba. Vigyázni csak arra kell, hogy ne legyen szaros a lába.

- 191.** Az embert az előle elzárt világból, dolgokból általában nem az érdekli, ami van, hanem az, amit elképzelt.
- 192.** Fura dolog a szerelem, nincs miértje, csak azértja van.
- 193.** Az állataidért mindig felelős vagy, az embereidért nem mindig.
- 194.** Amit ma megehetsz, ne hagyd meg holnapra...
- 195.** Nem értem, hogy miért nem értenek meg. De vajon, ha megérteném, hogy miért nem értenek meg, akkor megértenének?
- 196.** A világmindenségben nincs olyan, hogy tervszerű, és nincs olyan, hogy véletlen. Csak olyan van, hogy törvényszerű.
- 197.** Két állatkert van a városban. Egyik a rácson belül.
- 198.** Manapság már senki nem kötelezhető arra, hogy emberséges legyen.
- 199.** Ne félj a holnaptól. Az sem biztos, hogy lesz.
- 200.** Az aforizmagyűjtemény sosem válik lezárttá, csak ha meghalt az író.